S. N. LAZAREV

PREVAZILAŽENJE ČULNE SREĆE

DIJAGNOSTIKA KARME

KNJIGA 7.

S.N.Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME

PREVAZILAŽENJE ČULNE SREĆE KNJIGA 7.

Prevod s ruskog:
Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2022.

UVOD 5
KONSULTACIJA 19
JEDAN DAN KONSULTACIJA 24
„AMERIČKA LEPOTA“ 134
TANGO S VREMENOM 142
SEMINAR 149
DAN KONSULTACIJA 165
RAD NA SEBI 183
VREME 199
ZAKLJUČAK 206
Objavljene knjige S.N. Lazareva na srpskom jeziku 210
Edicija Dijagnostika Karme 210
Edicija Čovek Budućnosti 210
Edicija Dijagnostika Karme (druga serija) 210
Nove knjige S. N. Lazareva 210
U pripremi su sledeće knjige S.N. Lazareva: 211
CD izdanja S.N. Lazareva 211
CD „Ozdravljenje duše” (iz tri dela) 211
CD „Ritmovi oslobođenja svesti” (iz šest delova) 211
CD „Relaksacija” 212
Predavanja i seminari S.N. Lazareva 212
Knjige, audio diskovi i DVD izdanja na ruskom jeziku: 213
Distribucija i plasman knjiga,CD i DVD izdanja S.N. Lazareva: 214

Naslov originala:
С.Н. Лазарев. Диагностика кармы.
Преодоление чувственного счастья
Санкт-Петербург, 2005

Copyright © S.N. Lazarev, 2005
Copyright © Satja Juga, 2022
www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi, bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač:
„Satja Juga"

Ekskluzivni zastupnik i distributer za Srbiju:
„ARUNA", Beograd

Lektura:
Aleksandar Dramićanin

Plasman i distribucija:
www.aruna.rs • tel./viber: 064 15 77 045

Prodajno mesto:
„Maslina", Katanićeva 2, Beograd

Štampa:
„Zuhra", Beograd

Tiraž: 1000

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

615.85:577.357

ЛАЗАРЕВ, Сергей Николаевич, 1952-
Dijagnostika karme. Knj. 7, Prevazilaženje čulne sreće / S. N. Lazarev ; prevod s ruskog Slobodanka K. Vanjkevič. - Beograd : Aruna, 2022 (Beograd : Zuhra). - 230 str. ; 21 cm

Prevod dela: Диагностика кармы, Преодоление чувственного счастья / С. Н. Лазарев. - Tiraž 1.000. - Objavljene knjige S.N. Lazareva na srpskom jeziku: str. 227-229.

ISBN 978-86-6052-019-9

a) Здравље -- Заштита
COBISS.SR-ID 75619337

UVOD

Leto je 1999. godine. S porodicom provodim odmor na jugu. Danas sam se probudio rano, oko 7 sati ujutro. Smešteni smo u blizini mora. Jedna od mojih omiljenih navika je da ustanem rano ujutro i odem da se okupam u mirnoj i prohladnoj vodi. Sve uokolo je opušteno i nepomično, čuje se samo cvrkut ptica. Laganim korakom se spuštam ka vodi i odjednom mi pažnju privlači nepoznat zvuk. Kolena mi krckaju. „Isceliteli na odmoru", – pomislih ironično. Ko će sad mene da leči"? Bez žurbe ulazim u vodu, zaranjam u nju i sve drugo postaje nebitno. Oko petnaest minuta lagano plivam u tirkiznoj vodi, zatim izlazim na obalu i grejem se pod jutarnjim zracima darežljivog sunca.

„Vreme je da se izvedu zaključci" – razmišljao sam, gledajući beskrajnu pučinu mora. – Oko deset godina se bavim istraživanjima, ali sebe još uvek nisam uspeo da promenim". Imam zdravstvene probleme isto kao i drugi ljudi. Ranije sam mislio da iskusni vozač ne bi trebalo da ima problema u poređenju s vozačem početnikom. A zatim sam shvatio da će problema uvek biti, jer iskusan vozač sebe izlaže većim brzinama. Moje preopterećenosti škode mom zdravlju, ali mi omogućavaju i da se uspnem na novi nivo svesti.

Postoje dva problema koja do sada nisam rešio:

– osuđivanje ljudi, neprihvatanje traumatičnih situacija, ogorčenost na sudbinu, odnosno gordost;

– problem ljubomore.

Šta sve to znači? Kamen u bubregu je osuđivanje ljudi, neprihvatanje traumatičnih situacija i ogorčenost na sudbinu, odnosno gordost. Sve drugo potpada pod temu ljubomore. Ova dva problema još uvek nisam rešio. Znam da sam ljubomoran. Ranije je to bilo na granici patologije. Sada sam druga osoba. Ali strah od moguće izdaje me i dalje proganja. Ni uvrede nisam u stanju odmah da prevaziđem. Kao srodne karakterne osobine i dalje osećam razdražljivost a takođe previše zahtevam od ljudi. Povremeno imam napade uninija. Deo toga dolazi od dece, ali postoje neki unutrašnji, moji lični problemi. Neke osnove zemaljske sreće su srasli s mojim „ja".

Da bih se oslobodio njih, moram da prihvatim njihovu nestabilnost ili gubitak, kao i da sačuvam božansku ljubav

u duši. Tek tada će doći do raslojavanja svesti na božansko „ja" i ljudsko. To je prvi korak ka slobodi i nezavisnosti. Ali ako ne sačuvamo ljubav, onda se još uvek identifikujemo sa svojim životom, voljom, željama, svojim umom. I tada će svaki potres izazivati mržnju, uninije, strah i žaljenje, a zatim i raspad onoga s čime je sraslo naše božansko „ja". Proces starenja je verovatno najsveobuhvatnija šema otrgnuća od zemaljskog plana. Loše je kada se naviknemo na starenje. S njim se moramo boriti i istovremeno ga prihvatati. Prihvatati znači sačuvati božansku ljubav kada se sve raspada. Na unutrašnjem planu, distancirati se od zemaljskih vrednosti, koncentrišući se na svoj koren, božansku ljubav, dok na spoljašnjem planu moramo da brinemo o njima jer nam njihov razvoj pomaže da više težimo ka božanskom.

Što su veći stablo i krošnja, jači treba da bude koren. Starost je postepeno odsecanje grana, a smrt je odsecanje stabla do panja. Ovaj postupak je neophodan kad je koren slab. Kako povećati snagu korena? Periodičnim orezivanjem grana, odnosno ograničavanjem svojih želja i vitalnih funkcija, što će kasnije doneti bujicu životne energije. Međutim, to neće rešiti problem u celini. Zašto koren iscrpljuje svoje energetske zalihe? Nemam odgovor na ovo pitanje. Znam samo jedno: muče me problemi na fizičkom planu i postoji nešto što ih izaziva – nezadovoljstvo nesavršenošću drugih i neprihvatanje toga, razdražljivost, strah, uninije i osuđivanje. Na nekoliko meseci se mogu povući u apsolutni rad na sebi i pokušati da promenim svoje emocije. Ali tada će to biti isto kao kod tradicionalne medicine – kad čoveka zaboli, on popije neki čaj od lekovitog bilja i bol nestane. Pošto je uzrok bola nepoznat, a samim tim i neotklonjen, sve to može da se pojavi na nekom drugom mestu i u drugo vreme. Moj sistem nije prvenstveno usmeren na izlečenje, već na razumevanje uzroka bolesti. Agresivne emocije nisu uzrok, već prelazna karika, kad naše božansko „ja" bude zasenjeno ljudskom srećom i počne da srasta s nekim njegovim aspektima. Tada se pojavljuje agresija, što znači da zaista možemo ozdraviti tek kada prođemo sve stepenike zemaljskih vrednosti, a zatim, izgubivši ih na neko vreme, osetimo svoje božansko „ja" kao jedinu i večnu stvarnost. Posle toga ćemo se vratiti svom zemaljskom „ja", ali više nećemo srastati s njim i zavisiti od njega.

Dakle, tema ljubomore, koju nisam rešio, između ostalog je i to što ne umem da zauzmem ispravan odnos prema drugim

ljudima, što sam zavisan od odnosa. Ljubomora se preliva u gordost i obrnuto. Negde na suptilnom nivou, oni su stapaju u jedinstvenu celinu. Jedan od najopasnijih simptoma je moje pogrešno ponašanje tokom prijema pacijenata. Tokom konsultacija zaranjam u najdublje nivoe da bih pomogao u blokiranju izvora agresije. Ako je pacijent sumnjičav, ima visoke ambicije ili je uvredljiv – konsultaciju odmah treba prekinuti, jer je opasna za njega. S tim ubrzanjima nastajuće promene se na desetine i stotine puta uvećavaju pozitivno ili negativno. Postao sam talac sopstvenog sistema. Mimo moje volje dolazi ne samo do ubrzanja svih procesa, već i drugih efekata. To znači da se svaka negativnost u meni takođe ubrzava na stotine puta.

Nerviram se kada me ljudi ne shvataju, kad neko ne može da pojmi kakva mu opasnost preti i ne iskoristi svoje potencijale. Tokom konsultacija, moram da zaboravim na to da sam čovek, ali nikako ne uspevam u tome jer postoji zavisnost od osnova.

A zatim je potrebno nekako harmonično povezati i osnove ljudske sreće, dok se kod mene javlja klupko: svest, volja, želje, život. Sve to takođe mora biti sažeto u jednu celinu: materiju, prostor i vreme. Ali lepota i dalje izostaje. Istina, već posedujem razumevanje tri sloja ljudske sreće, tri nivoa. Materijalan – po-vezan s telom. Duhovan – povezano sa svešću i prostorom. I poslednji nivo, povezan s dušom, gde postoji jasna veza s vremenom.

Dakle, telo je materija, duh je prostor, duša je vreme. Tokom svojih istraživanja, uverio sam se da misao nastaje iz emocija. Bez emocije ona prosto ne može da postoji. Emocija se uopštava, transformiše i pojavljuje se misao.

Ono što nazivam vrednostima duše povezano je s našim osećanjima, ali tu još uvek ima puno nejasnoća. Zavisnost od materijalnih i telesnih vrednosti mi je već razumljiva, zavisnost od duhovnih aspekata, odnosno sposobnosti, inteligencije, takođe mi je potpuno jasna. Kako opisati zavisnost od duše, jer se ispostavilo da se za dušu takođe možemo vezati. Sa čim su povezane naše emocije, kako se manifestuju? U njihovom korenu se nalaze bazične emocije, tj. nagoni. Svi nagoni se u principu svode na dva: prvi – nastanak, održavanje i produžetak života i drugi nagon – kontrola. Zavisnost od jednog rađa ljubomoru, a od drugog – gordost. U principu je upravljanje takođe usmereno na zaštitu života, naročito u strateškim aspektima. Ispostavilo se da

je želja da se produži život – jedna od naših bazičnih emocija.

Šta je emocija? Postoje desetine teorija o tome, ali naučnici se ni do danas nisu usaglasili. Zašto? Emocije su direktno i čvrsto povezane s čovekovim telom i mozgom. Emocija je zapravo površni osećaj povezan s neposrednom situacijom. Ako nismo jeli na vreme, pojavljuje se osećaj gladi. Ako pretrpimo jak udarac – pojavljuje se bol. Kad opasnost prođe i zasitimo se hranom – javlja se osećaj zadovoljstva. Kada se „zabiju" elektrode u mozak i počnu da se iritiraju pojedine oblasti – javljaju se naizmenični osećaji straha, besa ili zadovoljstva. Zaključak je jednostavan i jasan: svaka emocija nastaje pod delovanjem materijalnog objekta i zavisna je od njega. Emocija sama po sebi nije materijalna, jer ima strukturu polja. Ona je poput svetlosti. Postoji objekat – postoji emocija. Kad nestane objekat – nestaje i emocija. Ali, za razliku od svetlosti, ona odmah nestaje. Međutim, istočnjačka filozofija svedoči o suprotnom. Osećaj može da traje i nakon raspada objekta. Čitav emocionalni kompleks, koji se naziva duša, opstaje i nakon smrti. To znači da sva savremena nauka, koja tvrdi da je emocija sekundarna, doživljava krah kad se sretne s istočnjačkim mističnim učenjima i religijama. Telo je sekundarno, a duša primarna. Ali ako duša stvara telo, ako emocija stvara telo, onda duh stvara materiju, i, prema tome – svi postulati istočnjačke filozofije su istiniti. Tačni su u slučaju ako su potvrđeni realnim događajima. A najzanimljivije od svega je što se potvrđuju. I koliko god nauka pokušavala da ćuti i zanemari hiljade činjenica, stvarnost je uporno demantuje. I konačno – šta je primarno – telo ili emocije, duh ili materija?

Oslanjam se na svoje iskustvo. Kada sam pomoću ekstrasenzorne percepcije učio osnove medicinske dijagnostike, naša grupa je polazila od sledeće teorijske postavke:

„Svaki organ poseduje svoje individualno polje, a postoji i opšte polje koje obavija ljudsko telo. Svaka promena na fizičkom nivou povlači za sobom promene u strukturi polja. Štaviše, bolest pojedinačnog organa može da se ispolji mnogo pre nego što se otkrije pomoću ultrazvuka ili kompjuterske tomografije. Samim tim, i polje reaguje mnogo ranije. Rano otkrivanje bolesti je šansa da se bolest

izleči na samom početku, kada još nije dobila svoje opasno ubrzanje".

Prilično dugo sam se bavio dijagnostikom i postigao dobre rezultate. Imam jednu osobinu – a to je da se nikad ne zaustavljam na pola puta. Ako se bavim nekim problemom, moram da idem do kraja, a vremenski period nije ograničen. To, kao prvo. Kao drugo – nisam sumnjao u to da bi trebalo da postoji obrnuta zavisnost: telo mora da zavisi od emocija. Uspinjao sam se na sve suptilnije slojeve polja i, nakon nekoliko godina traganja, ovaj proces se završio.

Uverio sam se da postoje strukture polja koje zavise od tela, kao i da postoje suptilniji slojevi gde telo, pak, zavisi od polja. Zatim sam video da su deformacije polja koje su dovodile do bolesti neraskidivo povezane s agresivnim emocijama. Tada sam shvatio: ono što mi nazivamo emocijama i ono što nazivamo strukturom polja jedno je te isto. Ispostavilo se da su naše emocije zaista povezane s telom i zavise od njega. Ali nisu direktno povezane – ova zavisnost se odnosi na površinski sloj emocija. Dublji slojevi velikih dimenzija, koje su naučnici prvo nazvali podsvešću, a zatim nadsvešću – upravljaju telom. Ali između njih postoji jasno definisana veza i interakcija. Kada se telo raspada, osnovne strukture polja suptilnog plana opstaju i nastavljaju nezavisno postojanje.

Postavlja se pitanje – zašto? Odgovor je jednostavan – život je prvo nastao na nivou polja, kao jedinstven organizam u Vasioni. Zbog toga emocije koje doživljava svako živo biće imaju površinski sloj koji je direktno povezan s njegovom ljušturom, i dublji sloj koji je povezan sa životom kao jedinstvenim živim organizmom u Vasioni. Uz svu raznolikost živih bića u Vasioni, na najsuptilnijem nivou svi oni nastavljaju da žive kao jedan organizam. Zašto biće koje je živelo u prošlosti nastavlja i dalje da postoji, tj. njegove emocije, odnosno polje? Odgovor je sledeći: Vasiona je holografsko biće ne samo u prostoru već i u vremenu. Polje se širi oko objekta ne samo u prostoru već i u vremenu. Na velikoj udaljenosti od objekta možemo da osetimo njegovo polje, ali da ne vidimo njega samog. Isto se dešava i kod vremenske distance. To znači da su tvrdnje zapadne materijalističke nauke i tvrdnje religioznih, mističnih i filozofskih struja podjednako tačne. Emocija zavisi od objekta, objekat zavisi od emocije. Fenomen hipnoze je neobjašnjiv za zapadnu nauku, jer u hipnozi, ako je nametnuta

poruka zašla u prilično dubok sloj emocija, odjednom postaje primetno da emocija prestaje da bude kontrolisana i zavisna od tela i počinje da upravlja telom i svešću koja je s njim povezana. Budući da je emocija struktura prostora – polja, to znači da ona određuje sve događaje koji se dešavaju u tom prostoru. Naravno, emocija nije površinska već ultradubinska. I budući da sam specijalista za ultradubinske emocije, vidim kako sve što se dešava čoveku potpuno zavisi od njegovog dubljeg emocionalnog stanja.

Dakle, da bismo promenili svet oko sebe i ono što se u njemu dešava, potrebno je da promenimo sebe, prvo na površini, a potom na unutrašnjem planu. Ali da bismo uticali na svoje ultradubinske emocije, i preko njih na ceo svet, moramo znati kako da utičemo, od čega polazimo. Za to je potrebno da imamo ispravan pogled na svet, a pogled na svet je pre svega uslovljen našim ciljevima. Pogrešan pogled daje pogrešne emocije. Površinski sloj emocija utiče na ultradubinski, a nadalje sledi propadanje ili razvoj. Ali neću zamarati čitaoca svojim razmišljanjima, pa ćemo se vratiti na temelje ljudske sreće.

Dakle, osnovne vrednosti su svedene na nekoliko grupa. Kada se približavam određenoj granici, obično jedan element počinje da biva nestabilan i izmiče kontroli. Isto se desilo i u ovoj situaciji. Povremeno analizirajući vezanost za volju, želju, život i svest, primetio sam da je tokom dijagnostike jedan parametar počeo da se ponaša nepredvidivo. To je bio sektor želja. Svuda je vezanost bila minimalna, ali ovde su se dešavale spontane eksplozije zavisnosti, odnosno pokazalo se da želje zavise od života, volje i svesti. Ali želje su posebna tema. Već sam pisao o tome da čim bih nešto poželeo, odmah bi mi se sve želje izjalovile. Pritom sam primetio čudnu tendenciju. Blokada se dešavala bez obzira na opseg želja. Ukoliko sam poželeo da idem u gljivarenje, njih je nestajalo u celom regionu. Ako bih krenuo na neki put, računajući da će me poslužiti lepo vreme, tamo je počinjalo nevreme. Ove redove diktiram 2001. godine. Danas je 31. maj, poslednji dan proleća trećeg milenijuma, a tema želja kod mene očigledno nije rešena.

Dogovorio sam se s prijateljima da krajem aprila pođemo u ribarenje u Astrahan. Čim nešto poželim, sigurno znam da

će biti problema. Tamo, u Astrahanu, već je bio rezervisan čamac kojim možemo da isplovimo na more i pecamo. Automobili su bili spremni za put do udaljenih jezera, gde je uvek puno ribe. Razrađene su maršrute, ljudi su bili spremni za polazak. Osećam da zavisim od svoje želje, ali pokušavam sebe da umirim – neće nestati sva riba u Astrahanu. Pitam se kako će priroda sad urediti da mi se izjalove želje. Najverovatnije ću zbog nekog razloga biti sprečen da idem u ribarenje. Bilo bi dobro da bar ostanem živ pri svemu tome, jer ko zna kojom će silom pokušati da me osujeti. Sve se rešilo jednostavno i lepo. Kada smo stigli u Astrahan, ljudi koji su nas dočekali su nemoćno kršili ruke: „Pre vašeg dolaska je dva dana padala kiša, došlo je do prave poplave. Čamac je otplovio morem i negde se zaglavio, a svi putevi su poplavljeni i nemoguće je doći do jezera.” Na kraju smo pili pivo i jeli sušenu ribu. Ali kada sam se pomirio sa situacijom, ipak smo uspeli da ribarimo. Pored grada je proticala neka reka u kojoj se mrestila vobla. Čitava obala bila je prepuna ribolovaca. Sijalo je sunce, vreme je bilo predivno. Upecao sam oko 20 riba i bio sam oduševljen.

Vratimo se događajima iz 1999. godine. Za mene su oni bili vrlo poučni. Pre svega je to bilo povezano s mojim putovanjem u Pariz. Bio je to doček drugog milenijuma, jedan od najvećih praznika u istoriji čovečanstva. Svi su se objedinili u istom ushićenju bez obzira na nacionalnost. Moja supruga i ja smo odlučili da katolički Božić proslavimo u Parizu i da se pre Nove godine vratimo nazad. Što lepše zamišljamo budućnost, imamo jaču želju da se što pre iz sadašnjosti preselimo u nju. Tad nisam znao da je maštanje o budućnosti koje se pretvara u želju da se tamo premestimo – kršenje Viših zakona, da je to program uništenja sadašnjosti. U čemu je smisao života? U ostvarenju božanskog. Zato je potrebno sažeti vreme, a ono se sažima pomoću emocija. U svakoj emociji se uzrok sažima s posledicom, budućnost sa sadašnjošću. Zato je čovek istinski srećan u onim trenucima kada ide ka cilju, a ne kada ga dostiže. Kada se cilj dostigne, sloj vremena se zgušnjava. Dolazi do pulsacije, bljeska novih ciljeva, kao i onih postavljenih na duži rok i ponovna težnja ka njima.

Kada se odričemo sadašnjosti zarad budućnost, onda i budućnost i sadašnjost doživljavaju krah. Nama se to događalo već u prvim trenucima putovanja. U početku se ispostavilo da leti samo jedna avio-kompanija, a ne moj omiljeni LKM. Zatim

je usledilo presedanje u Amsterdamu. Tamo smo sedeli na promaji, razboleli se od australijskog gripa i, kada smo sleteli u Pariz, već smo bili bolesni. Grip udara tačno po željama. Treba ići u obilazak grada, a čoveku nije ni do čega. Izdržali smo dva dana. Pred sam Božić, otišli smo u šetnju po Parizu, popeli se na Monmartr gde je duvao hladan prodoran vetar. Šetali smo po Monmartru, a moj kaputić me uopšte nije štitio od hladnoće. Da bismo se zagrejali, svratili smo u hram Sakreker. U središtu crkve su sedeli vernici i tamo je bio zabranjen prolaz. Osećao sam se užasno pri pomisli da ponovo treba da izađem na hladnoću i počela je da me hvata jeza. „Bilo bi lepo umreti ovde", pomislio sam vrteći glavom, razgledajući visoke zidove hrama. „Ako sad izađem, dobiću upalu pluća, itd." Svi moji snovi i želje izgledali su u tom trenutku tako smešni i ništavni. Nisam ih privlačio, već sam naprotiv – od sebe razgonio sve misli, planove i želje. Postepeno se to užasavajuće stanje razvejalo. Izašao sam na ulicu i odjednom primetio neverovatnu promenu. Hodali smo pod udarima ledenog vetra, ali meni uopšte nije bilo hladno. A onda smo šetali ulicama Monmartra, i ja sam osećao kao da nosim bundu. Moji snovi, strahovi, nezadovoljstvo i očaj su negde nestali! Da bismo zadobili božansko, moramo se, na neko vreme, lišiti zemaljskog. I čim ne budemo smetali svojoj duši da oseti božansku ljubav, ona će nas ispuniti energijom, životom i svim ostalim.

Ovo stanje sam formulisao na sledeći način: ne smetaj sebi da budeš srećan. Svojim strahovima, uninijem i ljutnjom, mi neprestano gušimo svoju sreću, a onda se čudimo zašto je nemamo. Nakon toga sam pronašao reči koje sam mogao da kažem pacijentkinji koja se bezuspešno borila s ljubomorom.

Za ženu je jedan od osnovnih uslova sreće – odnos s voljenom osobom. Smrt voljenog bića, prevara, izdaja ili uvrede su gotovo nesavladivi ako ne postoji druga tačka oslonca. Svi mi imamo emocionalan oslonac, a da bi se on formirao, početni osećaji moraju da se ponove nekoliko stotina puta. Ako saznate da vas je voljena osoba prevarila ili izdala i u tom trenutku počnete da se molite i praštate, budite sigurni da ništa nećete uspeti da prevaziđete, a vaša duša će po inerciji zračiti mržnjom, osudom ili očajanjem. Ali ako u trenutku bilo koje, pa čak i najmanje uvrede od strane muža, zaboravite i na muža i na uvredu i okrenete se Bogu, kao i u trenucima bilo kakvih uznemirujućih misli,

strahova i uninija, nakon nekog vremena ćete realno osetiti koliko je važna ta večna ljubav koju nosimo u sebi, bez koje je nemoguće živeti. I tada ćete biti zauvek zaštićeni. I tu sreću vam niko ne može oduzeti. Ne treba gubiti vreme, već svaku situaciju iskoristite za to.

Dakle, u trenucima kada ste uvređeni, prestanite da se branite, plašite i tugujete. Zaboravite na sve i pokušajte da osetite ljubav prema Bogu. Pariz je 1999. godine bio neobičan. Uoči Božića je bilo lepo vreme. A već sutradan, odjednom, kao čarobnim štapićem, vreme se pokvarilo i svakim danom postajalo sve gore. Tada sam shvatio u čemu je stvar. Emocije velikih grupa ljudi utiču na vreme i sve što se dešava. Do Božića su svi Parižani, kao i oni koji su u Pariz doputovali, podsvesno bili orijentisali na božanske vrednosti. Nakon toga kod svih su se stremljenja naglo okrenula ka zemaljskim temama: radost, veselje, hrana, praznik. Zagađenje duše je odmah povuklo za sobom promenu sveta i počelo je blokiranje sve veće zavisnosti od zemaljskih vrednosti. Koliko sam maštao da posetim Pariz, toliko sam već posle nekoliko dana sanjao da što pre odem iz njega. Trebalo je sve te dane preležati, a to nije bilo moguće. Moja žena nije izlazila iz sobe, a ja sam skitao Parizom, obavljajući neke poslove. „Samo bi falilo da se potpuno razbolim i ostanem ovde i za Novu godinu" – razmišljao sam.

Zaista sam želeo da odletim. Ujutro, 28. decembra smo se uputili ka aerodromu. I tu je kucnuo pravi sudnji dan. Vetar je savijao debela stabla i lomio ih. Najveći udari počeli su baš kada smo ušli u aerodromsku zgradu. Jak vetar je otvarao vrata i u zgradu aerodroma su uletali predmeti. Nekoliko puta je nestajala struja. Koračao sam napred-nazad čekajući informacije o letu, i shvatao da avion danas neće poleteti. Osećao sam jaku slabost; počeo sam da gorim u temperaturi, hladan znoj mi je tekao niz leđa. „Sada samo treba ležati i ništa ne raditi" – pomislio sam čežnjivo. Let je otkazan, a mi smo se uputili nazad. Vozili smo se oko oborenog drveća, prevrnutih bilborda. Neki razbacani predmeti i smeće valjali su se po putu. Sledećeg jutra smo ipak poleteli. Pre polaska sam želeo da se istuširam, ali sam znao da to ne treba činiti jer se tako podiže temperatura i teško da ću moći da budem mobilan. Po dolasku u Sankt Peterburg, istuširao sam se i već nakon pola sata temperatura mi je skočila iznad 40 stepeni. Stanje je bilo interesantno.

Svaka želja mi je izazivala bol i gađenje. Bilo je oko dva sata ujutru. Ležao sam i ništa nisam mogao da radim: da mislim, želim, ležim, niti da spavam. To se naziva: „Lepo se proveo u Parizu", mislio sam.

Iz ovog stanja me je trgnuo telefonski poziv. Zvao je jedan čovek iz Kijeva. Ne razumem kako je pronašao moj kućni telefon, ali je iz nekog razloga odlučio da pozove usred noći.

– Da li je tačno da je Lazarev umro? – pitao me je.

– Ne žurite – odgovorio sam, – još uvek je bolestan.

Čovek se obradovao:

– Hvala Bogu. Svi pričaju da je umro.

Ležao sam i prisećao se događaja iz Pariza. U njima se krila neka zagonetka. To nije bio najjači ikada viđen uragan, ali je upravo on iščupao iz korena 4.000 stabala u Versaju. Najteži udar su pretrpeli bogati rejoni. Pre toga, uragani praktično nisu oštećivali drveće. Setio sam se svojih reči dok smo se vozili Parizom. Današnje čovečanstvo je kao drvo s moćnim stablom, bujnom krošnjom i veoma slabim korenom. Nemamo vremena da razmišljamo o njima. A uveče, pred uragan, sedeći u društvu, rekao sam: „Opijeni smo svojim blagostanjem i smatramo se zaštićenim. To je iluzija. Mi smo tako sićušna zrnca u poređenju s prirodom, naročito kad zaboravimo svoj koren."

Zašto je uragan najjače udario po mestima u kojima se najblještavije proslavljao doček trećeg milenijuma, naročito po Parizu? Uzgred, časovnik koji je odbrojavao preostalo vreme do novog milenijuma se pokvario i poslednjeg sata ništa nije pokazivao. Verovatno ni to takođe nije slučajnost.

Pokušao sam da dijagnostikujem ne samo sebe, već i grupe ljudi, i postepeno se pojavio čudan model. Na suptilnom planu čitavo čovečanstvo postaje jedna celina. Ovaj proces traje već oko 30 godina i trebalo bi da se formira do 2002. godine. Odnosno, ako su nekada emocije svih ljudi bile haotične, od 2002. godine bi trebalo da protiču u jednom pravcu. No, ako ovaj pravac bude pogrešan, odnosno dođe u sukob sa zakonima prirode, može da pokrene blokadu u vidu kataklizmi, epidemija, sukoba itd. I, prva najava koja upozorava na moguće događaje koji se približavaju, rekao bih da se desila u Parizu. Za mene je to bio znak da je tema želja daleko ozbiljnija nego što sam očekivao i da će rešavanje ovog problema pomoći mnogim ljudima.

Dakle, kako prevazići zavisnost od želja? Ništa ne želeti, odreći ih se? Kao u budizmu. To nije izlaz. Želja je mnogo, ali kako odrediti koje su glavne, a koje sekundarne? Potrebno ih je sve uopštiti, sagledati temelje na kojima počivaju i pokušati prevazići zavisnost od tih temelja. Prilično dugo sam razmišljao kako da ustanovim koja je želja važnija. I postepeno je sve došlo na svoja mesta. Ispostavilo se da se sve naše želje svode na nastanak i produžetak života. I to je povezano sa seksualnim željama. U seksualnom nagonu se krije želja za produžetkom života, odnosno želja da imamo decu, odnos s voljenom osobom, stvaranje porodice i sve naredne karike u lancu razvoja i snaženja života. To znači da zavisnost od seksualne želje rađa zavisnost od svih želja uopšte. Jedna od glavnih komponenti čulne sreće je seksualna želja koja ima za cilj produžetak života. Na suptilnom planu, hrana i seks izgledaju identično. To znači da zavisnost od hrane takođe stvara posledičnu kariku u lancu zavisnosti i problema. Umeće da se čovek suzdrži u jelu i seksu omogućava mu da ukloni koren agresije. Ispostavilo se da su sve naše želje po svojoj osnovi seksualne. A osnovna energija se krije u primarnoj seksualnoj želji. Inače, indijska filozofija govori to isto.

Čini se da je Frojd bio u pravu kada je sve vezivao za seksualne nagone. Sada postaju jasne biblijske zapovesti. Opsednutost seksom i hranom stvara podsvesnu zavisnost od osnova zemaljske sreće i posle izvesnog vremena se pretvara u bolest, homoseksualnost, droge, šizofreniju, neplodnost itd.

Preljuba se danas postavlja iznad ljubavi. Kad naše želje postanu cilj i nadvise ljubav, u tom trenutku bacamo seme budućih nesreća, bolesti i gubitaka. Treba reći da je zapadni svet otišao predaleko kada je reč o poklonjenju seksu i hrani, iako se u Bibliji govori o strogim ograničenjima.

Nastavljajući istraživanja, posle nekoliko meseci mi se desilo malo otkriće. Shvatio sam da je prvobitni greh Adama i Eve idealizacija želja. Zašto su osetili stid? Zato što su osetili svoju seksualnost. Zašto ih je baš zmija iskušavala? Zmija je oduvek predstavljala nevidljivu opasnost za čoveka. Biblija se ne sme čitati bukvalno. Priča o Adamu i Evi nas alegorijski podseća da je opasnost od uzdizanja seksualnih želja nevidljiva i protiče neprimetno, pa je zbog toga još opasnija. Svako od nas nosi u sebi taj prvobitni greh – iskušenje da želje i život postavi iznad ljubavi prema Bogu.

Dugo nisam razumevao suštinu napisanog u Bibliji, kad Bog kaže da će se deca rađati u mukama. Ispostavlja se da prilikom porođaja žena ima ogromnu koncentraciju na život i njegov produžetak. Ako pri tom poseduje snažnu zavisnost od želja, jačanje ove zavisnosti se prenosi na dete koje u tom slučaju može da se razboli i umre, odnosno izgubi i želje i život. Zbog toga radost zbog dolaska deteta na svet mora da bude pomućena bolom. To spasava zdravlje i život detetu, naročito ako majka ima ispravan stav prema pročišćenju putem bola.

Nekada je za mene bila zagonetka zašto je kod dece rođene u vodi ili pod anestezijom, uz sve spoljašnje blagostanje, često dolazilo do deformacije struktura povezanih sa životom i željama. Sada mi je sve postalo jasno. Na drugačiji način sam gledao na odnos između muškarca i žene. Da bi se rodilo zdravo dete svi moramo u sebi da pobedimo prvobitni greh, odnosno osetimo da je ljubav prema Bogu važnija od života, želja, porodice, produžetka života, a naročito za ženu koja treba da rodi. Što je žena više u stanju da sačuva svoju ljubav prema Bogu u trenutku uniženja želja i života, što je spremnija da oprosti i sačuva ljubav prema onome ko ju je uvredio, shvatajući da on nema ništa s tim, da joj se posredstvom njega s Višeg plana pomaže da pobedi prvobitni greh i oseti ljubav prema Bogu kao najveću sreću, toliko će njenoj deci biti osigurani zdravlje i sreća.

Ove redove diktiram 1. juna 2001. godine. Prvi dan prvog leta trećeg milenijuma. Inače, lep je i sunčan dan. Sećam se nedavnog razgovora s jednim mojim pacijentom.

– Moja je prijateljica, – rekao je – započela ljubavni roman. Bila je sigurna da se radi o ljubavi, ali se ispostavilo da je u pitanju samo strast. Nije slučajno što je on, nakon njihovog raskida, postao narkoman. Možda su se davno sreli na suptilnom planu, a njeno klanjanje željama se prenelo i na njega i pretvorilo ga u narkomana. Ali nije u tome stvar. Posle nekog vremena je oboleo od hepatitisa C, koji se prenosi polnim putem. Došla je kod mene, pitala me je: „Šta da radim?” Pošto je čitala knjige i prisustvovala vašim nastupima, rekao sam joj da joj je jedina šansa da se moli i pokuša da promeni sebe. Počela je da se moli, a sutradan je narkoman završio na reanimaciji. Ponovo je dotrčala kod mene potpuno izbezumljena. A ja sam joj, sećajući se vaših predavanja, rekao da povratka nazad više

nema, već da treba da se moli, kao što ste govorili na predavanju. Da je za nju seksualno zadovoljstvo sredstvo za ostvarenje božanskog u sebi. I da je ljubavni odnos i za nju i za njega samo šansa da osete ljubav prema Bogu. Posle tri dana je došao svesti i s reanimacije je premešten na odeljenje. Nakon nedelju dana je otpušten. Analize su pokazale da se hepatitis C povukao. Nakon mesec i po dana ponovo su urađene analize. Lekari su slegli ramenima: „Ne znamo kako, ali vi nemate hepatitis C".

„Mnoge žene i ne slute", razmišljao sam – o posledicama svoje pojačane seksualnosti i nesposobnosti da obuzdaju svoje želje". Kada sam prvi put počeo da obrađujem ovu temu, dijagnostikovao sam jednu pacijentkinju koja je nekim čudom preživela. Pre toga sam često viđao ljubavne trouglove kao način za pročišćenje duše, jer je to ipak pročišćenje i uniženje svih učesnika u njemu. Kod ove žene se radilo o čisto seksualnom porivu. Premišljala se da li da prevari muža ili ne. U skladu s mojom dijagnostikom, ispostavilo se da ta prevara može dovesti do smrti njene dece. Za mene je takav obrt bio potpuno iznenađujući. U svim knjigama, časopisima i anegdotama se piše samo o preljubama. Ispostavlja se da ako žena ima pojačanu podsvesnu zavisnost od seksualnih želja, često seksualno zadovoljstvo može takvu zavisnost desetostruko da pojača. I kod dece želje aktivno počinju da proždiru ljubav. Nakon toga, da bi se spasila duša, aktiviraju se zaštitni mehanizmi. Da bi se spasao sadržaj, forma počinje da se raspada i tada se kod dece raspada zdravlje, lični život, nijedna želja ne može da im se ostvari, slabe im polne funkcije, pojavljuju se frigidnost i impotencija, a može doći i do neplodnosti. Koliko nam energija želja pomaže da se razvijamo, toliko nas ubija zavisnost od njih.

I sebe i decu najčešće pogrešno vaspitavamo: ili udovoljavamo svim željama, ili, obrnuto – pokušavamo da ih gušimo. Pravilno vaspitanje ima za cilj da pomogne detetu da oseti božansku ljubav iz koje se rađaju sve želje. Da mu se pomogne u razvoju želja, stalno naglašavajući da su one u drugom planu i periodično ih ograničavajući. To jest, seksualnost sama po sebi nije greh. Greh je postupak koji se ne čini pod vođstvom božanske ljubavi, već radi neke zemaljske vrednosti. Zadobijanje božanskog se ne postiže kroz uništenje seksualnosti, već u njenom korišćenju radi akumulacije božanske ljubavi i stalnog prevazilaženja

zavisnosti od nje. Ako se ljubav može uporediti s jahačem – želja liči na konja. Jahač mora da sedi na konju i da njime upravlja. Ako konj pokuša da sedne na jahača, ili počne da galopira, zagrizavši bid (deo konjske kopče – prim. prev), to neće doneti ništa dobro.

U svojim istraživanjima sam se kretao sledećim putem: čim dosegnem viši nivo, odmah počinju problemi. Moram da obradim sve situacije i naučim da prevaziđem zavisnost od ovog aspekta. Tek tada imam pravo da se uzdignem na sledeći nivo. Uzdižući se sve dalje, pojavljivali su i sve različitiji nivoi zavisnosti. Sada, kada sam se ozbiljno pozabavio temom želja kao jednog od temelja ljudske sreće, s radošću sam video da sam se približio temeljima ljudskog, što se u Bibliji naziva prvobitnim grehom Adama i Eve. Dakle, mogu se nadati određenoj zaokruženosti sistema. Dugogodišnji rad, kroz koji sam neprestano otkrivao nove karike, počeo je da se kvalitativno završava, što znači da je bilo moguće uzdizanje na sve novije, zanimljivije i sveobuhvatnije nivoe.

KONSULTACIJA

Počinjem s dijagnostikovanjem ranih uzroka koji su doveli do razvoja bolesti. Bolest treba otkriti pre nego što dobije inerciju, prepoznati je u trenutku kada se tek formira. Ultrazvučni pregled i kompjuterska tomografija daju predstavu samo o organskoj slici. To je previše grub nivo. Kineska dijagnostika i sistem dr Rejnholda Fola (osnivač biorezonanse, metode elektroakupunkturne dijagnostike i terapije. – prim. prev.) omogućavaju da se utvrdi patologija. Ali za mene je i to bio površinski nivo, prilično zakasneli. Pristup karmičkim strukturama je omogućavao da se buduća bolest uoči nekoliko godina ranije. Analiza polja je dopuštala da se predvidi buduća bolest, sama mogućnost njenog nastanka. Videvši kako su karmičke strukture neraskidivo povezane sa sudbinom, karakterom i čovekovim pogledom na svet, shvatio sam da je moguće dati tačnu prognozu na osnovu ponašanja, pogleda na svet i čovekovog karaktera. U skladu s našim razvojem, povećava se neophodnost ispravnog pogleda na svet. Pošto kod mene protiče veliko ubrzanje svih procesa, vreme između pogrešnog pogleda na svet i njegovih posledica je svedeno na minimum. Koliko god čovek bio harmoničan, pogrešan pogled na svet će pre ili kasnije usmrtiti njega ili njegovu decu. Eto zašto je u današnje vreme toliko važno razvijati strateško razmišljanje čemu čoveka uče svetske religije. Ispravan odnos prema svetu se razvija prilično bolno, posebno kada nas emocije vuku na drugu stranu.

Ispred mene sedi jedan pacijent s naizgled bezazlenim pitanjem. Predložio je svojoj devojci putovanje u inostranstvo. Počeli su da planiraju detalje tog putovanja, a njega su posle nekog vremena zaboleli bubrezi.

– Pošto sam čitao vaše knjige i bio kod vas na konsultaciji, shvatio sam da su ta dva događaja povezana i ne mogu da se oslobodim osećaja opasnosti.

– Dijagnostikovaću i redom ću vam sve saopštiti – predložio sam mu. – Vaša devojka je jako zavisna od čulnog zadovoljstva. Da li se sećate da sam vam to već rekao?

– Da, prošli put ste mi govorili o tome.

– Zavisnost od želja izaziva ljubomoru. Uzrok ove zavisnosti se krije u prošlim životima. Vi se znate više od jednog života i zadovoljenje želja vam je bio cilj, a ne

sredstvo. Seks je jedan od načina da se oseti ljubav. On je sredstvo, a za vas i vašu devojku je uvek bio cilj, izvor naslade. Zato, na podsvesnom nivou, seksualno zadovoljstvo je za vas cilj, a ne sredstvo. Brak i dolazak deteta na svet su cilj, a ne sredstvo. Sam život i njegov produžetak je cilj, a ne sredstvo. Stoga, destabilizacija života i ograničenje želja izazivaju u vama agresiju, odnosno oboje ste na unutrašnjem planu izuzetno ljubomorni. Ako svojoj saputnici stalno budete pružali samo pozitivne emocije, njena ljubomora, očekivanja i podsvesna agresija će se samo uvećavati. Šta se desilo u ovom konkretnom slučaju? Počinjete da pričate o zanimljivom putovanju koje će biti izvor zadovoljstva. Ovo putovanje je simbol jačanja života, njegovog produžetka. To znači da mora usledi potpun ili delimičan gubitak života i želja.

Kako to izgleda u svakodnevnom životu: ili putovanja uopšte neće biti ili ćete se na njemu razboleti i doživeti neprijatnosti, ili ćete se posvađati sa devojkom pre, tokom ili posle putovanja, ili će vas posle njega čekati različite neprijatnosti. Pogledajmo kako to može da izgleda.

Pre razgovora je koncentracija na život i njegov produžetak kod vaše devojke bila na kritičnom nivou. U toku razgovora se trostruko povećala. Ukoliko biste otputovali, opasnost bi bila petnaest puta iznad nivoa opasnog po život. Vi možete da izdržite samo četvorostruko povećanje. Znači da biste nakon takvog putovanja najverovatnije umrli.

– A zašto ja, a ne moja prijateljica?

– Vi je uvodite u iskušenje. Žena je ta koja rađa, pa samim tim mora da bude usmerena na produžetak života. Zbog toga u njoj biološki aktivnije rade odbrambeni sistemi koji unižavaju život. Menstruacija kod žene je periodični raspad života, njegovog produžetka, osujećenje želja. Primetnije i aktivnije starenje nego kod muškarca je takođe sputavanje njenih želja. Njena krhkija fizička konstitucija je češće izlaže uniženjima. Priroda primorava ženu da se češće okreće ljubavi, unižavajući njene osnovne životne funkcije i čini je sposobnijom za život.

Mladić je usredsređeno razmišljao.

– Ako mi u slučaju putovanja preti smrt, možda je bolje da se raziđemo?

– Ne mogu da vas obradujem. Ako je ostavite, takođe vam preti smrt.

– Dakle, ispada da nemam šanse da preživim?

– U uobičajenoj situaciji, da: ili teška bolest ili smrt. Nedavno sam razgovarao s jednom poznanicom koja se zaljubila, a onda su kod nje počeli problemi s tim muškarcem. Odlučila je da ga napusti a on samo što nije umro. Zatim je ona opet počela da ga posećuje, komunicira s njim, a on ju je ponižavao i život joj činio nepodnošljivim. „Umreću i s njim i bez njega“, rekla je. – Šta da radim? – U takvom slučaju postoji samo jedan izlaz: okrenuti se Bogu i početi s promenom.

Mladić me je upitno posmatrao.

– Recite mi, molim vas, šta da radim?

– Pre svega: bilo koje putovanje ne treba da bude za vas cilj, već sredstvo. Odnosno, putovanje nije izvor uživanja i odmora, već prilika da se udaljite od svojih problema i radite na sebi. I vaša devojka to mora da zna. Tada putovanje neće predstavljati opasnost. Zatim, treba što češće da ponavljate da je seks za vas samo prilika za uvećanje ljubavi prema Bogu. I, ako ne osećate ljubav, seks će za vas biti poguban. Potrebna vam je periodična apstinencija, post i gladovanje. Zamislite sebe u starosti i trenucima umiranja i koncentrišite se na ljubav. Umanjite značaj života i njegovog produžetka u poređenju s božanskom ljubavlju. Povremeno distanciranje od želja bi trebalo da vam postane navika.

– Ali zapadna filozofija kaže da je uspeh primarni cilj.

– Čim pogled na svet pređe u podsvest, svako društvo počinje da oboljeva i umire. Uzmimo kao primer socijalizam. Glavni njegov cilj je progresivna budućnost, usredsređenost na život i njegov produžetak. Posledica toga je smrt desetina miliona ljudi, uništenje života i želja. Društvo koje za svoj osnovni cilj proglašava čovekovu sreću, osuđeno je na brzu ili sporu degeneraciju. Zakoni Vasione funkcionišu podjednako u domenu čovečanstva i pojedinca. Kako operiše iskusan prevarant? Obećava vam blagostanje, raspaljuje u vama usmerenost na blagostanje, ispunjenje želja, sjajan život, i što vam to više postaje cilj, toliko sve to morate da izgubite. I onda će prevarant, obmanjujući vas, činiti neko dobro delo koje ni na koji način ne protivreči zakonima Vasione. Zato, što češće ponavljajte sebi da će vam bilo kakvi planovi vezani za budućnost, svaka zemaljska sreća, uvek biti sredstvo za približavanje Bogu.

Pacijent je otišao, a ja sam se udubio u razmišljanja. Zanimljivo je da su bubrezi oduvek bili problematika

gordosti, volje i sposobnosti upravljanja. Kada sam dospeo na nivo dijagnostike amorfnog vremena, ispostavilo se da je koncentracija na život i želje povezana s bubrezima i ja sam to primetio na sebi, a sada to vidim i kod pacijenta. Nekad tema ljubomore i gordosti nisu mogle da se objedine, tj. sve je bilo jednostavno: bubrezi – gordost, pankreas – ljubomora, jetra – oboje. U amorfnom vremenu, ljubomora i gordost počinju da deluju kao jedno, iako postoji razlika među njima.

Prisećam se modela sveta koji je predstavljen u kineskoj filozofiji: muški i ženski princip – jin, jang. Da bi se osetilo jedinstvo ovih suprotnosti, potrebno je iskoračiti izvan granica vremena.

Ali pre toga treba osetiti svoje božansko „ja" kao stvarnije od ljudskog. Da bi se to postiglo, čovek mora periodično da uspori i da ubrza, a da se potom na neko vreme utiša. Ako u tom trenutku ne oseti svoje božansko „ja", takvo zaustavljanje će dovesti do smrti. Neophodno je obazrivo razraditi detalje takvog prelaska. Život i nastojanje da se on produži neraskidivo su povezani. Za muškarca je žena simbol produžetka života, pa zato neotklonjene zamerke, ljubomora i uvređenosti vezuju za život i ne dopuštaju da se prevaziđe zavisnost od njega. Ranije nisam mogao da shvatim kako nastaje ljubomora, šta je prvi okidač. Dešava se sledeće: recimo, ženi je od muškarca potrebna ljubav. Ako je dobija, malo će je zanimati šta on radi. Ali, ako joj on ne pruži nežnost, pažnju i ljubav, javlja se ljubomora kao pokušaj da spasi sebe i potomstvo. Ukoliko je za muškarca seks prilika da oseti ljubav, onda on neće žudeti za drugim ženama i neće prevariti svoju ženu, niti je odbaciti ako će to umanjiti ljubav u njegovoj duši. Ali ako mu sudbina pošalje drugu ženu i on se zaljubi u nju, neće prevariti svoju ženu i odbaciti je. Tj. ako se pojavi druga žena, u njegovoj duši će biti još više ljubavi zato što je ljubav cilj i niko zbog toga neće patiti. Ali ako je za njega ženska lepota izvor ljubavi, naslade i zadovoljstva, onda će, upoznavši privlačnu ženu, zaboraviti na prvu i njegova ljubav će izbledeti. To znači da ako ljubav muškarca zavisi od ženine lepote, mladosti i seksualnosti, žena će stalno biti ljubomorna bez obzira da li je on vara ili ne. To znači da naš pogrešan odnos prema temeljima ljudske sreće izaziva agresiju ne samo u našoj duši, već i u duši drugih ljudi i izlaže nas problemima.

U poslednje vreme sve češće primećujem sledeće: nekada se ljubomorna osoba posvećivala karijeri, biznisu i time je uravnoteživala sebe. I obratno – onaj ko je bio potpuno predan poslu i šefovanju, spasavao se posvećujući se porodici ili umetnosti. Kada su obe stavke ispunjene, ljubomora i gordost se mogu prevazići. Ako se u tim trenucima čovek ne okrene svom božanskom „ja", sve ljudsko će se prosto mehanički raspasti. Isto je i sa čovečanstvom. Zapadna demokratija je put želja i ljubomore. Istočni despotizam je put volje, upravljanja i gordosti. Čovečanstvo se približava trenutku kad striktno zapadna ili istočna opcija preti raspadom i smrću, a njihovo mehaničko povezivanje je nemoguće. „Ljudi će biti kao anđeli", govorio je Isus Hristos. Verovatno će upravo takvim ljudima biti dozvoljeno da odlučuju o pitanju opstanka i daljeg razvoja čovečanstva.

JEDAN DAN KONSULTACIJA

Trenutno u ordinaciji čekam da uđe prvi pacijent. Ponovo ću pokušati da primenim nov režim rada i opet je malo verovatno da ću u tome uspeti. Ali znam u kom pravcu treba da se krećem i zato ću uspeti. U toku je konsultacija; sebe ne smem da doživljavam čovekom, jer će se svi problemi s pacijenata prebaciti na mene. Najmanja razdražljivost, strah, pohlepa, samokritičnost – i seme budućih bolesti je već posejano u meni. Da sam to znao ranije ne bih na sebe navukao toliko problema, a sada ni obustavljanje konsultacija neće biti od velike pomoći. Pošto sam primao sve pacijente i skoro je svaki drugi oboleo od raka, nagomilao sam mnogo problema na suptilnom planu, tako da moram da nastavim svoja istraživanja. Kroz konsultaciju ljude mogu da uputim ka Bogu, i da se sam sve više okrećem ka Njemu. Ponovo pokušavam da zamislim stanje u kome će moje ljudsko „ja" postati prozračno i skoro se izgubiti. Zar je moguće zamisliti svoje „ja" kao beskrajno-beskonačnu ljubav? Zamišljali ili ne, ipak se ka tome mora ići. Već pola godine pokušavam da postepeno prekinem nepotrebne veze, pokušaje da se bavim biznisom i organizacionim pitanjima koja mi isisavaju svu snagu i ometaju me u dubljim promenama.

Sećam se da mi je pre nekoliko godina na konsultaciji bila jedna isceliteljka.

– Lečim biljem, molitvama, rečima, – rekla je. – Za nedelju dana uspevam da otklonim komplikovane tumore. Pacijente sam primala u jednoj sobici, bez ikakvog komfora, i nisam mogla da živim koliko ih je bilo. Ubeđivali su me da treba da razvijam svoj dar. Otišla sam u Moskvu, studirala na akademiji, dobila međunarodnu diplomu iscelitelja. Uticajni ljudi su mi pomogli da otvorim svoju ordinaciju. Sada imam sve: slavu, diplomu, ordinaciju i osećam se bolje nego pre, ali svi moji pacijenti su nestali. Kada sam srela poznanicu koju sam lečila, pitala sam je: zašto više ne dolaziš kod mene? Objasnila mi je da nije mogla da pronađe moju ordinaciju, a zatim je izgubila moj telefon. S ljudima se nešto dešava, a ja ne shvatam u čemu je problem.

– Sve se dešava s vama, a ne s njima, – objasnio sam joj. – Nekada ste lečili s ljubavlju, a sada popularnošću, diplomom, osećajem svojine, itd. Spoljašnja energija je

ostala ista, ali je unutrašnja počela da vas napušta. Kada obavljate prijem pacijenata, treba da zaboravite na svoje diplome, ordinacije, profesionalizam, pa čak i na želju da im pomognete. Slava i blagostanje prilično brzo proždiru iscelitelja ako se na vreme ne osvesti. Samo se šarlatani osećaju odlično u takvom ambijentu. Za njih novac i reči nisu opasni, dok se profesionalci razboljevaju, umiru i gube svoje najmilije.

Ovo sam joj objašnjavao pre nekoliko godina, a nedavno sam pogledao u sebe i video iste probleme. To je bio samo deo zadataka koje mi predstoji da rešim. Jedan od najtežih zadataka je kako da sažmem sve dobijene informacije u proste fraze. Osim toga, treba pripremiti pacijente da ih razumeju. Sve me to podseća na uspinjanje na vrh planine, u čijem se podnožju nalaze stotine hiljada različitih situacija. Svaka se odvija na određenoj teritoriji i ima svoj smisao. Kada se popnete na srednju kotu planine i pogledate nadole, dolazi do uopštavanja i vidite stotine situacija. Pred vrh ima ih na desetine, a kada stojite na samom vrhu, sve što se dešava ispod vas doživljavate kao jednu situaciju. Postoje problemi koje je nemoguće rešiti kada se nalazite u podnožju planine. Ima onih koji se ne mogu rešiti ni kada se nalazite na srednjoj koti ili čak na vrhu. Kako pomoći čoveku, koji gleda nadole, da oseti visinu? Rešenje je zapravo jednostavno. Vasiona je holografska ne samo u prostoru, već i u vremenu, a ovu holografičnost određuje činjenica da se Vasiona širi i istovremeno postaje tačka. Svako od nas poznaje svu prošlost i budućnost Vasione. Svako od nas mora da se popne na vrh planine, ali je nekim delom sebe on uvek na vrhu.

Religija se bavi suptilnim nivoima, dok nauka – spoljašnjim, površinskim. Video sam kako spoljašnji nivoi stupaju u interakciju sa unutrašnjim, suptilnim, višim, da postaju međusobno zavisni. To se može uporediti sa onim što vidimo kad stojimo u podnožju planine i onim što vidimo kada smo na vrhu. Nauka je informacija s podnožja planine, a religija s vrha. Sada je nastupilo vreme uspona na vrh. Da bismo to učinili, pogled ne bi trebalo da nam bude usmeren nadole, već nagore. U svojim istraživanjima prešao sam celu planinu i stigao do vrha. Znam šta doživljava čovek koji stoji na vrhu. Deo planine sam realno prošao, a to vidim po svojim spoljašnjim promenama. Sada mi je ostalo da se promenim na unutrašnjem planu, duboko. Ako sam ranije imao silovite napade nedostatka volje za životom, vremenom su ih

zamenili samokritičnost, uninije i apatija. Zatim je na smenu došlo neprihvatanje situacije i nesamopozdanje. Sada prevazilazim i taj nivo i svaka neprijatnost za mene nije raspad prošlosti, već kreacija nove budućnosti.

U poslednje vreme sa iznenađenjem i radošću primećujem da su uninije zamenili radost i optimizam. Ali ta radost nije kao ona od ranije. Uninije je gubitnička, a radost dobitnička emocija. Kada je ljubav relativno stabilna u duši, pojavljuje se emocija koja je kvalitativno drugačija od tuge i radosti. To je ono što se na Istoku zove „samadhi", a na Zapadu „prosvetljenje". Na početku Bog daje pročišćenje kroz nesreće i gubitke i ako čovek sačuva ljubav u trenucima raspada onoga što mu je drago, dolazi druga, teža, faza. Neophodno je naučiti kako da sačuvamo ljubav kada nam ne oduzimaju, već pružaju zemaljsku sreću. I to u neograničenim količinama. Mnogi koji su lako prošli prvi stepen, tj. bol i gubitke, lako se slamaju na drugom, tj. na zadovoljstvu, slavi, uživanju. Iskušenje ljudske sreće se može proći kada je razvijena inercija ljubavi, a za to je potrebno dugo i mnogo raditi na sebi. Kako se to dešava u svakodnevnom životu? Čovek doživljava neprijatnosti, bolesti, probleme, te počinje da veruje u Boga i da se moli. Tad se postepeno sve menja: doživljava procvat, želje počinju da mu se ostvaruju, bolesti nestaju. „Zašto da se molim kad je sve dobro?" – počinje tako da misli i prestaje da teži ka ljubavi, postepeno se sunovraćujući opet ka bolestima, nesrećama i problemima. Što je čovek spremniji da se odrekne ljubavi prilikom zemaljskih naslada, manje će mu biti dopušteno da oseti ta zadovoljstva. On će biti osuđen na nesreće, bolesti i usporen razvoj. Bez svetskih religija čoveku bi bilo nemoguće da dostigne današnji nivo razvoja.

Vratimo se ka inerciji ljubavi. U poslednje vreme, kada sam formulisao temu čulne sreće, kod ljudi koji su me posećivali, koji su pročitali moje knjigu i odgledali video-snimke, površinski nivo je bio čist. Međutim, dublji slojevi, kao i oni koji su povezani s decom i unucima, iz nekog razloga nisu bili obuhvaćeni, već nepročišćeni, neharmonični. Tek na ličnoj konsultaciji, kada sam bio prinuđen da dijagnostikujem šta je to što konkretno sprečava njihovu harmonizaciju – dolazilo je do promena. Moja istraživanja nisu omogućavala harmonizaciju i pročišćenje suptilnijih nivoa povezanih s potomstvom. U tome se krila neka zagonetka. Dublje strukture su bile otporne na promenu. Pacijentima sam

objašnjavao: ako ste krenuli u dobrom smeru, pre ili kasnije ćete pomoći svojoj deci i unucima. Ali na takve duboke nivoe prodire samo informacija koja je veoma važna i potkrepljena stotinama stremljenja u tom pravcu. Da bi vaša emocija stigla do dece i unuka, ona mora da dobije prilično ubrzanje. Prolazne emocije na takve nivoe ne mogu da prodru.

Jednom prilikom mi je na pamet pala jednostavna misao: ako pomognemo sebi da uvećamo inerciju ljubavi, duše potomaka se mogu mnogo brže očistiti. Zato sada pacijentima govorim: ako želite da pomognete svojoj deci i unucima, treba da otklonite sve ono što smeta ljubavi. Kada se obraćate Bogu, molite se da se vaša deca nikad ne odreknu ljubavi, da u sebi ne potiskuju ovo osećanje, da ga nikada ne omalovažavaju. Molite se da vaša deca sačuvaju ljubav prema Bogu u trenucima kada im se raspada život, želje, sudbina. Molite se da uvek i u svemu vide Božju volju i da umeju da oproste drugima i sebi. Da bi se pomoglo potomstvu, potrebno je otkloniti najmanje pet oblika agresije prema ljubavi:

1. I najsitnije zamerke prema roditeljima, počev od detinjstva.

2. Na stotine puta proći kroz sve trenutke kada ste bili ljuti na vaše voljene i bliske osobe i oprostiti im. Naročito u pubertetu, kada ste imali prvu ljubav, u periodu zasnivanja porodice i dolaska dece na svet.

3. Nezadovoljstvo sobom, uninije, nedostatak volje za životom. Kod žene ovaj program prvenstveno pogađa decu i unuke. Oprostiti sebi je često mnogo teže nego oprostiti drugome.

4. Sva žaljenja za prošlošću.

5. Sve strahove i brige vezane za budućnost.

Ako je neki od ovih pet problema u vama neraščišćen, trudićete se, ali rezultata praktično neće biti. Da biste mogli da oprostite zemaljsko, morate da u sebi osetite božansko, da vam ono bude ishodište. Da biste osetili u sebi božansko, morate naučiti da se ne odričete ljubavi, da je ne potiskujete i da se u svakoj situaciji prvenstveno brinete o tome da sačuvate ljubav, a tek potom o svemu ostalom. Obraćate se Bogu i molite Ga da sačuvate ljubav šta god da se desi, i tražite oproštaj od Njega jer ste se odricali ljubavi, bili uvređeni, osuđivali, osećali uninije, strah i žaljenje.

Približavajući se Bogu, vreme i prostor se sažimaju u tačku i mi osećamo jedinstvo sa svime što postoji. Šta je

ono što nas sprečava da osetimo jedinstvo? To su trenuci kada se odričemo ljubavi prema drugim ljudima i prema sebi. Kada se plašimo budućnosti, to znači da ne želimo da je prihvatimo. Pokušavamo da sadašnjost otrgnemo od budućnosti koje se plašimo, da sebe otrgnemo od prošlosti kojom smo nezadovoljni, da se otrgnemo od osobe koja nas je povredila – i to otrgnuće je odricanje od Boga. Zato je potrebno da posedujemo umeće prihvatanja sveta u svim njegovim ispoljavanjima, da prihvatimo prošlost i budućnost shvatajući da sve ishodi iz božanske ljubavi i da će se sve u nju vratiti. To je umeće da sve opipljivije osetimo Boga u sebi.

Ljubav nam stalno pritiče i zato ne treba da je odgurujemo, niti da je se plašimo. „Zanimljivo", razmišljao sam – ako se moje knjige površno čitaju, može se steći utisak da se ponavljam. Često čujem izjavu kako je prva knjiga interesantna, a da sledeće nisu nešto posebno interesantne. Ali spirala, kada se posmatra odozgo, takođe izgleda kao zatvoren krug. Posle izlaska šeste knjige iz štampe, dijagnostika je izgledala interesantno. Došao mi je pacijent čije je polje bilo u prilično dobrom stanju, zavisnost od materijalnog nivoa je bila skoro na nuli. Duhovni nivo je takođe bio prevaziđen, dok je s emocionalnim nivoom situacija bila katastrofalna. Čini se da su reči potpuno iste i situacija slična, ali da bi se prevazišla zavisnost od čulnog nivoa, potrebno je napraviti još jedan korak ka Bogu i menjati se ne samo na površini, već dubinski. Svaka moja nova knjiga se pojavljuje kao prilika da se prevaziđe još jedan sloj koji nam blokira put ka božanskom. Osobenost današnjeg vremena je u tome što svaki čovek na Zemlji mora da prođe analogan put ka svom božanskom „ja". Na tom putu možemo pomoći drugoj osobi, ali ga u najbitnijem svako mora proći sam.

Stigao je prvi pacijent. Izgovoriću nekoliko fraza, a one bi trebalo da mu pomognu da se potpuno promeni. Moja informacija deluje kao ključ. Vrata i brava su šest do sada objavljenih knjiga i gledanje video-predavanja. Ako nema vrata, beskorisno je okretati ključ. Ne mogu da ponavljam informacije koje sam već izložio, a ako pacijent postavlja pitanja koja pokazuju njegovu nepripremljenost, predlažem mu da napusti konsultaciju. Čovek čita knjige i gleda video-predavanja, a zatim počinje da radi na sebi i da se menja. Kada je uradio sve što je mogao, a nema napretka, onda može

da zakaže konsultaciju. Moram da shvatim šta se desilo, zašto sistem ne radi. To mi pomaže da se dalje razvijam i sveobuhvatnije sagledam sliku sveta. Da bismo promenili pogled na svet, potrebno je da kreiramo svoje modele, nove oblike njegovog sagledavanja koji izlaze van granica stereotipnog mišljenja. Da bismo to učinili, moramo biti u potpunoj unutrašnjoj osami. Čovek je produkt kolektivne svesti. Bez nje je nemoguće imati odnos s drugim ljudima, razmenjivati informacije, a samim tim i razvijati se. I što je u čoveku razvijenija želja za jedinstvom, za pomoć drugima, duša mu je bogatija. Ali ovde postoji i loša strana. Kada ljubav i žeđ za znanjem guraju čoveka napred, stereotipi kolektivne svesti mu ne dopuštaju da se iščupa iz ustaljenih koncepata i guše novo iskustvo i osećaje koji tek niču. Prekidanje pupčane vrpce kojom smo povezani s kolektivnom svešću je bolno, ali bez toga je nemoguće napredovati. Kada sam prelazio na novi nivo, pokušao sam da sve povučem za sobom, gore, i nervirao bih se ako bi neko odbio. Kasnije sam shvatio: svaki čovek živi u svom sloju svesti. Potreba da nas drugi potpuno razume je podsvesna želja da ga učinimo potpuno identičnim sebi, iz čega nastaje agresija. Mi smo jedno na suptilnom planu, a na spoljašnjem možemo biti u jedinstvu samo u graničnom sloju koji nazivamo kolektivnom svešću. Da bi nas čovek razumeo, potrebno je da uvećavamo gustinu informacija i naučimo da svoju čulnu percepciju sveta preinačujemo u poznate pojmove i fraze.

Zapravo se ovaj proces naziva poezija. Pesnik, slikar i muzičar moraju da drugima prenesu svoj novi senzitivan doživljaj. Ako tog novog osećaja nema, tada nema ni umetnosti. Ljubav prvo treba osetiti, a zatim se osloniti na nju i živeti je, potom se otrgnuti od svega što smeta ljubavi, uključujući i ono što je ranije bilo životno neophodno, bez čega nismo mogli da živimo. U tom trenutku možemo i da nastradamo ako nemamo dovoljno ljubavi. Zbog toga su kreativne osobe uvek spremnije da rizikuju svoje živote od drugih. Ako je ljubavi nedovoljno, mora se umreti, ali ako smo uspeli da je dovoljno akumuliramo, pojavljuje se naše viđenje sveta i osećanja postaju mnogo dublja i koloritnija.

Dakle, nov pogled na svet je stvoren, a sada se treba vratiti nazad, u kolektivnu svest, i izgraditi forme koje nam omogućavaju da prenesemo novo viđenje sveta. U poslednje vreme mi nedostaje samoća. Nemam energije za nove modele. Sve više počinjem da zavisim od ustaljenih iluzija koje se

zovu „zemaljska sreća“. Ali o tome ćemo porazgovarati nešto kasnije.

U ordinaciju mi je ušla majka s ćerkom.

– Imamo problem. Moj muž je u poslednje vreme bolestan i čini mi se kao da se odjednom na njega svalilo mnogo bolesti. Počelo je s pankreasom, šećer mu je skočio na 18. Lečili smo ga akupunkturom i posle tog tretmana se, hvala Bogu, sve normalizovalo. Posle nekog vremena, nivo trombocita u krvi mu je sa 200 pao na 30. Ponovo smo krenuli s lečenjem, a nivo trombocita je skočio na 160. Samo što je došao malo sebi, opet su nastupili novi problemi. Tada smo shvatili da lečimo jednu bolest, ali da se pojavljuje nova. Čitali smo vaše knjige i gledali video-predavanja. Muževljevo stanje se za nijansu poboljšalo, ali do značajnih promena nije došlo.

– Promena nema zato što vašoj ćerki preti smrt. Pokušajmo da sve preispitamo bez dijagnostike. Pankreas je organ povezanosti s drugim ljudima i ako je on oboleo, znači da je reč o problematici ljubomore. Pad trombocita je isti problem. Zaključak: vaš muž ima jaku zavisnost od želja, što dovodi do ljutnje na bližnje, ljubomore, beznađa i dr. Odakle to može da dolazi? Od žene i dece. Kod vaše ćerke je nivo zavisnosti od čulnog zadovoljstva trinaest puta iznad kritičnog nivoa. Ona treba da rađa decu, njihove duše su joj se približile. Treba da se otrgne od ljudske sreće da bi im pružila ljubav. Ona nije u stanju da podnese odbacivanje života i želja, drugim rečima: da sačuva ljubav kada je voljena osoba izda, ponizi, prevari, čak ni u minimalnoj meri. Ne radi se o neplodnosti, već o fizičkom opstanku vaše ćerke. Svoje dubinsko stanje žena prebacuje na muža i oca i oni počinju da se razboljevaju. Na suptilnom planu, vaša ćerka je sada ponižena, prevarena, izdana. Ali u njenoj duši se nije rasplamsala ljubav, već mržnja prema muškarcima i ovaj program počinje da ubija njenog oca. Što pre sebe i svoju ćerku harmonizujte tako što ćete na desetine puta proživljavati svoj život i ispravno prolaziti kroz sve situacije. Samo tako ćete pomoći svom mužu da ozdravi. Sada je njegovo stanje loše, polje mu je u deformisano u središtu grudnog koša. Aktivnost imunog polja je oko 10%, a uz to je još deformisano u oblasti urogenitalnog trakta. Imunitet je na fizičkom planu trenutno 70–80%, a ako padne na 10%, i izjednači se s pokazateljem polja, to može dovesti do smrti ili neizlečive bolesti. Idite i prevaspitajte svoju dušu.

Majka i ćerka odlaze, a u ordinaciju ulazi mladić.

– Nedavno sam bio na vašem predavanju – rekao je. – Koliko sam shvatio iz knjiga i video-predavanja, kod mene je prisutna tema gordosti i želje za upravljanjem. Posle vašeg predavanja me je zabolelo srce. Bolovi su bili tako siloviti da sam bezmalo izgubio svest. Odvukao sam se kod lekara, urađen mi je kardiogram i rečeno mi je da je sve u najboljem redu, da mi je srce potpuno zdravo. Molim se i pijem tablete, ali mi ništa od toga ne pomaže.

– Da li imate ženu? – pitao sam ga.

– Da – izgovorio je njeno ime.

Dijagnostikovao sam joj polje i postavio mu sledeće pitanje:

– Imate li decu?

– Da, – nastavio je on, takođe izgovarajući njihova imena.

Sprovodim dijagnostiku i postavljam treće pitanje:

– Imate li ljubavnicu?

– Ne.

– Uskoro ćete je imati, – odgovorio sam mu. – U principu je situacija prosta. Kod vaše žene je velika unutrašnja vezanost za život i njegov produžetak. To se prenelo na decu, kao i na vas. Najbolji menadžeri i karijeristi su na unutrašnjem planu jako ljubomorni. Oni se potpuno predaju biznisu, poslu, politici i u svemu uspevaju jer nisu vezani za to. A nisu vezani zato što glavni problem nije u gordosti, već u ljubomori. Ali jednom se duša mora očistiti. I čovek koji lako prolazi iskušenje sloma gordosti, odjednom naleće na novo iskušenje, o kome ranije nije ni slutio. Kod vas nastupa vreme kad morate da prođete kroz destabilizaciju života, želja i odnosa. Ako vam se ovo iskušenje bude dalo preko žene, vi ga nećete izdržati, pa će vam se dati preko ljubavnice. Ali vi ni to nećete izdržati. Posle nekog vremena ćete upoznati jednu ženu i zaljubiti se u nju. A dalje je sve prosto: ili će vas ona stalno vređati i ponižavati, ili će vas kukavički, iznenadno prevariti. Ili će već imati kavaljera, biti udata, a ako nije udata – stalno će menjati partnere. Dovedeni ste u situaciju koju ne možete da prihvatite. Pokušavate da se odreknete ljubavi koja vas primorava da se suočite s poniženjima i da ih prihvatite. Vi ljubav gušite uvređenostima, a nadalje mora biti uništeno ono što ubija ljubav, a to su vaše uvređenosti, a uporedo s njima srce i pluća. Zatim sledi rak pluća ili infarkt. Na

predavanju se dešava pročišćenje podjednako kao na konsultaciji. Budući problemi se raščlanjuju i u sadašnjem trenutku izviru na površinu. Morate naučiti kako da istinski oprostite ženama. Pođite od sledećeg: ženi može sve da se oprosti jer, budući da sve proističe iz Božje volje, ne postoje ljudski gresi koji ne bi mogli da budu oprošteni. Naša duša se ponaša poput jogunastog i tvrdoglavog deteta. Treba je stalno vaspitavati ljubavlju, nežnošću i ograničenjima. Tada će se pravilno ponašati u svakoj situaciji.

– Šta mislite – da li ću uspeti da se promenim? – upitao me je.

– Ne razmišljajte o tome da li ćete uspeti ili ne. Samo radite sve što možete da biste pomogli svojoj duši. Treba harmonizovati ne samo sebe, već i svoje potomke. Za početak, morate da otklonite agresiju prema ljubavi, ljutnju na roditelje, na ljude koje volite, na sebe, kao i žaljenje za prošlošću i strah od budućnosti.

On odlazi da bi radio na sebi. Pokušavam da uhvatim nejasan osećaj koji mi se nedavno pojavio. Nešto mi stvara prepreku da se sam dublje promenim. Trebalo bi da kod sebe dijagnostikujem ovih pet parametara. Zamerke prema roditeljima su čiste, sve uvređenosti su nestale; kao i na bližnje. Pažnju mi odvlači kucanje na vratima. Zaviruje pacijentkinja.

– Sada sam pozvala kući i moj sin se vratio iz škole. Leži sav pozeleneo. Povraća, ima proliv, groznicu i curi mu iz nosa. Čini mi se da je to povezano s mojim dolaskom kod vas na konsultaciju?

– Da, on prolazi kroz čišćenje – odgovorio sam joj. – Da bi prolazilo što bezbolnije, otklonite pre svega agresiju prema ljubavi.

Žena je zatvorila vrata, a ja gledam u list papira ispred sebe: zamerke prema sebi, nezadovoljstvo sobom, nedostatak volje za životom. Ovaj parametar mi je takođe u redu. Žaljenje za prošlošću, strah od budućnosti je takođe harmoničan. Čudno, podsvest mi sve vreme daje signal da sam načinio prestup protiv ljubavi. Potrebno je uvesti i novi parametar. Pitam se kako on izgleda? Trudim se da u vremenu pronađem takve situacije. Na kraju mi postaje jasno: to je odricanje od ljubavi prema osobi koja nas je uvredila, odnosno, to nije mržnja, ljubomora i uvređenost, već želja da se ljubav uništi kao izvor bola, da je se odreknemo,

omalovažimo. Imao sam takve situacije u mladosti. Otkrivam jednu od takvih situacija i analiziram koliko je iznad opasnog nivoa bilo to moje odricanje od ljubavi. Oho! Bilo je 23 puta veće od smrtonosnog. Čudno. Zašto sam onda još živ? Iako nije baš tako: 1991. godine je trebalo da umrem, tada me je prvi put sustiglo, a to je bilo povezano s događajima 1980-1981. godine. Posle 10 godina me je raspalilo, tada je trebalo da umrem, ali sam u Bibliji otkrio reč „ljubav", prepustio sam joj se i sve se promenilo. Smrt je bila samo odložena. U 2001. godini se desilo još jedno protresanje. Pretila mi je smrt i ja tek sad shvatam s čim je to povezano. Naučio sam da ne osećam mržnju, da ne budem uvredljiv, ali i dalje ne znam kako istinski da sačuvam ljubav.

Ono što mi jako smeta je navika da loše mislim o ljudima: prema čoveku možemo biti grubi, ali u njemu moramo neprekidno da volimo Boga. Prepun sam osude prema ljudima i moja podsvest traži i najmanji povod za to. Ponekad prema nekome na spoljašnjem planu treba agresivno postupiti, zaustaviti ga, sputati, zaštititi svoja prava. Ali u meni su nerazdvojno povezani grubo ponašanje na spoljašnjem planu, izlivanje nagomilanih uvreda, kao i unutrašnja agresija. Ako na spoljašnjem planu dejstvujem neodlučno, to znači da će se iznutra nagomilati još više zamerki, razdražljivosti i nezadovoljstva koji će eskalirati u konkretna dejstva. Ali ljubav je istovremeno i stvaranje i uništenje. Uostalom, svojoj deci sam govorio: bićete kažnjeni. U mojoj podsvesti čuči gvozdeni stereotip, aktivna reakcija proizilazi iz agresije, pasivnost i opuštenost iz ljubavi, dok zapravo iz ljubavi proishodi sve. Samo treba naučiti aktivno delovati, čuvajući ljubav u duši. Zato je potrebno da se prema svakom čoveku odnosimo kao prema svom detetu: prvenstveno da ga obasipamo ljubavlju i dobrodušnošću, koji ne isključuju oštrinu kada je to potrebno.

U mislima me ponovo prekida kucanje na vratima. Ulazi sledeća pacijentkinja.

– Ispričaću vam šta mi se dogodilo, – počela je ona. – Lekari su mi rekli da je bolest od koje patim neizlečiva i da nema šanse da preživim. U tom trenutku sam dobila vašu prvu knjigu. Pročitala sam je i promenila se. Posle tri dana sam bila druga osoba. Započela sam drugi život. Posle nedelju dana, posetila sam svog lekara koji mi je rekao: „Da nisam pre deset dana uradio pretrage, nikad ne bih poverovao u ovo

što vidim. Creva su vam bila izbušena kao sito, a sada na njima nema ni najmanje ranice. Slegnuo je ramenima. – Zdravi ste, možete da idete". Želela bih da znam kakvo je moje stanje sada – pitala me je.

– Vaše stanje je dobro, – rekao sam joj nakon dijagnostike, – ali ostali su problemi u vašoj ćerki. Za nju su uzvišena osećanja i dalje važnija od osećanja koje je najuzvišenije – ljubavi. Od ljubavi se ne smemo ničim sakrivati: ni novcem, niti blagostanjem, sposobnostima, talentom, ni svojim životom. Vaša ćerka je vrlo izuzetna na unutrašnjem planu i njen talenat počinje da zatamnjuje ljubav. On joj postaje važniji, a stanje njene duše postaje stanje vašeg tela, tako da je pred vama puno posla. Idite i nastavite.

Sledeća pacijentkinja je bila mlada i lepa.

– Nedavno sam se porodila – rekla je. A onda me je napustio muž. Možete li da mi objasnite zašto se to desilo?

– Mogu, – odgovorio sam. – Za vas su lepota, blagostanje i želje mnogo važnije od ljubavi. Ne možete da živite bespomoćni. Što je veći značaj života u poređenju s ljubavlju, to ste sve agresivniji. Od detinjstva ste nagomilali prilično mnogo zamerki prema muškarcima i niste mogli pravilno da prođete iskušenje do detetovog začeća. Ali pošto je dete lupa roditelja, program uništenja muškaraca je kod vaše ćerke veći od vašeg. Taj program sad ubija njenog oca, a kasnije će i nju. Prosto govoreći, vi ste ranije postepeno ubijali svog muža, a nakon rođenja deteta, počeli ste to da radite udruženo. Šanse vašeg muža da preživi su se jako smanjile, a da bi preživeo – morao je da vas napusti.

– I šta da radim?

– Da li ste čitali knjige?

– Da, svih šest.

– Da li ste gledali video-snimke?

– Da, uključujući i poslednje.

– To je sjajno, – rekao sam – a sada idite i radite na sebi.

Ona izlazi a u ordinaciju ulazi bračni par.

– Treći put smo na konsultaciji, – počela je mlada žena. – Kada smo prvi put došli, mom mužu je realno pretilo ubistvo. Bili smo u velikim dugovima. Sada je sve u redu, dugove smo vratili. Nedavno smo kupili stan i renoviramo ga, ali ja opet osećam neku opasnost.

– Taj osećaj je povezan s vašom decom, – objasnio sam joj. Jedno dete je i dalje u lošem stanju. Da bi preživelo, potrebna mu je ljubav, a kod vas je zemaljska sreća opet sve počela da prekriva. Zemaljska sreća je povezana sa željom da se život produži, zaštiti i ojača. Jedan od najvećih simbola sigurnosti je postojanje sopstvene kuće, stana. Nakon što ste ga stekli, kod vas je otpočela nagla podsvesna orijentacija koja nije bila usmerena ka ljubavi, već životu i zaštiti. Ako vašem detetu preti smrt, može ga spasiti ili gubitak stana, zdravlja ili gubitak vašeg života.

– Molim vas, recite nam šta da radimo?

– Pre svega je potrebno da se promenite kroz ljubav, molitvu i ispravno ponašanje, zatim da se ograničite u životnim zadovoljstvima i sve to potkrepite postom i gladovanjem. Dela novca treba da se odreknete, nekome ga date, kako biste smanjili koncentraciju na njega. Nemojte žuriti s renoviranjem. Možete i završiti, ali se nemojte useljavati u stan približno godinu dana. Ako u stanu postoji neka falinka, nemojte žuriti da je popravljate. Sreća je teška hrana koja se s mukom vari. Takođe, još niste otklonili uvrede jedno prema drugom, žaljenje za prošlošću i strah od budućnosti.

– Htela bih da vas pitam još nešto, – rekla je žena. – Kad otklanjam strahove od budućnosti, odjednom mi se pojavljuje snažna seksualna želja i to me plaši. Ne shvatam šta to znači?

– Naše želje su okrenute ka budućnosti, – objasnio sam joj. – Što se više fokusiramo na želje i postavljamo ih ciljem, postajemo zavisniji od njih. Zavisnost rađa strah. Čim počne zavisnost od budućnosti – pojavljuje se strah od njenog gubitka. Strah od budućnosti generiše loše misli o drugim ljudima. Sve se to pretvara u loše misli o sebi. Nedostatak samopouzdanja, pesimizam i uninije se pretvaraju u program samouništenja. Program samouništenja ubija želje. Pojavljuje se osećaj besmisla života. Sve želje otupljuju. Strah je odricanje od ljubavi, a naše želje se rađaju iz ljubavi. Vi otklanjate strahove od budućnosti i odmah se otkrivaju vaše želje, a pošto u njihovoj osnovi leži želja za produžetkom života, pojačavaju se apetit i seksualna želja. A nadalje treba da učite da prevazilazite zavisnost od tih želja. One nastaju iz ljubavi i moraju se vraćati nazad, u ljubav. Tome pomažu molitva, post, uzdržavanje. Želje postaju opasne tek kad nadmašuju uvećanje ljubavi u

duši. Sreće se odriče onaj koji ne može da prevaziđe zavisnost od nje. A da bi se prevazišla zavisnost, treba povremeno ograničiti svoje želje i povremeno ih potpuno obustaviti.

Zamislite: čovek ne zna da pliva, plaši se vode, shvata da može da se udavi. Princip kojim se vodi je da odbija ulazak u vodu jer voda za njega znači smrt. Međutim, postepeno ipak ulazi u vodu i uči da pliva – odbijanje smenjuju stroga ograničenja. Zatim je naučio da pliva, a voda mu postaje uživanje koje mu oplemenjuje život. Isto je i s našim željama. Na početku, indijska filozofija i budizam govore o odricanju od želja i života. Vezanost za ovaj svet, koji je posledica želja, izvor je bolesti, bola i patnje. Treba ih se odreći, prekinuti vezu s njima i to će biti uslov za čovekovu sreću. Zatim se pojavljuje judaizam koji dopušta ljudsku sreću, ali uz najstroža pravila i ograničenja – to pomaže da se sačuva ljubav u duši i ne potone u zemaljsku sreću. A onda se pojavljuje Isus Hristos koji kaže da najvažnije u spasenju ljudske duše nije najstrože poštovanje svih pravila, već put ka ljubavi i Bogu, Koga nosimo u svojoj duši. I što se više razvijamo, sve značajnije postaje viđenje Boga u svemu, umeće da oprostimo drugima i sebi, da živimo ljubavlju, pronađemo svoje božansko „ja".

Posle svake konsultacije, moram da se posvetim procedurama oporavka. Nekada sam mislio će posle pisanja knjiga i rada na sebi, konsultacija za mene biti odmor, a ne posao. Ni najmanje. Ni kada mi dođe potpuno pripremljena osoba, koja ne postavlja suvišna pitanja i razgovor traje 2-3 minuta. Nakon nekoliko takvih pacijenata, ja moram da se povučem na duže vreme. Ispostavilo se da se energija ipak troši na prevenciju od eventualnih opasnosti koje mi prete, pomaganje dubljim promenama kod pacijenta. Čini se da postoji još jedan razlog, a to je da sam oduvek želeo da pomognem pacijentu da spase svoj život, da poboljša sudbinu i to dugogodišnje usmerenje mi se sad vraća kroz ozbiljne probleme. U toku konsultacije podsvest po svojoj inerciji ne teži ka ljubavi, već ka životu i blagostanju. Dakle, neizbežno se problemi pacijenta prenose na mene. I malo je verovatno da će mi život pružiti toliko situacija pročišćenja koliko problema preuzimam na sebe. Osim skraćivanja vremena konsultacije i preispitivanja prošlosti, nešto treba raditi u sadašnjosti. Ako dođe do opšteg gubitka energije zbog pogrešne podsvesne percepcije sveta, neki organ mora na sebe

da preuzme blokadu energetskog toka. Kod mene sad takav zadatak preuzimaju na sebe bubrezi. I svaki prestup prvo udara po njima. Pre nekoliko dana sam ponovo osetio nelagodnost i posvetio se traženju uzroka. Za mene je to bila samo još jedna zagonetka u nizu.

Izvesno vreme sam vodio jednog pacijenta – sportistu. Bilo mi je interesantno, jer se problem nije ticao njegovog zdravlja, već karijere i finansija. Rezultati rada su bili čak bolji od očekivanih, a onda sam osetio kako se sve više trudim da popravim njegovu sudbinu, poboljšam njegove rezultate. Iz nekog razloga, orijentacija ka spoljašnjem blagostanju je počela da dominira pošto sam verovatno prečesto razmišljao o tome. Sve što on nije uradio, jer je bio lenj, dovršavao sam ja, jer sam ga neprestano vukao i terao da radi. Ugovoreno vreme je isteklo i naša saradnja se završila. Ali onda je počelo ono najzanimljivije. Kod njega su se nizali neuspesi i odmah je planulo nezadovoljstvo sobom koje nije mogao da prevaziđe. Međutim, pored sebe više nije imao psihologa koji bi mu zabranio da se bavi samokriticizmom. Međutim, iz nekog razloga, njegov program samouništenja je počeo meni da nanosi udarce, te su me zaboleli bubrezi. Neko vreme nisam mogao ništa da shvatim. Zašto ja moram da odgovaram za njegove greške? Prisećao sam se svih detalja naše saradnje, pokušavajući da pronađem uzrok. Zaustavio sam se kad sam naišao na nešto interesantno. Jednom prilikom mi je u razgovoru rekao: „Postajem zavisan od vas. Kako sebi da pomognem kad se raziđemo? – „Zavisnost se javlja kod lenjih ljudi“, odgovorio sam mu. Ako se čovek stvarno menja, oslanjajući se na ljubav u svojoj duši, učitelj mu je potreban samo da ga podstakne.

Sećao sam se tog razgovora, pokušavajući da u njemu pronađem koren svojih problema, i činilo mi se da počinjem da shvatam. Kao i obično, lako sam uočavao i shvatao probleme pacijenata, dok sam u isto vreme pravio iste greške. Previše sam se savesno odnosio prema poslu. Sve ono prema čemu se ozbiljno postavimo u nama stvara zavisnost koja zatim rađa agresiju. Agresija uzrokuje bolest. Terao sam ga da radi na sebi, videvši da mu se prikrada problem. Sam me je zvao telefonom, što je u njemu stvorilo iluziju povećane zaštićenosti. Zaista mu se pojačavala zavisnost od mene. Bili su mu potrebni povremeni neuspesi kao lek, a ja sam mu taj lek uskratio. Rezultati su se stalno poboljšavali i neuspeha skoro da nije bilo. Toliko se navikao na uspeh da su ga

sadašnji problemi prosto rasturali. A za to sam krivac bio ja. Nedavno sam mu objasnio: nauči da stvari radiš polovično, ali tako da to niko ne primeti. Pola meseca postižeš rezultate, naprežeš svoju volju, želju, svu svoju energiju, sve radiš lepo i efektno, a zatim na unutrašnjem planu odustaješ od tog puta i počinješ da lenčariš. Ako je mišić stalno napet, nastupiće atrofija.

Sećam se dijagnostikovanja jednog biznismena. Bio je sposoban, briljantnog uma, posao je obavljao besprekorno. Pogledao sam njegovu budućnost i video da ga je za nekoliko godina čekala smrt. Približavali su mu se ozbiljni poslovni neuspesi koje on nipošto neće biti u stanju da prihvati.

„Posao počinje da vas ubija", objasnio sam mu. Sve više zavisite od njega. I ta zavisnost se povećava, a najmanji neuspeh u poslu vam nanosi sve veće traume.

– Ali ne mogu da odbacim svoj posao, – rekao mi je.

– Ako ne promenite svoj odnos prema poslu, sudbina će vas naterati da ga se odreknete. Ili ćete nesvesno i iznenada početi da samom sebi pravite probleme, ili će vas bolest ili smrt odvojiti od posla. Prvo što treba da naučite je da se nikada ozbiljno ne odnosite prema poslu. Ozbiljno možemo pristupati samo ljubavi i Bogu. Sve drugo s vremena na vreme treba odbaciti. Nikada ne radite nešto 100%. Uradite 95%. Rezultat će biti isti, ali neće biti zavisnosti. Život je sinusoida. Neko vreme ostanite u zemaljskoj sreći, a zatim je se odreknite.

Samo ljubav i dobrodušnost su nam uvek potrebni. Ove misli mi prolaze kroz glavu dok idem ka sauni. Čini se da mi ponovo nastupa razdoblje velikih promena.

Prvi put je to bilo početkom 70-ih godina, kada mi se život naglo promenio. Odjednom su mi se srušili svi snovi, planovi i nade. Želeo sam da postanem vojnik, ali sam postao turistički vodič.

Sledeća promena je nastupila početkom 80-ih kada sam ozbiljno počeo da se bavim filozofskim istraživanjem, pokušavao da sistematizujem svoje predstave o svetu i kada se uz ekstrasenzornu percepciju pojavila i filozofija.

Početkom 90-ih godina je došlo do teške krize. Došao sam do zaključka da je lečenje rukama neperspektivno. Odlučio sam da prekinem energetsko lečenje i da pređem na informaciono. Krah mi se nije desilo samo u poslu, već i u životu. Dijagnoza koju su mi lekari postavili, nije mi ostavljala šanse da preživim. Upao sam u ćorsokak vezan za

svoj pogled na svet. I sada mi, po svoj prilici, zatvaraju mogućnost da radim na stari način. Moraću da odbijem pacijente koji mi dolaze s jednim ciljem: da poboljšaju svoj posao, zdravlje, da ispune svoje želje. Svu zemaljsku sreću moram da sažmem u jednu tačku, a zatim da je pokažem pacijentu. „Pogledajte: ovo je zemaljsko, a ovo božansko. Treba da odavde pređete ovde. Za to treba da uradite to, to i to". U međuvremenu, što se više upinjem da radim, pomažući pacijentu da popravi život i da ga zaštitim, sve više gubim energiju.

Sećam se kako mi je na konsultaciju došla jedna isceliteljka. Imala je probleme sa sinom, a i sama je bila u vrlo lošem psihičkom stanju. Počela je da čuje glasove, oseća strah i nelagodnost.

– Isceliteljstvom se bez opasnosti može baviti samo čovek koji je u prošlim životima rešio svoju zavisnost od života i želja. Na primer, neko ko je umro mučeničkom smrću, sačuvao ljubav u duši, ili je godine proveo u molitvi i uzdržavanju. Međutim, vi ste počeli da se bavite isceliteljstvom, a da niste rešili zavisnost od najdubljih osnova. Sada je i najmanji problem, koji ranije nije bio nevidljiv, narastao do neslućenih razmera i ugrožava kako vaš tako i život vašeg deteta.

– Ali ja sam lečila molitvama, – iskreno se iznenadila žena.

– O čemu ste razmišljali kada ste lečili?

– O tome da čovek ozdravi, da mu poboljšam sudbinu.

– To jest, Boga ste koristili u zemaljske svrhe. Zavisnost od tih ciljeva se višestruko pojačala. Da, uvećanje ljubavi prema Bogu rađa žudnju i život, dovodi do njihovog procvata, ali da biste osetili božansko, potrebno je da na neko vreme zaboravite na zemaljsko. Ljubav prema Bogu je koren koji ne možemo da vidimo, ali bez kog ne možemo da živimo.

Naš život je stablo, a želje su grane i lišće. Ako je krošnja previše bujna, a korenski sistem slab, drvo može da se osuši. Da bismo ga spasli, treba da delimično ili potpuno orežemo krošnju. Stoga se pre svega morate pobrinuti o korenu i povremeno orezivati krošnju da bi ona bolje rasla. Nekada sam stalno razmišljao vozeći se metroom ili u javnom prevozu. Sada se vozim automobilom i to mi zaokuplja pažnju. Dobro je raditi na sebi u parnoj sauni koja unižava život i želje. I kada se u tom trenutku molite, pročišćenje nastupa brže.

Medicina se dugo borila protiv prirode, nije joj pomagala. Nekada se na bolest gledalo kao na zlo, jer je polazna tačka bila vezana za telesne interese. Šta je čovek radio kada bi se razboleo? Osećao je mučninu, nije imao potrebu za hranom, temperatura mu se povećavala, nije želeo ni sa kim da komunicira, a lekari su pokušavali da otklone bolest zajedno sa simptomima. Ukućani su dosađivali pacijentu terajući ga da jede, snižavali mu temperaturu. Ispostavilo se da bolest pročišćava čovekovu dušu i jača njegov imunitet. To znači da gladovanje i osamljivanje takođe pročišćavaju.

Što se tiče temperature, sećam se jednog interesantnog slučaja. Pre nekoliko godina sam u Njujorku razgovarao s jednim čovekom. On mi je pričao kako je postao iscelitelj. Ispostavilo se da je imao frakturu lobanje i nalazio se 21 dan u komi. „Video sam svoje umrle roditelje", – pričao mi je, – a svojoj ženi sam dao blagoslov da može ponovo da se uda. Shvatao sam da se više neću vratiti, ali su mi rođaci rekli da je prerano da odem, i da ne samo što moram da se vratim, već i da treba da ozdravim. Takođe su mi rekli da ću lečiti ljude. Kada sam došao sebi i ozdravio, osetio sam snagu koja je izbijala iz mojih ruku, a onda su sa mnom u kontakt stupili vanzemaljci i pomogli mi da lečim ljude. Sećam se kako je jedna žena imala bolove u levom jajniku i koliko god sam rukama prelazio preko tog mesta, bol nije prestajao. Vanzemaljci su mi rekli da je uzrok u desnom jajniku, da prvenstveno njega treba lečiti. I zaista, nakon toga je žena ozdravila. Primetio sam: kad zaboli desni bubreg, uzrok je u levom, i prvo treba lečiti levi. Znači, – nastavio je, – jedno vreme sam se bavio lečenjem mnogih ljudi i rezultati su bili vrlo dobri, a onda su mi u snu ponovo došli vanzemaljci i rekli: mnogo tereta si preuzeo na sebe i zato ćemo početi da te čistimo. Samo nemoj da uzimaš nikakve lekove. Sutradan mi je temperatura skočila na četrdeset stepeni i tri dana me je treslo kao u groznici, ali sam znao šta je u pitanju i nisam koristio nikakve lekove.

Setio sam se njegovih reči kada sam primetio da posle konsultacije postoje dve stvari koje me regenerišu: san i parna sauna. Počeo sam da se molim u sauni posle sledećeg događaja: u Rusiji je običaj da se u saunu ide u društvu. Opuštena i prijateljska atmosfera i energetsko jedinstvo pomažu da se izdrže jako veliki napori. Zato nisam voleo da

u saunu idem sam. U Nemačkoj ste u sauni sami, gde vam svakog časa nude razne tinkture, a umesto metlicama, udaraju se peškirima. Voda oslobađa od stresa i problema. Nemci su mirni i opušteni. Sama atmosfera mnogo pomaže da se isključite iz stresnog režima. Deset minuta pre nego što počne procedura, sauna se ispuni ljudima, a radnik, nakon što je prvo provetrio prostoriju, počinje da prska vodu na veliki užareni kamen. Ovog puta je to radila žena s kamenim izrazom lica. „Ona mrzi muškarce", osetio sam. U parnoj sauni su bili pretežno muškarci. Obično procedura izgleda ovako: prvo se na kamen sipa voda, sačeka se neko vreme da se para rasprši, a zatim lagano mašu čaršavom, da bi se potpuno rasporedila. Žena je sipala više vode nego što je trebalo i odmah je počela da maše čaršavom. Obično mogu da podnesem toplotu, ali ovog puta sam bio na granici izdržljivosti. Oni koji su sedeli na gornjoj polici pored mene stenjali su, gunđali, ali su se držali. Osetio sam da moram da odem ili da nešto uradim, i počeo sam da se molim, ponavljajući da moram da sačuvam ljubav kada su mi u opasnosti život i želje. U tom trenutku kao da su me polili hladnom vodom. Počinjemo da se menjamo kada se približimo određenoj granici, kad preopterećenja dostignu kritični nivo. Ali za to je potrebno ući u određeno unutrašnje stanje. Shvatio sam zašto su se mnogi sveci stavljali u mukotrpne uslove i u tim trenucima se molili, dostižući mnogo veći duhovni rast. Dakle, u ovoj sauni sam spoznao neke zanimljive stvari.

Pored mene su sedeli ljudi kojima je para pržila kožu i oni su to lako podnosili. Pitao sam se koliko ćemo svi mi izdržati to iskušenje. Rezultat me je iznenadio i zbunio. Ja sam prošao iskušenje 60-70%, a oni minus 10-20, odnosno nisu ga ni prošli. Posle nekog vremena shvatio sam šta se dogodilo. Oni su ga prošli na spoljašnjem nivou, a ne na unutrašnjem. Izdržavali su paru na račun ljubavi u duši. Kad nas ljubav napušta, nastaje program samouništenja, i ja sam kod njih video izbijanje tog programa . Očigledno im je boravak u parnoj sauni doneo štetu, a ne korist. Odnosno, krah zemaljskih vrednosti možemo da trpimo sve dok ljubav u duši ne počne da bledi, a zatim nepripremljena osoba mora da se zaustavi, jer će na sve neprijatnosti reagovati programom samouništenja. To jest, suština svih iskušenja nije u tome da ih fizički prevaziđemo, već da sačuvamo ljubav u duši. Molitva je ovde od velike pomoći. Sada, sedeći u parnoj sauni, kad postane nepodnošljivo, počinjem da se molim, i to

mi mnogo pomaže. Pored toga, uz ispravan odnos, sauna nas puni suptilnom energijom.

Jednom prilikom sam posle konsultacije otišao u saunu i dijagnostikovao svoj energetski nivo. Bio je u velikom minusu. To se obično dešava kad je čovek ozbiljno bolestan. Posle saune se sve promenilo, energije je bilo i više nego što treba. Razmišljao sam da je u principu to i logično. Suptilna životna energija i gruba, fizička, povezane su, jedna prelazi u drugu. Na primer, čovek se prehladi i gubitak grube energije dovodi do gubitka suptilne i on se razboli. To znači da je obrnuti proces moguć, da se gusta površinska energija pretvori u suptilnu. To jest, bavljenje sportom ili boravak u parnoj sauni zasićuje nas energijom. Samo joj treba pomoći da se transformiše, a prvo pravilo je da se sačuva dobrodušnost i isključi od svih problema. Ako čovek boravi u sauni a u duši gaji bes, nervozu i ogorčenost, može da strada od pregrevanja i naškodi svom zdravlju. I obrnuto.

Sećam se kako sam se s prijateljima pario u sauni na vikendici. U našem društvu je bio jedan mladić koji je izjavio kako od detinjstva ne podnosi visoke temperature. „Nekad davno su me naparili u sauni i ja sam se jako uplašio. Od tada ne mogu da podnesem paru", priznao je. „Hajde da se ti i ja dogovorimo, – rekao sam mu. – Leći ćeš na daske i ja ću te polako pariti. Čim osetiš nelagodnost, ustaneš i odlaziš". On se složio. Prvi i najvažniji zadatak je bio da mu se pomogne da se opusti. Gruba energija se može destilovati u suptilnu u bilo kojoj količini, ali ako su čovekovi mišići napeti i on oseća strah ili je razdražljiv, povećavanje temperature će mu prosto spržiti kožu. Prvo ga morate uveriti da ga nećete povrediti. Pokreti treba da budu meki, glatki i ritmični. Pravilna priprema ruku, stopala i kičme relaksira celo telo. I tako sam počeo da ga parim, pažljivo prateći njegovo stanje. Video sam da je počeo da se opušta i namignuo sam momcima – da počnu s dolivanjem vode. Počeli su, a on nije ni mrdnuo. Klimnuo sam im da nastave da dolivaju. Na kraju je para postala tako gusta da oni više nisu mogli da stoje. Svi su seli na pod, ja sam se takođe zadihao, a mladić ništa nije osetio. Na kraju sam i ja iskočio napolje iz parne saune, ostavivši ga tamo. Posle nekog vremena izašao je i on, iznenađen i širom otvorenih očiju rekao: „Tek kad sam rešio da izađem, postao sam svestan temperature".

Velika je umetnost pomoći čoveku da se opusti i isključi. U tome nije vešt svaki terapeut za masažu. Princip masaže je vrlo jednostavan. Čovek ima problem koji izaziva psihički i fizički stres. Lekari su otkrili da infarkt pogađa ne samo srčane mišiće, već i mišiće krsta. Srce i donji deo leđa ukazuju da postoji ogorčenost na žene. Psihička napetost izaziva fizičko preopterećenje, što znači da masažom mišića, oslobađanjem njihove prenapregnutosti, čoveku pomažemo da se na unutrašnjem planu distancira od stresa. Ali da bi se ovo postiglo, maser mora biti krajnje dobrodušan, a pokreti mu moraju biti ritmični. Kada sam se bavio masažom, primetio sam da mišići počinju da se opuštaju tek nakon 5-8 monotonih kretnji. Završio sam specijalne kurseve za masažu, bavio se akupresurom, ali najbolje iskustvo sam stekao baš u sauni. Neprestano sam pokušavao da shvatim zašto neko zna da vodi proceduru u sauni, dok drugom to ne polazi za rukom. Ispostavilo se da je to prava umetnost. Napeta i stegnuta osoba nikad neće moći da iskoristi blagodeti saune. Sećam se kako su mene prvi put parili. Posle procedure sam zaboravio kako se zovem.

Evo kako je to bilo. Upoznao sam grupu momaka koji se bave ekstremnim sportovima; išao sam s njima na planinarenje, noćivao u snegu. Jednom nedeljno su priređivali praznik – parnu saunu. Prosečno bismo ostajali u njoj po šest sati. Prva dva sata bi svako radio šta je hteo, a zatim je nastupala pauza. Lagana hrana, sokovi, druženje, opuštanje i priprema za sledeću etapu. Jedan bi legao u saunu, a nekoliko ljudi ga je, smenjujući se, parilo. Jednom čoveku je teško da sam pravilno izvede ceo tretman, zbog čega počinje da se zamara a pokreti mu postaju grubi. U tom trenutku on ustupa mesto drugom. Parenje traje prilično dugo. Zatim započinje masaža tako što četvoro-petoro ljudi masira jednog. Sledi dvadeset – trideset minuta vešte i snažne masaže. Nakon parenja sledi tretman vrućim metlicama i zatim se prelazi na vodene procedure – polivanje toplom, vrućom, pa malo hladnijom, pa malo toplijom vodom. Na kraju toliko vrućom da koža jedva izdržava, a odmah potom – ledenom. Zatim čoveka umotaju u čaršav i on tako leži još sat vremena, ne znajući za sebe. Šest sati nije uvek dovoljno da svi prođu tretman. Ali ovo stanje drži čoveka punih mesec dana. Što je veći profesionalizam, manje znači forma, a veći je sadržaj. Iz običnog pranja, parna sauna se pretvara u sveti obred koji harmonizuje ne samo telo, već i dušu.

Osnivač pojma „stres" je prvo došao do zaključka da je stres smrt, a nakon nekog vremena je promenio mišljenje – za njega je stres bio život. Današnja medicina pokušava da ukloni faktore koji destabilizuju telo. Bolest je takva destabilizacija. Da ne bi došlo do bolesti, potrebno je pronaći sveobuhvatnije oblike destabilizacija života, pa tada bolest neće ni biti potrebna. Dozirano uništenje će pomoći razvoju. Ali koliko ćemo uspeti na ovom putu zavisi od našeg pravilnog pogleda na život.

Sada je polovina decembra 2000. godine. Opraštamo se od dvadesetog veka i rastajemo s milenijumom. Ležim na gornjem krevetu spavaćeg kupea u vozu za Moskvu i pod ravnomernom tutnjavom točkova pokušavam da zaspim. Podmukao bol u bubrezima mi ne dopušta da se odmorim. Molitve ne pomažu. Pokušavam da pronađem razlog svog stanja. Prvi program koji uviđam je prezir prema ženama zbog uniženja želja i života. Već su me izmučile zamerke prema ženama koje ne mogu da otklonim. Povezane su s klanjanjem ženama, idealizacijom života i njegovim produžetkom. Sve to navire iz najvećih dubina i iz nekog razloga ne mogu da doprem do njih. Pod uspavljujućim batom točkova, u polusnu, pronalazim sve novije verzije. Pre ili kasnije će se pojaviti rešenje.

Dakle, **prvi** mogući razlog: preopterećenost na konsultacijama, tj. smanjena zaštita i preuzimanje prljavštine na sebe. Zavisnost od života se povećava i aktivira program samouništenja.

Drugi razlog: već godinu dana mi pristiže informacija da se prejedam i previše fokusiram na zemaljsku sreću, tj. moje unutrašnje stanje zahteva drugačiju šemu ishrane, a moje navike me vuku nazad.

Treći: relativno poboljšanje moje finansijske situacije je naglo povećalo koncentraciju na život i sigurnost, i moj stari režim rada mi je sad postao prenaporan.

Četvrti: starost je blokada pojačane koncentracije na život i njegovo produženje, a uključuje se aktivno kada se podsvest snažno osloni na temelje ljudske sreće.

Peti: vodim konsultaciju i objašnjavam ljudima uzrok njihovih problema, podsećam ih da se nerešene emocije ljubomore, ogorčenosti i uninija postepeno gomilaju u podsvesti i isplivavaju baš kada se pojača provocirajući faktor, tj. najmanja koncentracija na ljubav i veća – na život i njegovo produženje, kao što se dešava sa starenjem.

Za ovih 10 godina nikada nisam radio na sebi u smislu potpunog osamljivanja, gladovanja i molitve.

Šesti: moja deca se pripremaju za samostalan život, njihova buduća deca počinju da ostvaruju intenzivan kontakt s njima. Pokreće se automatski režim čišćenja unučadi a tu se nazire mnoštvo problema.

Sedmi: kod mene bi sada trebalo da dođe do promena, a ja imam vrlo malo energije. Stalna je gužva, poslovi od kojih ne mogu da dignem ruke, nesrazmerno trošenje energije na sekundarne probleme – i posledica svega toga nije razvoj, već raspad, tj. promena nije obezbeđena dovoljnom količinom energije ljubavi.

Osmi: kompletno čovečanstvo se sada priprema za transformaciju. Moramo da se uklopimo u tu budućnost, prvenstveno naši potomci. To znači da ih treba pročistiti, a takvo pročišćenje počinje na nivou cele planete. U prvim sam redovima iako ni sam nisam za to spreman.

Deveti: Ne samo što sam se prejedao, već sam se vrlo malo kretao, a uz sve to, godine usporavaju telesne funkcije. Poremećen metabolizam dovodi do taloženja toksina i soli. Samim tim imam probleme s jetrom i bubrezima. Ako život ne protresemo fizičkim vežbama, gladovanjem i drugim ekstremnim merama, zavisnost od njega se pojačava i aktiviraju se procesi propadanja.

Deseti: I dalje sam nervozan, imam zamerke prema ljudima, emocionalno se pogrešno ponašam. Ovde nešto nije dorađeno u sistemu.

Jedanaesti: da bih osetio u sebi božansko, mora se desiti diskreditacija svega zemaljskog, a moje fizičko stanje je signal da treba da isključim ljudsku logiku.

Dvanaesti: Pre godinu dana sam počeo da se pripremam za pisanje sedme knjige i pokrenulo se zakonomerno pročišćenje.

Trinaesti: kada otkrivam nove strukture, dolazi do bolnog pročišćenja, koja nas čuva da ne nastradamo, već da stupamo u interakciju s njima. Ono kroz šta trenutno prolazim naziva se amorfno vreme i to je vrlo suptilan sloj, kada prljavština koja je u meni nakupljena može biti opasna u velikim količinama. To znači da vezanost za život i njegov produžetak moraju biti potpuno raščišćeni kad ulazim u interakciju sa ovim strukturama.

Četrnaesti: svakih deset godina kod mene se dešava najdublje protresanje koje je rizično po život. Početkom 2001. će biti događaja za koje nisam spreman. Na unutrašnjem

planu ne mogu da ih prihvatim, a da sačuvam dovoljnu količinu ljubavi i zato se u meni uključuje program samouništenja.

Petnaesti: Možda ću imati još dece i njihovo loše stanje naročito snažno utiče na moje stanje.

Ležim, gledajući u plafon, i ne shvatam odakle mi dolazi osećaj beznađa. Na spoljašnjem planu mi se čini da je jasno – napisao je toliko knjiga o tome kako pobediti bolest, a sam se razboleo. Pokušavam da umirim sebe. To je isto kao kriviti iskusnog vozača formule što je izgubio kontrolu nad automobilom. On barata s različitim brzinama i time se izlaže većem riziku. Bez obzira na to koliko pokušavam da umirim sebe, osećaj beznađa ne prolazi i ta emocija me guši i parališe, blokirajući dalja traganja. Ne znam zašto ne mogu da se izborim s njom.

Tek posle nekoliko dana ću se setiti svojih saveta i shvatiti u čemu je stvar. Ako emocija ne može da se kontroliše, to znači da dopire od potomaka. U takvim situacijama se za njih treba moliti. A kada negativnost dolazi od potomaka, beznađe se može prosto objasniti. Koliko god čovek bio bolestan i mučio se, ako mu se kaže da će ga sutra proći bol, mučenje i bolest, on će izdržati svako iskušenje. Imaće uporište u budućnosti. Naša deca su naša budućnost. Ako negativnost dolazi od njih, onda nam se budućnost zatvara. Da bismo upravljali budućnošću, moramo iskoračiti van njenih granica, a to je moguće samo kroz ljubav. Ali ako je ljubavi nedovoljno, mračni talasi koji se pomaljaju iz budućnosti uništiće ne samo telo, već i dušu, i te muke su ponekad nepodnošljive. U takvim situacijama čovek može da izvrši samoubistvo ili da nekog ubije. A sad, u ovom trenutku, ležim i pokušavam da se izborim s napadom očaja, tačnije rečeno, – ranije je to bio očaj, a sada ću to nazvati uninijem. Znam da ću se pre ili kasnije s tim izboriti. Pomoću ljubavi se sve može prevazići. Sve vreme ponavljam da ću sačuvati ljubav u duši ma koliko se raspadali moj život i želje, a planovi i nade urušavali. Po ko zna koji put zamišljam svoje starenje i smrt, koncentrišući se u tom trenutku na ljubavi. Nemam tako puno energije da bih je trošio na uninije i žaljenje. Ona mora biti uložena u dalji rast i spoznaju.

Kad je reč o žaljenju, desila mi se jedna situacija koju sam jako želeo da popravim. Zašto sam tako postupio, stalno mi se ista misao vrtela u glavi. Jer, mogla je da se izbegne.

A sat vremena kasnije osetio sam jake probleme u polju, i nakon što sam dijagnostikovao sebe, iznenadio sam se kada sam primetio jak program samouništenja ogromnih razmera koji je pokuljao neznano odakle. Dugo sam pokušavao da pronađem njegove uzroke, jer sam video koliko je opasan, a posle izvesnog vremena sam s čuđenjem shvatio da je jako žaljenje zbog prošlosti i želja za smrću, odnosno program samouništenja – jedan te isti program. Žaljenje zbog onoga što se desilo u prošlosti je lagano samoubistvo. I, ako čovek ne zaustavi ovaj program, onkološka bolest će ga usporiti na suptilnom planu. Strah od budućnosti je neprihvatanje budućnosti, odricanje od nje. Naši potomci se nalaze u budućnosti i što se mi više plašimo budućnosti, intenzivnije ubijamo svoje potomstvo. Dete se može roditi, ali zbog tog straha kasnije ispaštamo mi.

Plafon kupea je povremeno trepereo odbljescima svetiljki pored kojih je voz prolazio. Ponovo sam utonuo u misli. Moram da razradim još 10-15 mogućih varijanti koje će mi omogućiti da objasnim trenutnu situaciju. Potom će se neke hipoteze sliti u jednu, a neke će biti odbačene i to je moj uobičajeni režim rada. Zaista je potrebno neko vreme udaljiti se od svih poslova i harmonizovati svoju dušu. Jedna moja poznanica je nedavno posetila manastir s grupom hodočasnika. Ustajanje u 5 ujutro, molitva i potpuno celodnevno povlačenje. Posle nekoliko dana se vratila i u toku jednog dana je iz bubrega izbacila sve kamenje. Mi se često obraćamo Bogu, čak se i molimo, ali se istovremeno uporno držimo svojih navika, problema i vezanosti. U Sausalitu, u blizini San Franciska, lekari su analizirali nekoliko hiljada slučajeva spontanog izlečenja od raka, a sve ih je povezivalo jedno: pre izlečenja je dolazilo do drastičnih promena u čovekovoj sudbini i uobičajenom životnom tempu koji bi isisavao svu energiju iz takvog pređašnjeg života. Ako je duša ispunjena ljubavlju, možemo da otpočnemo novi život, i tada će bolest ostati u prošlosti.

Sada se nalazim na pragu novog života. Stari život sa svojom razdražljivošću, ambicijama i vezanostima mora ostati iza mene. I, ako ne budem želeo da se s njim rastanem, on će verovatno otići s mojim telom. Sam sebi moram da dam savet. Ako sam se razboleo, moraću da se oprostim od starog načina života i započnem s novim, tim pre što se sad opraštamo od starog veka i milenijuma. Čini se da čitavo čovečanstvo muči isti problem: kako da se rastane sa starim životom i potpuno

okrene novom. Mi živimo u srećno vreme. Ljudski omotači postaju sve prozračniji i kroz njih sve jasnije vidimo božansko.

Tog jutra sam u Moskvi obavljao neke poslove. Predveče sam imao malo slobodnog vremena. Kad imam slobodno vreme, radim tri stvari: ili spavam, ili se molim ili idem u parnu saunu. Počeo sam od sna, a završio sa saunom. Dogovorio sam s prijateljima da se nađemo u sauni „sunduk". U maloj parnoj sauni, kada se okupi puno ljudi, toplota brzo pada, pa se sve češće i više poliva voda. Para peče ali ne progreva. Kod te vrste malih sauna, tzv. „sanduna", umesto usijanog kamenja se koriste oko deset tona teški, raskošno izliveni komadi gvožđa. Para je blaga i postojana.

Gladan sam, ali se suzdržavam. Kada je telo zauzeto usvajanjem energije iz hrane, transformacija drugih vrsta energije postaje teška i tad sauna gubi lekovita svojstva. Fizička energija toplote ne prelazi na suptilne nivoe. Sećam se kako smo nekad posle saune pravili roštilj, zatrpavali sto ukusnom hranom. Zatim nam se to sve manje i manje dopadalo i primetio sam kako posle saune treba sačekati neko vreme, ne remeteći unutrašnje promene. I tada će sreća, koja ističe iz energetske izbalansiranosti, potrajati dosta dugo. Treba verovati svojim osećajima. Jedan od glavnih uzroka bolesti je to da se, kako starimo, sve više oslanjamo na svoj um i sve više potiskujemo svoja osećanja. Kada su grenadiri Petra I, prilikom boravka u Parizu, usred zime, posle parne saune, skakali u Senu, svi su potrčali i obavestili Petra I kako njegovi vojnici žele da izvrše kolektivno samoubistvo. Naša osećanja nas ponekad primoravaju da radimo stvari koje su sa uobičajene tačke gledišta štetne ili nepotrebne. I, ako strah koji dolazi od poklonjenja životu ne ovlada našom dušom, tad pratimo svoja osećanja i otkrivamo nova iskustva.

Sećam se vremena koje smo provodili u sauni u vikendici mog strica u Sosnovu. Bilo je jako mnogo snega, i zato sam, izlazeći iz saune, ne samo padao, već prosto plivao u snegu – pet do osam metara napred, pa isto toliko nazad. U nekom trenutku sam osetio kako se nisam dovoljno rashladio, pa sam legao u sneg na leđa i prestao da se pokrećem. Posmatrao sam zvezdano nebo. Nije mi bilo hladno, naprotiv, imao sam osećaj kao da me je neko kipućom vodom polio po leđima. „Ležaću sve dok ne osetim hladnoću", odlučio sam. Logika mi je šapnula: prehladićeš se, razboleće se. Ali rekao sam sebi: meni je

dobro, prijatno, a to znači da je sve u redu. Ležao sam tako verovatno 10 minuta, ali hladnoću nisam osetio, a onda sam ustao i opet otišao u saunu. Nisam se prehladio, niti osećao bol posle svega. Treba verovati svojim osećajima ali samo kada izviru iz ljubavi. Ako mi se pojavila želja da otkrijem nove zakone, onda ću ih otkriti. Ako poželim da budem pametan i sposoban, to ću i postati. Ako imam želju da se obogatim, to ću i biti. Ove želje ishode iz mog unutrašnjeg stanja, proističu iz mog korena koji se zove ljubav. Ako se rodila želja, znači da može da bude ispunjena. Ali ako želim da se obogatim iz zavisti prema susedu i da budem sposoban kako bih se uzdigao nad drugima, ili da mnogo toga postignem iz straha da ću biti siromašan i gladan, šanse da mi se želje ispune su minimalne. Sve naše želje su okrenute ka budućnosti i što se više oslanjaju na ljubav, toliko je izvesnije njihovo ostvarenje. I obrnuto. Umeće da ispravno postavimo cilj i sanjamo o njemu je umeće da budemo srećni.

Sećam se kako sam pre dve godine u Izraelu konsultovao jednog biznismena.

– Ne postoji razumno objašnjenje za situaciju koja mi se dogodila, – rekao mi je. Kompanija je imala obrt od nekoliko miliona dolara, kolektiv je bio sjajan, stekli smo iskustvo i puno čvrstih poslovnih veza. Nije bilo nijednog neuspeha. Po svim pokazateljima, kompanija je nadalje morala samo da se razvija. I sad, uz sve veće iskustvo, sposobnosti i kontakte, ona odjednom počinje da se urušava, ponašanje partnera se neobjašnjivo menja, a u samom kolektivu se dešavaju neobjašnjive stvari. Nakon nekog vremena, od firme su ostale samo ruševine. I sada sam ja rukovodilac tih jadnih ostataka nekad perspektivnog preduzeća.

– Verovatno ćete se iznenaditi, – rekao sam mu, – ali sve je to prvenstveno povezano s vašim stanjem. Setite se šta ste osećali kada ste osnivali preduzeće.

On je slegnuo ramenima.

– Ako mislite da sam maštao samo o novcu i bogaćenju, onda se varate.

– O čemu ste onda razmišljali?

– Želeo sam da napravim veliku kompaniju s obrtom od nekoliko miliona dolara, da nadmašim druge u ovom poslu, da dokažem da mogu da se izborim s postavljenim zadatkom.

– Da li ste postigli sve što ste želeli?

– U tome i jeste stvar, postigao sam, – ponovo je slegnuo ramenima. – I sad kad je trebalo da se radujem, živim srećno, dalje se razvijam, iz nekog razloga je sve propalo.

– A zašto dalje da se razvijate? – pitao sam zamišljeno.

Iznenađeno me je pogledao.

– Kako zašto? – Da bih se i dalje radovao i bio srećan.

– Niste čuli za drevnu kinesku kletvu, koja glasi ovako: dabogda ti se ispunila tvoja najveća, zavetna želja.

Nemo me je posmatrao i počinjao nešto da shvata.

– Postavili ste sebi cilj i ostvarili ste ga. Taj cilj je godinama hranio čitavo vaše biće, godinama ste ga negovali u sebi. Dakle, u glavi imate mnogo ciljeva, a u vašoj podsvesti je jedan i njega ste ostvarili. To znači da nemate razloga da živite, program samouništenja se automatski uključuje. Vi o tome i ne slutite. Čini vam se da sreća tek počinje, ali na suptilnom planu se ona već završila. Sin jednog od najbogatijih ljudi u Švajcarskoj izvršio je samoubistvo u najboljim godinama. U oproštajnoj poruci je napisao: „Imam sve, nemam za šta da živim". Svako živo biće ima ciljeve koji su ugrađeni u njegova osećanja i koji mogu da se pojačavaju i usporavaju razvojem njegove svesti. Naučnici su sprovodili eksperiment s člankovitim crvima. Jedinke koje su sprečili da se razmnožavaju i imaju potomstvo živele su mnogo duže. Tj. – nerealizovani program podstiče na život.

Bio sam na Kamčatki i video kako se riba nakon mresta raspada i umire pred našim očima. Smisao života je dostignut. U ovom slučaju njena smrt je potrebna razvoju potomstva. Prvo vreme se mlađ hrani njenim mesom i to mu je osnovni i jedini izvor ishrane.

Zapitajmo se: zašto nakon porođaja neke žene ostare preko noći, a druge procvetaju? Što se žena više koncentriše na život i želje, u njoj je više ljubomore, uvređenosti, uninija i strahova. I što se više prepušta uvređenosti, ljubomori i strahovima, jače se fokusira na podsvesni cilj, na život i njegovo produženje. Postizanje ovog cilja u njoj uključuje program samouništenja, a zatim naglo počinju procesi starenja. Oni mogu da se odraze ne samo u vidu bora na licu, nego i kao opadanje aktivnosti funkcija, poremećaj endokrinog sistema, proširene vene, itd. Ako se žena koncentriše na ljubav i sačuva je u trenucima destabilizacije života i želja, onda rođenje deteta nije za nju cilj već sredstvo. I time ona usrećuje sebe i svoje potomke. Ali mi

smo navikli da sanjamo o čemu god bilo, ali ne i o tome da sebe jače osetimo božanskim bićima. Zato nam se i pojavljuju bolesti ili nesreće koje nas udaljavaju od ciljeva koji nas uništavaju. Ako možemo da se odreknemo tih ciljeva i u sebi razvijemo ljubav, kao istinski cilj, bolest će proći.

Sećam se kako mi je na konsultaciji bila jedna žena.

– Preklinjem vas, pomozite mi. Moja ćerka ima samo 15 godina, jako voli život, ali joj se na desnoj lopatici brzo razvija sarkom. Lekari su rekli da treba ukloniti rebro i lopaticu, ali da ništa ne mogu da garantuju. Čini mi se da su već počele metastaze, ali lekari rade po uobičajenoj šemi: operacija, zračenje, hemioterapija.

– Kao prvo, nikada se ne svađam s lekarima, – objasnio sam joj. – Kao drugo, ne pobedi rak svaki pacijent koji dođe kod mene. To čak i ne zavisi od mene, već od njega. Pokušavam da čoveku pružim šanse, a na njemu je da li će ih iskoristiti ili ne. Jedino što mogu da učinim za vas je da se nekoliko puta čujemo telefonom kako bih vas osigurao od grešaka. I to samo ako vidim da ste vi i vaša ćerka zaista počeli da se menjate.

– U redu. Šta prvo treba da uradim?

– Pre svega, vaša ćerka treba da prestane da se plaši smrti. U mislima treba da prođe kroz proces svoje smrti i da u tim trenucima sačuva ljubav. Ne treba da mašta o zdravlju, životu, niti deci. Može samo mehanički da ponavlja: sanjam o tome da ljubav prema Bogu za mene bude najviša stvarnost i najveća sreća. Ljubav prema Bogu je moj cilj. Moj život, rođenje dece, porodica i srećna sudbina samo su sredstva za sticanje ljubavi prema Bogu.

Posle mesec dana ponovo je došla kod mene na konsultaciju.

– Vaša ćerka je i dalje loše – rekao sam joj posle dijagnostike.

– Ali radile smo na sebi mesec dana, – nesigurno je rekla. – Tumor se rastvorio, nestao.

– Ali vaša ćerka još uvek nije naučila istinski da prašta, odgovorio sam. – Ona i dalje ne može da sačuva ljubav prema onome ko ju je izdao i uvredio i sećanja je i dalje najviše vuku ka željama i životu, a ne ka ljubavi. Ljubav prema Bogu za nju još uvek nije postala glavna tačka oslonca.

Majka je umorno pogledala kroz prozor.

– Lekari i dalje insistiraju na operaciji.

– Lekare takođe treba razumeti, – rekao sam. – U Nemačkoj, ako lekar ne izvrši svoju dužnost, može da izgubi diplomu. Zašto je tumor rešen, oni ne znaju. A to znači da može opet da se pojavi. Odustajanje od operacije za njih znači dalje moguće probleme. Ali ako urade operaciju, bez obzira na to šta se desi kasnije, tada su zaštićeni.

– Šta biste vi posavetovali? – pitala je žena.

– Nemam prava da dajem savete. Na vama je da odlučite. Mogu samo da kažem da i lekarima upravlja Bog. Njihova namera da urade operaciju ne proizilazi samo iz službene revnosti. Ako se stanje vaše ćerke zaista promeni na unutrašnjem planu, onda će lekari promeniti odnos prema operaciji, ili operacija neće biti potrebna. Ovde mnogo zavisi od suptilnog plana, a on je prvenstveno povezan s potomcima. Kroz sebe harmonizujte duše potomaka i unuka. I tada bolest ili njena pretnja više neće biti potrebni.

Od tada je više nisam video i nadam se da je kod njih sve dobro. Ali opet ponavljam – sve je volja Božja. Bolest nam je zapravo data da bismo ispravili naš pogled na svet. Sve češće kod sebe i pacijenata vidim jednu interesantnu osobenost: čim shvatimo šta radimo pogrešno i prema čemu u životu imamo pogrešan stav, bolest, koja se obično leči godinama, nestaje za nekoliko dana. Ne treba se boriti protiv prirode, već joj pomagati. Da ne bismo bolovali, treba da naučimo da radimo sve ono što nam i bolest radi.

Automobil polako klizi moskovskim ulicama. Nedavno je bilo snega, a sada se sve otopilo. Završava se milenijum i počinje nova era – i kalendarski i realno. Nedelju dana uoči Nove godine odlučio sam da održim seminar. Nekako je trebalo da se obeleži vek koji prolazi. Oni koji dođu na seminar, po pravilu, pročitali su sve knjige i upoznati su s video-materijalima. Oni čekaju nove informacije. I ja se, kao učesnik seminara, takođe nadam tome. Deo informacije će doći kroz mene, a deo kroz pitanja učesnika. Ako je kolektivna svest usmerena ka ljubavi, može da napravi čuda. Nadam se da će se ona dogoditi, očekujem ih.

Posmatram kolonu automobila koji prolaze pored mene i odjednom osetim tinjanje u desnom bubregu. Znači, sledi povratak mojim problemima. Nije isključena mogućnost da je to povezano s rođenjem novog deteta. Preispitaću tu varijantu. U polju se nalazi duša deteta, ali ne mogu da kažem da li će se pojaviti u ovom ili nekom drugom životu.

Obično pacijentu kažem: da bi vam se rodilo dete, ono mora da dobije određenu količinu ljubavi. Što je izgrađenije kao ličnost, kao i njegove sposobnosti i želje, potrebno mu je više ljubavi i stoga treba da mu bude veća destabilizacija i odmicanje od zemaljske sreće. Recimo da destabilizacija treba da bude 200 jedinica, a vi možete da izdržite i sačuvate ljubav samo 70. Ostalo su vaše bolesti i nesreće pre začeća, u toku trudnoće ili posle rođenja deteta. Prosečno, količina ljubavi treba da bude 200 jedinica, iako postoje deca kod kojih je raspon veći. Ta deca neće nužno imati talenat, jer ovde vaspitanje i pogled na svet mogu da odigraju još veću ulogu, ali, naravno, takvo dete ima mnogo veće zalihe potencijala. Ako uzmemo prosečni parametar celog čovečanstva, ljudi mogu da sačuvaju ljubav pri destabilizaciji od 170 do 200 jedinica, odnosno danas je to potpuno normalan pokazatelj.

Sećam se kako su moji problemi krenuli pre otprilike godinu dana. Prvo su bez ikakvog razloga počeli da me bole bubrezi. Nisam koristio lekove da ne bi poremetili uvid u opštu sliku. Kad problemi tek počinju, veoma je teško odjednom sve sagledati, pojavljuje se na desetine modela, ali se ne spajaju u celinu. Bubrezi su program samouništenja, tema gordosti i upravljanja. Prisećao sam se svih trenutaka kada nisam mogao da prihvatim sudbinske udarce, neuspehe, kada sam opraštao svima i sebi. Posle nekoliko dana je bol u bubrezima prošao, ali je jako počela da me boli jetra. Počinjao sam opet da se molim, a bol se opet premestio u bubrege. Rad na sebi se nastavljao, bol u jetri i bubrezima je prestao, ali je onda krenuo u donjem delu leđa. Shvatao sam da se odvija jak odliv energije. Ako se pogleda na suptilnom planu, može se videti kako energija otiče u predelu pupka. Ako se takav gubitak energije ne zaustavi, doći će do poremećaja u radu nekog organa i to će usporiti gubitak energije. Može se očekivati ubrzanje procesa starenja.

Opet sam se setio priče o jednoj ženi koja je za šest meseci ostarila 20 godina. Osećala je kako joj se energija odliva u predelu pupka. Nedavno sam preko fotografije dijagnostikovao jednog čoveka koji je za nekoliko meseci ostario mnogo godina. Ako pogledam situaciju unazad na suptilnom planu, vidi se kako se iz njega energija izliva i teče ka njegovom detetu. Razlog je isti – ono što sam ranije nazvao ljubomorom. U osnovi ljubomore leži zavisnost od želja, kada se sve želje svode na očuvanje i produžetak

života. Da bi se dete pojavilo na svet, mora doći do uniženja života. Mi poklanjamo novi život, što znači da moramo izgubiti svoj. Ovaj gubitak protiče u poštednom režimu kroz uvređenost, izdaju voljene osobe, nešto teže bolesti i nesreće. Smrt obično dolazi kad ne samo što ne pročišćavamo sebe, već, naprotiv, zatrpavamo i sebe i dete. Muškarcu koji je iznenada ostario energija se odlivala ka tek rođenom detetu, tj. da bi dete preživelo, moraju biti uništene želje i život. Starenje je jedan oblik takvog uniženja i nevezanosti. Na suptilnom planu, zavist, ljubomora i pohlepa izgledaju identično. Sve je to manifestacija istog mehanizma – povećane zavisnosti od života i njegovog produženja. Znači da i u mom slučaju moram dobrovoljno da radim ono na šta me je priroda naterala, odnosno da praktikujem sve oblike nevezanosti za život uz uvećanje ljubavi u duši.

Misli su mi se ponovo vratile na temu starosti. Nedavno sam, upoređujući različite informacione pakete, uspeo da napravim sintezu i da ih povežem u celinu. U principu se takva situacija može sagledati površno, i tada je potrebno uraditi hiljade sinteza da bi se nekoliko događaja povezalo. DNK postoji u svakoj ćeliji, kao i u svakoj situaciji. Ako reagujete na suštinu situacije, obim sposobnosti generalizacije se neverovatno povećava. Navešću primer: oduvek sam se plašio i zazirao od kućnih popravki. Tip sam koji voli da obrađuje informacije i sva energija mi odlazi na stalno razmišljanje, uopštavanje. Jednostavno nisam želeo da trošim energiju na shvatanje i analiziranje drugih oblasti. Ako energiju budemo rasipali na svaku temu, nećemo ništa postići u životu. Zato sam se fokusirao na glavno i bio bespomoćan u svakoj uobičajenoj sitnici. Ali onda se dogodi situacija kad čovek nema kome da se obrati, a potrebno je okačiti garnišne, promeniti bravu i sl. Iako sam pet godina radio na gradilištu, nisam želeo da trošim energiju čak ni na to da se prisetim svih svojih praktičnih veština. I evo gde sedim i imam blag napad beznađa i užasa suočen sa onim što treba da uradim. I sada me podučava moj prijatelj, umetnik, koga sam zamolio da mi pomogne. „Kupi sebi već jednom dobar alat, da se ne mučiš i gubiš vreme. Shvati jednu prostu stvar: ako je neko to već uradio, onda možeš i ti. Sve ima svoj sistem: slavina za vodu, wc šolja, luster, garnišne – sve je napravljeno po određenom sistemu. Potrebno je samo da shvatiš princip i dalje nećeš imati glavobolje.

Nakon dva sata sam neke stvari razumevao bolje od njega. Pomogao mi je da načinim najvažniji korak – s površnog gledanja na problem, ka glavnom – njegovoj strukturi, principu. Bio sam iznenađen kada sam video da praktično ne gubim energiju obavljajući kućne poslove. Mračni, zastrašujući i nepoznati svet preuređenja stana i popravki mi je postao jednostavan i razumljiv. Shvatio sam zašto sam osećao strah pred novom temom: kao prvo, pokušavao sam da problemu pristupim površno, a ne da shvatim suštinu, a kao drugo, pokušavao sam da sve obavim odjednom, a svaki posao se radi etapno, i kao treće – veoma sam se naprezao iznutra, misleći da će mi to pomoći da prevaziđem problem. Na kraju sam imao razrađenu šemu za svaku novu situaciju.

Prvo: nemojte se nikada plašiti novog, po sistemu: oči se plaše, a ruke rade. Drugo, ako vam je postavljen zadatak, već se podrazumeva da možete da ga rešite. Treće: treba odrediti DNK, tj. princip svakog problema. Četvrto: problem treba da se rešava etapno. Peto: u duši treba da osećate lakoću, ma kako da se zadatak učini velikim. Težina problema, koji se pojavljuju pred nama, ne određuje se njihovim razmerama, već ozbiljnošću i naprezanjem s kojim se prema njima postavimo. Eto zašto su vrlo jaki ljudi uvek dobrodušni. Dobrodušnost i jeste lakoća u duši koja se ne gubi bez obzira na težinu problema. Lakoća i ljubav u duši omogućavaju da se radi sa suštinom problema, a ne s njegovim površnim nivoima, bilo da je reč o fizičkim ili informacionim problemima. Zašto je u epohi renesanse bilo tako puno talentovanih ljudi u svim oblastima? Zato što im je ljubav prema Bogu, koja se akumulirala vekovima, pomagala da ostvare kontakt sa suštinom svake teme, da shvate njene opšte mehanizme a da pri tom ne izgube puno energije.

Što je veći stepen generalizacije, veći je nivo protivrečnosti. Leonardo da Vinči je istovremeno mogao da se bavi tehničkim i umetničkim projektima, što znači da je pronašao zajednički princip koji objedinjuje obe oblasti. Krasila ga je velika snaga, što ukazuje na to da je imao visok nivo sposobnosti uopštavanja različitih vrsta aktivnosti. Generalizacija je uvek mukotrpna, jer podrazumeva kidanje prethodnih veza koje nas čvrsto drže za objekte i stvaranje novih, mnogo suptilnijih. Taj proces nije moguć bez zaliha ljubavi. Starost i smrt, a zatim ponovno rođenje, slede isto načelo generalizacije, sažimajući vreme u tačku. Dakle, jedan od uslova razvoja je da naučimo da

božansku logiku sačuvamo u duši u trenucima kad obavljamo ljudske funkcije. Tj. šta god radili, u duši moraju da caruju radost i ljubav i tada možemo da obavimo bilo koje zadatke.

Odakle mi je došao uvid? Verovatno je kao jedan od razloga poslužila situacija koja se desila pre trideset godina. Tada sam pohađao vojnu školu Suvorovski. Svi dečaci maštaju da budu snažni, i jedan prijatelj mi je ispričao priču koju je pročitao u knjizi „Tajna Gvozdenog Džona". Radnja se dešavala u Engleskoj. Jedanaestogodišnji dečak je sa ocem posetio cirkus i oduševljeno gledao kako jaki muškarci bacaju tegove i savijaju metalne šipke. Odlučio je da bude isto tako jak. Na porodičnoj farmi su imali bure od 200 litara vode, kome je dečak svakog jutra prilazio i, stežući ga rukama, pokušavao da podigne. A tokom dana je pokušavao da pomeri ogromno stenje u polju. Nakon godinu dana, jednog jutra, prišao je buretu, stisnuo ga dlanovima i podigao u vazduh, a nakon još dve godine lako je kidao lance i savijao šine. Osetio sam celim svojim bićem kako je ova priča istinita.

Na sportskom igralištu naše škole bili su metalni razboji zakopani u zemlju. Čučnuo bih ispod njih i tokom deset-dvadeset sekundi pokušavao da ih iščupam iz zemlje. Zatim bih pokušao da savijem cevi. Naravno, iz zemlje se ništa nije iščupalo, niti sam bilo šta savio, ali ta vežba mi se dopala, pa sam je povremeno praktikovao. Zanimljivo je sledeće: u početku je nivo mog unutrašnjeg naprezanja odgovarao fizičkom, pa i više, a onda, pošto nisam video rezultate, počeo sam da se opuštam iznutra, iako je spoljašnje naprezanje bilo sve veće. Ovo je prilično opasno, jer se mogu slomiti kosti i pokidati ligamenti ako u čoveku nema dobrodušnosti koja je pokazatelj visoke energije. Ako je ima, onda je sve u redu. Zatim je počelo leto i ja sam otišao na raspust kod roditelja u Soči. Kupali smo se u Crnom moru, sunčali i osećao sam se sjajno. Nisam postao jači, ali sam se osećao prijatno zbog vežbi koje sam radio. Moj brat je imao prijatelja koji se bavio borilačkim veštinama. Smislili smo zabavu. Stojeći na niskoj i uskoj gredi, pokušavali smo da srušimo jedan drugog. Protivnik je bio stariji od mene i iskusniji, a ja sam bio nešto teži, pa su nam snage bile koliko-toliko izjednačene. Sve češće je uspevao da me sruši s grede, a ja sam bio potpuno koncentrisan na želju da pobedim. U tom trenutku me je iznenada uhvatio za glavu i nagnuo ka dole. Uplašio sam se

jer sam izgubio kontrolu nad situacijom. I samog sebe sam iznenadio kada sam ga uhvatio ili za glavu ili za ramena, ne sećam se tačno, pa napravio okret u stranu. Stisak mu je olabavio i on me je pustio. Uspravljajući se, video sam ga kako leti kroz vazduh. Preleteo je tri-četiri metra daleko od grede i pao na zemlju. Kada se pridigao, bio je potpuno zabezeknut. A ja sam bio još više.

– Šta to radiš? – pitao me je uplašeno i izbezumljeno.

Kao krivac, samo sam slegnuo ramenima, ni sam ne znajući šta se dogodilo. Odakle je došla ta ogromna snaga, kako se pojavila? Posle nekog vremena, shvatio sam šta se dogodilo. Što je više mira i dobrodušnosti u trenucima fizičke napregnutosti, to snaga prodire dublje i sve je više ima. Baveći se statičnim vežbama u stanju radosti, smirenosti i dobrodušnosti, uvećao sam svoju snagu, sažimajući vreme. A zatim sam za isto to vreme mogao da načinim veći napredak nego ranije. U ovoj situaciji uplašila me je ogromna snaga, koja je, kako se pokazalo, lako mogla da se uveća i našteti mojoj duši. Intuitivno sam osećao da nisam dorastao tim uvećanim kapacitetima. Iako sam bio veoma iskompleksiran i maštao da budem jak, kada sam osetio snagu, od nje sam odustao.

Potom sam zaboravio na taj događaj. Prošle su godine i ja sam razgovarao s jednim čovekom. Rekao mi je da se nekoliko godina u jednoj grupi bavio uvećanjem snage dizanjem tegova. Rekao sam mu da me interesuje psihološka pozadina postizanja sposobnosti.

Moj sagovornik se zamislio.

– Ako govorimo o mentalnim promenama, onda bih krenuo od posledica. One su bile sledeće: svi muškarci su napustili grupu, ostale su samo žene. Došlo je do naglog povećanja potencije i ambicija. Čovek je spreman da ubije svakoga ko krene protiv njega. A onda mu sledi smrt ili zatvor.

– Dobro, a kako ste radili na sebi?

– Bilo je samo nekoliko pravila. Prvo pravilo: kada podižete veliki teret, ne treba se naprezati, već opustiti.

– Iznutra se opustiti?

– Ne, već spolja.

– A kako onda podižeš teg ako su mišići potpuno opušteni?

On je slegnuo ramenima.

– Ne znam čime, ali podižem. Odnosno, u trenutku podizanja, ne koncentrišem se na to da napregnem mišiće, već da ih maksimalno opustim. Oni se sami naprežu koliko im je

potrebno. Verovatno se mišićno naprezanje u takvom režimu pretvara u energiju.

Prisećao sam se svojih vežbi i iznenadio se shvativši da kada sam upražnjavao svoje statične vežbe, u početku su mi se naprezali svi mišići, a zatim, nakon povećavanja napora – počeli su da se opuštaju.

– Drugo pravilo, – nastavio je moj sagovornik. – Posle treninga se ne treba tuširati. Treće pravilo: sa svakim treningom, postepeno treba povećavati težinu tegova. Četvrto pravilo: čak i posle šestomesečne pauze, snaga neće opadati.

Sada ne mogu da se prisetim celog razgovora, ali mi se čini da je jedno od pravila bilo da ne postoji nikakav raspored treninga. To jest, telo u svakom trenutku mora da bude spremno. Dugo sam kasnije razmišljao o tome i upoređivao zašto se ne treba tuširati posle treninga. Onda sam, sećajući se drugih raznih činjenica, shvatio: uticaj se s mišićnog nivoa prenosi na energetski nivo, a da bi se energetska struktura učvrstila, mora proći izvesno vreme. Energija i emocije su povezane i obe dolaze iz dubina vremenskih struktura. Voda spira energiju i utiče na emocije. Od detinjstva sam primetio da kada se kupamo u moru loše raspoloženi, posle prvog uranjanja u vodu, ono se naglo menja. Ako nešto učimo, zaokupljeni duhovnim i mentalnim radom, vodene procedure će nas poremetiti i sputati u razvoju. Verovatno zbog toga ne treba posećivati parnu saunu na crkvene praznike. Setio sam se razgovora s jednim monahom u Kazahstanu. U planini se gradio manastir koga smo obišli s manjom grupom ljudi. Jedan monah nam je pokazao plac budućeg manastira i odgovarao na naša pitanja. Nisam mogao da izdržim, te sam ga pitao:

– Oprostite, ali nigde ne vidim da je predviđeno mesto za saunu ili tuš? Da li planirate da napravite saunu?

– Znate, – odgovorio je, – kada je monah u molitvenom stanju, on se ne kupa godinu dana, a telo mu miriše na cveće.

Setio sam se kako je jedan, od čini se 10 znakova čovekove svetosti – odsustvo mirisa bilo kakvog truljenja nakon smrti. Onda sam se, prebirajući sve to u pamćenju, setio kako su oduvek postupali vernici. Svaki posao bi započinjali molitvom koja im je pomagala u teškoćama i nastojanjima da sačuvaju ljubav i radost u duši. Misli su mi se ponovo vratile na mehanizam starenja. Da bismo se borili protiv starosti, ne treba da počinjemo od besmrtnosti, već

da, pre svega, proanaliziramo zašto neki ljudi stare brže, a drugi sporije. Zamišljao sam šta bi bilo s mojom dušom ako bih prestao da starim. Već na početku bi mi koncentracija na želje skočila 15 puta i 31 put više od smrtonosnog nivoa na život i njegov produžetak. Tj., ne čak ni večna, već produžena mladost bi počela da mi ubija dušu. Dakle, za mene je podmlađivanje neverovatno opasno.

Odavno me je zanimalo da rešim zagonetku kazina. Zašto nikad ne pobeđujem? I tada sam sebi postavio pitanje šta će biti sa mnom ako osvojim neki veliki novac. Kada sam promodelovao rezultat, shvatio sam i bilo mi je drago što ne pobeđujem.

Zaposleni u kazinu mi je rekao sledeće:

– Naši najopasniji klijenti su bogati penzioneri ili ljudi što se dosađuju, koje je baš briga da li će pobediti. Oni nemaju želju za pobedom, i prihvataju je mirno, bez naročite radosti. Dakle, oni su ti koji mogu potpuno da nas pokopaju.

Da, to je to, pomislio sam. Da bismo dugo živeli i da ne bismo starili, trebalo bi da ne hajemo za život i budemo ravnodušni prema njemu. Ali kakav je to onda život? U principu, isposnici u Indiji su išli ovim putem. Odbacivanje svih radosti i želja. Gušeći u sebi sve oblike života, umnogome su produžili životni vek. Kako da naučimo da živimo dugo i da pritom ne zavisimo od života?

Uzmimo za primer čoveka koji živi na selu i koji izgleda mnogo starije od svog vršnjaka u gradu. Pokušajmo da objasnimo zašto. Fizički napori? Ali mnogi žitelji grada se bave sportom, izloženi su različitim fizičkim i psihičkim naporima i u tom smislu prestižu seoske žitelje. U čemu je stvar? Sudeći po svemu, u sledećem: gradski čovek je manje vezan za svakodnevni život, za okolinu. Zavisnost stvara agresiju, koja potom uništava njegovo telo i čini ga starim. Žitelj grada dobija više pozitivnih emocija. To znači da mu je lakše da sačuva unutrašnju dobrodušnost i radost, lakše podnosi ne samo fizičko, već i psihičko preopterećenje. Nesreće naglo čine čoveka starim. Zašto? Zato što se radi o teretu, fizičkom i psihičkom, pri kome se ne može sačuvati radost u duši. Dakle: da bi procesi starenja sporije proticali, potrebno je da naučimo da pri svim naprezanjima sačuvamo ljubav, radost i dobrodušnost.

Kako čovek uobičajeno pokušava da se izbori sa stresnom situacijom? Izgubio sam novac, ali imam dobar posao koji će

mi omogućiti da nadoknadim ono što sam izgubio. Izgubio sam novac i posao, ali imam porodicu zbog koje ću biti srećan. Izgubio sam novac, posao i porodicu, ali imam zdravlje da počnem sve ispočetka. Izgubio sam novac, posao, porodicu i zdravlje, ali ću sačuvati život, što znači da ću moći da budem srećan. Ali onda se postavlja pitanje: šta činiti ako je i život ugrožen? Tada se rasplamsava agresija prema svetu oko nas i sebi. Dolazi do odbacivanja ljubavi i naglo se pokreće proces starenja. Zato je nemoguće sačuvati ljubav i radost u duši sve dok je uporište na zemaljskoj sreći. Vernici su dobijali priliku da urone u životnu radost a da pritom ne zavise od nje na unutrašnjem planu. Dobro izgrađen mehanizam očuvanja ljubavi omogućio je njihovim potomcima, čak i ako su bili ateisti, da žive srećno do kraja života. To znači da je jedan od glavnih mehanizama usporavanja procesa brzog starenja – sačuvati ljubav kada se rastaču osnove života.

Ma kako bilo čudno, rešavajući probleme dugovečnosti, ponovo se vraćamo na raspeće Isusa Hrista. Trenutno protiče postepena priprema za krah svega onoga što predstavlja zemaljsku sreću. Uskoro će nestati stabilnosti, sudbina će biti uništena. Odnosi s voljenim osobama će biti pokidani. Počeće raspad života i nastupiće smrt. Ali sumnje, dileme i strahovi sve više odlaze u drugi plan, a sve se više rascvetava ljubav u duši. I ta ljubav nam omogućava da svima oprostimo i shvatimo suštinu onoga što se dešava. Hristos nastavlja da voli one koji ga ubijaju, jer ništa ne može da zastraši njegovu ljubav, da je odgurne u stranu ili je umanji. Zemaljski okovi se odbacuju i ostaje božansko „ja" koje se sastoji od ljubavi, iz koje ponovo niče sve zemaljsko.

Sećam se kako sam pre nekoliko meseci naterao svog sina da čita Bibliju. Navodno je čitao Jevanđelje, ali sam mu u očima video da ništa ne razume niti da ga zanima.

– Molim te razumi me, – rekao sam mu. – Prvi put sam Jevanđelje pročitao kada sam imao 20 godina i tada mi se čitav svet okrenuo naglavačke, iako je u ono doba vladao potpuni ateizam. Ti imaš 14 godina i ako sad budeš osetio ono što sam ja osetio nakon čitanja Jevanđelja, postići ćeš mnogo više u životu od mene i nećeš ponoviti moje greške.

On je i dalje bio lenj. Onda sam ga naterao da mi prepriča šta je napisano u Bibliji.

– Ne treba da mi prepričavaš događaje – tražio sam od njega, – već mi ispričaj u čemu je smisao tih događaja.

– Usput rečeno, – pitao me je, – u čemu je smisao svih događaja opisanih u Jevanđelju?

Na trenutak sam se zbunio. Zaista, kako da objasnim u čemu je suština Jevanđelja? Odgovor je došao jednostavno. Jevanđelje opisuje pretvaranje zemaljskog u božansko. Ono je udžbenik o tome kako ljudska osećanja pretvoriti u božanska.

Na trenutak sam se udaljio od teme jer sam se autom približio „sandunovskim" saunama. Prvo treba da kupim metlice. Silazim niz stepenice i biram dve raskošne, hrastove. Zatim se susrećem s prijateljima, odlazimo u svlačionicu, a potom u saunu. U svakoj sauni vlada jedinstvena atmosfera. Misaoni oblici se uopštavaju, menjaju prostor oko sebe i potom neprimetno utiču na naše stanje i tok misli. To je fenomen kolektivnog mišljenja. Prvi put sam to jasno osetio u Izraelu, u pustinji. Zatim sam analizirao situaciju da bih ustanovio šta se dogodilo. Tada su me svrbele uši i shvatio sam da je reč o ljubomori i ogorčenosti na žene, ali nisam mogao da je otklonim. Sada shvatam zašto. Tema ljubomore je proizašla iz moje zavisnosti od želja. Klanjanje željama za životom i njegovim produžetkom bio je nivo koji nisam mogao da prevaziđem. U pustinji nije bilo misaonih formi koje nas vezuju za život i želje.

Pustinja je za mene bila simbol podrivanja života, nevezanosti za njega. Koncentracija na život i podsvesne želje su se naglo snizile i problemi sa ušima su prestali. Ali kada sam se nekoliko sati kasnije vraćao nazad, sve se opet vratilo nakon što sam ponovo osetio uobičajene emocije. Nije slučajno što je Hristos otišao u pustinju na 40 dana. Kada je u sebi počeo da oseća božansko, destabilizacija ljudskog je tom procesu pomogla da se pokrene i tada se zemaljske vrednosti ne gase, već doživljavaju procvat.

Kada smo se presvukli, uzeli smo filcane kape, metlice i krenuli da se parimo. Para je bila dobra i meka. Ali cela sauna je toliko bila zagrejana da toplota nije toliko dolazila spolja, koliko iznutra, što je bilo jako prijatno. Atmosfera je bila lepa, bez napetosti, agresije, nervoze i nezadovoljstva u vazduhu. Čak se i kriminalci, kad ovde dođu, ponašaju prilično opušteno i korektno. Sve je kao na prijemu u visokom društvu. Ovde se okupljaju sudije, poslanici, policajci, kriminalci, biznismeni – sav krem društva. Ne zna

se ko u blizini sedi golišav i pari se, pa se za svaki slučaj svi ponašaju pristojno. Sedeći u sauni, setio sam se još jedne epizode koja se tiče kolektivne svesti.

Boraveći u Berlinu, jedno veče sam otišao u saunu. Obično je broj muškaraca i žena otprilike podjednak, a tog dana su praktično svi bili muškarci. Sedela je samo jedna žena. Odjednom se u meni javio čudan osećaj, koji se kasnije pretvorio u misao: zašto ova žena sedi ovde i smeta našoj složnoj muškoj družini. „Oho! – pomislio sam. – Počinjem da razmišljam kao homić. Odakle sad to?" A onda sam na to zaboravio. Žena je ubrzo otišla. Tog dana nisam naročito osećao paru. Sedeo sam neko vreme i, ne videvši nikakav rezultat, uzeo sam kofu s vodom i počeo da polivam vruć kamen. Zatim sam se popeo na najvišu policu. Iako su neki ljudi počeli da izlaze iz saune, meni je pare i dalje bilo nedovoljno, pa sam se spustio i dodao još. Mislio sam da ako je sve muška družina, može se i pojačati. Muškarci su svi bili snažni, sportisti i razvijeni – jednom rečju, promaklo mi je kako su svi ljudi, njih 25, izjurili iz saune. Nemci su lepo vaspitan narod, nisu se bunili, a zatim je jedan od njih ponovo uleteo i počeo obilato da poliva kamen, neljubazno me gledajući. Očigledno je hteo da me istera odatle. Ali tada nisam razmišljao o tome.

– Gud! Gud! – dovikivao sam mu, pokazujući podignut palac.

Onda je, praveći grimasu, zgrabio peškir i počeo da maše oko mene, a ja sam se još više obradovao.

– Danke šen! – vikao sam mu! – Veri gud.

Opsovao je i istrčao iz saune. Kad sam izašao, pitali su me nešto na nemačkom, slegnuo sam ramenima, pa su me pitali na engleskom, šta sam po struci, čime se bavim?

Razmišljao sam kako se na engleskom kaže umetnik, a onda sam se setio:

– Umetnik, – pokazujući prstom na sebe.

– O, umetnik, umetnik, – klimali su glavom Nemci.

Bacio sam se u bazen, a svi su se brzo utrčali u saunu. Zatim sam pitao svog prijatelja koji je bio napolju:

– Zašto danas nema žena, već su samo momci u sauni, kao da je klub bodibildera?

– Danas je ponedeljak, dan homoseksualaca u sauni.

– Nisu valjda svi gejevi? – upitao sam iznenađeno.

– Svi, – mirno je odgovorio sagovornik. – Ovde je bilo popriličnih rasprava kada si ostao u sauni. Neki su se bunili

što si napravio takvu paru, da nije moglo da se sedi unutra, te svi su morali da izađu. Drugi su ih smirivali. Rekli su da te ne diraju, jer si mnogo sladak.

Odnosno, ekipi se dopala moja neposrednost. Kasnije sam se često vraćao na ovu epizodu, sećajući se onoga što me je porazilo. Osećao sam isto što i ljudi oko mene. A onda su moja osećanja postala moje misli. Kolektivna svest je prilično aktivno menjala moju strukturu. To jest, sva živa bića na planeti neprestano razmenjuju informacije na senzitivnom nivou. Imamo pristup neverovatnoj količini informacija bilo koje vrste. Informacija je vektorski koncept. A šta ćemo dobiti za sebe, zavisi od našeg pravca. Kada mi je moj prijatelj nedavno rekao jedan zanimljiv podatak, bio sam u stanju da mu objasnim. Suština eksperimenta je bila u sledećem.

Pacovi u rupi, koja je označena plavom bojom, stalno pronalaze komad mesa, dok prolazeći kroz rupu obeleženu crvenom bojom, dožive strujni udar. U početku su prolazi kroz rupe bili 50 prema 50, zatim su pacovi brzo shvatili da crvena boja predstavlja opasnost i u tu rupu nisu ulazili. Eksperiment je ponovljen s novom grupom pacova koji su komunicirali sa starom, ali nisu učestvovali u eksperimentu. I oni su odmah počeli da izbegavaju rupu označenu crvenom bojom, što znači da im je na neki način informacija bila preneta. Zatim je sličan eksperiment izveden na udaljenosti od nekoliko hiljada kilometara od ovog mesta s pacovima iste vrste. Ono što je iznenađujuće je to da su i oni takođe izbegavali opasan prolaz, iako nisu imali kontakt s pacovima koji su učestvovali u prvom eksperimentu. Za naučnike je ovo bilo neobjašnjivo.

Sa stanovišta kolektivne svesti ovaj fenomen se lako objašnjava. Svaki oblik živih bića je na suptilnom planu spojen u emocionalni prsten u kome se stalno obavlja aktivna razmena informacija između svih učesnika. Tj. kolektivna svest je stara koliko i individualna. Iz jedne tačke nastaje grupa objekata i svaki od njih poseduje svoju individualnost. Kad njihov broj dostigne određeni nivo, međuodnosi koji su se pojavili prerastaju u kolektivnu svest. Pod njenim uticajem se potom razvija individualna svest svakog objekta. Tj. na spoljašnjem nivou kolektivna svest je nešto što je sekundarno u odnosu na individualnu. Na suptilnom planu, objekti koji su nastali iz jedne tačke i dalje ostaju ta tačka, tj. oni su u stanju da sačuvaju inicijalno jedinstvo.

Zato se razmena informacija među njima može ostvarivati bilo kojom brzinom. I u tom slučaju je kolektivna svest, koja ih objedinjuje, primarna, dok je lična, stečena – sekundarna. Sve zavisi od toga na kakvom se nivou nalazimo u datom trenutku. Kad dostignemo određeni nivo razvoja, u stanju smo da razmenjujemo informacije i sa suptilnim i površinskim slojem. I tada će naša filozofija objedinjavati pojmove koji su za nas pre toga isključivali jedan drugog. Možemo govoriti da je sve već unapred određeno i da istovremeno postoji slobodna volja. Možemo reći da je Vasiona konačna i istovremeno beskonačna, da vreme stoji, da je sabijeno u jednu tačku i da se istovremeno kreće i razvija.

Dakle, na površinskom nivou je kolektivna svest sekundarna, ali kako prelazimo na suptilnije planove, postaje primarna. Na još suptilnijem planu, kolektivna i individualna svest se objedinjuju u celinu. Na spoljašnjem planu, uzrok proizvodi posledicu. Na suptilnom planu, ono što nazivamo posledicom, dovodi do onoga što nazivamo uzrokom, to jest, uzrok i posledica menjaju mesta. Što se više približavamo izvoru, uzrok i posledica se sažimaju u jednu tačku i postaju jedno. To se zove sažimanje vremena. Što su uzrok i posledica sličniji jedno drugom, veće su promene u strukturi vremena. Ako bismo zamislili kako izgleda vreme, dobili bismo prsten. Iz tačke na prstenu izlazi krug. Kako se vreme razvija, posledica sve više zaostaje za uzrokom, a zatim, sve se više udaljavajući, zapravo približava uzroku i na kraju se spaja s njim. Svaki proces u Vasioni se razvija u skladu s prstenastim ciklusom. Proces nastaje, razvija se i umire. Dužina trajanja procesa uslovljena je veličinom prstena. Svaka naša želja se isto tako rađa, razvija i umire. Što je manja, što je više vezana za svakodnevni život, time mi postajemo ograničeniji, brže starimo.

Razdražljivost, ljutnja, zavist i uvredljivost znaci su ograničenosti želja i takve emocije brzo dovode do bolesti i starenja. Zatim, ukoliko je čovekov emocionalni prsten predviđen da traje recimo, 100 godina, s pogledom na svet koji dopušta postojanje osvete, mržnje, ljutnje i dr., mi ovaj prsten možemo da suzimo na 40-50 godina, i obrnuto. Prsten života se može proširiti, povećavajući obim želja. Najveći program u Vasioni je spajanje s Bogom kroz ljubav. Bog je uzrok, a Vasiona koja se razvija je posledica. Na spoljašnjem nivou, uzrok je čovek koji živi i bavi se svojim

problemima i željama, potpuno nesvestan božanskog. Zatim, u odnosu na to kako se čovek razvija, on sve više uočava božanski smisao u svemu. Paganski bogovi, koji u početku pomažu čoveku da se razvija kao element stalne interakcije s nevidljivim svetom, postepeno odlaze u drugi plan, ustupajući mesto monoteizmu. Posledica počinje da stvara uzrok; što više posledica stvara uzrok, to oni više postaju slični jedno drugom i vreme počinje da se sažima u tačku. Spoznaja sveta je sažimanje vremena (u kome postoji ovaj svet) u jednu tačku. Što je više ljubavi u našoj duši, što joj više pomažemo da sačuva i uveća ljubav, toliko će se razvijati i spoznaja sveta. Spoznaja sveta je uslovljena time koliko težimo ka Bogu. Ponovo sam se prisetio jednog pitanja koje mi je neko davno postavio.

Zašto ljudi koji žive u selima brzo stare? Zašto kreativni ljudi, posebno oni koji su povezani s umetnošću, stare sporije? Čovek koji je orijentisan na ljubav u svemu ume da pronalazi pozitivne emocije. U svakoj situaciji se ograničene i površne želje prebacuju na više nivoe. Životni prsten se širi, procesi starenja protiču sporije nego inače. Pošto sva otkrića u nauci i umetnosti potiču od bljeska ljubavi u duši, težnja ka ljubavi, naročito kod umetnika – postaje norma. I ako neki pobrkaju ljubav s čulnošću, tada nastaje tragedija. Umesto bezgraničnog prstena božanske ljubavi dolazi do neprimetnog prelaska u zemaljsku ljubav, gde je božanska ljubav zatrpana željom za produžetkom života, njegovim razvojem. Kada se prsten života ne širi, već sažima, želje se degenerišu.

Nekom prilikom me je jedan pacijent pitao:

– Kako da objasnimo to što u sferi umetnosti ima mnogo homoseksualaca? Pevači, modni dizajneri, baletani – sve do jednog su homoseksualci! – čudio se on. – Koga mi to obožavamo? Ko je naš ideal za oponašanje? Takođe, polnu orijentaciju menjaju i lideri, najpoznatije osobe iz sveta stvaralaštva. Činjenica je da je naše društvo osuđeno na propast!

– To je samo jedna faza u razvoju čovečanstva, – odgovorio sam mu. – U poslednjoj deceniji smo često ponavljali frazu Dostojevskog, koju je rekao u prošlom veku: „Lepota će spasiti svet!“. Zapravo, lepota će ubiti svet ako joj se budemo klanjali. Jer lepota je čulnost, seksualnost. Akumulirana ljubav se realizuje u lepotu. I, ako se klanjamo ljubavi, lepota će se uvek rađati. Ali ako se klanjamo

lepoti, onda ćemo je izgubiti. Bledi fizička lepota, blede želje, čulnost, odnosno dolazi do promene seksualne orijentacije.

Jednom slikaru sam posavetovao da namerno ostavi pojedine greške na slici dok radi portrete lepih žena.

– Spasićete joj život ako naglasite jednu ili dve mane, – objasnio sam mu. – Ako napravite idealan portret, ljudi će se diviti lepoti žene i njenoj senzualnosti, kao i njenom životu, jer su želje i život povezani. I tada će ona izgubiti i želje i život. Ili će joj lepota brzo izbledeti, ili će se ozbiljno razboleti, izgubiti interesovanje za muškarce ili će umreti. Da li vam je to potrebno? A naglašene mane će podsećati na to da je čovek nesavršen, i onda će se kroz njenu lepotu nazirati ljubav koja će svima pomoći.

Klanjanje lepoti u staroj Grčkoj i u drevnom Rimu dovelo je do raspada civilizacije. Tako je klanjanje sve više prelazilo sa lepote na seksualne želje. Simbol drevne Pompeje bio je falus – predstavljen na grbu grada, a takođe je i kućno posuđe svojim oblikom podsećalo na seksualne želje. Danas čitavo čovečanstvo s poklonjenja lepoti mora da pređe na traganje za božanskom ljubavlju u duši.

Sećam se portreta Modiljanija. Porazilo me je što je slikao lepe žene, a umesto očiju su bile samo neke mrlje. Iz nekog razloga nije želeo da prikazuje simbol lepote – ženine oči. Žene na portretima su predivne, ali je forma daleko od savršenstva. I tada sam shvatio: Modiljani, Pikaso i impresionisti su nastojali da pronađu ljubav, da zanemare površnu lepotu. Ruinirali su staru i okoštalu formu da bi vrednost vratili sadržaju. I umetnost koja se gasila, ponovo se rađala kroz ljubav i dobijala nove perspektive. Zanimljiva transformacija umetnosti se desila u epohi renesanse. Ljubav koja se vekovima nakupljala, počela je da se realizuje u umetnosti. Isprva su sve slike bile povezane s religioznim temama; tu još uvek nije bilo čulnosti, tj. veoma je bila uslovna. Osnovni orijentir je bio kontakt s božanskom ljubavlju, uporedo s prigušivanjem želja i čulnosti. I tada telo, ispunjeno božanskom ljubavlju, počinje da se rascvetava i postaje prekrasno. Primetne su istovremeno ljubav i senzualnost. I ta čulnost ne guši ljubav, ne odbacuje je.

Slike umetnika iz epohe rane renesanse su ispunjene ljubavlju, dobrotom i harmonijom. Ljubav se razbuktava u

odnosima, lepoti tela, novim oblicima razumevanja sveta, a potom čulnost i seksualnost počinju da je zasenjuju. Na slikama ostaju samo želje; manje je prisutna lepota a više želja, da bi potom želje počele da blede. Umetnost 17-18 veka polako biva okoštala, gubi ljubav i senzibilnost. Takva umetnost je osuđena na smrt. Sve se svodi na kopiranje, maštarenje, slabost – ovakve slike odišu starošću. I tada se rađa nova umetnost. Posledica koja umire rađa uzrok. Rasplamsava se interesovanje za sve teme koje su bile izvor dilema. Šta je čovekova duša? Zašto živimo? Pojavljuje se veliki broj mističnih struja. Počinje aktivno traganje za božanskim aspektom u čoveku. Oslonac koji je bio na telu i čulnosti, premešta se na suptilnije nivoe. Ljubav se sve više uvećava, do te mere da ruši okoštalu formu, ali to više nije smrt, već novi život.

Nedavno sam imao zanimljiv razgovor na temu evropskih žena.

– Znaš li zašto u Evropi ima malo lepih žena? – pitao me je moj sagovornik.

– Ne znam – slegnuo sam ramenima.

– U njihovim genima je usađeno negiranje lepote. – Videvši moje iznenađenje, nastavio je: – U srednjem veku su lepe žene spaljivane na lomači, i što je žena bila lepša, to je bila manja šansa da će preživeti.

Za mene je inkvizicija dugo bila neshvatljiva. Nakon poslednjih istraživanja, shvatio sam da je specifičnost razvoja u tome što je posledica uvek povezana sa uzrokom. I što su veće dimenzije posledice, aktivnije u njoj mora da deluje uzrok, mora jače da teži ka posledici. Vasiona je nastala iz prvobitnog uzroka. I što vreme više stvara prostor i materiju, jača mora da bude želja da se vrati u svoj uzrok. Što ljubav više generiše želja, sposobnosti, što je veća skala čulnosti, veće treba da bude stremljenje ka ljubavi. Ako se posledica, koja se uvećava, ne pretvori u uzrok, razvoj se zaustavlja. Razbuktavanje čulnosti, misli i sposobnosti u epohi renesanse moralo je da bude propraćeno intenziviranjem potrage za Bogom u duši. Čulnost je morala da traga za ljubavlju. Pošto se to nije dogodilo, uključili su se prinudni mehanizmi koji su sputali želje, pojavile su se epidemije koje su opustošile Evropu, iz Amerike je stigao sifilis, kao podsećanje na to da seksualne želje nisu samo zadovoljstvo, već i opasnost. Pojavila se inkvizicija koja je surovo ograničila čovekove mogućnosti.

Obično se Boga setimo onda kad gubimo, a ne kad dobijamo. Inkvizicija, trujući život i želje ljudi, bila je teška bolest koja nije dopuštala telu da umre. Sovjetska vlast je veoma podsećala na inkviziciju. Život svakog čoveka je stalno bio u opasnosti. Podrivani su temelji ljudske sreće: želja da se sačuva život, da se produži srećna sudbina. S druge strane, socijalna sigurnost, što se posebno ticalo dece, a osim toga razvoj kolektivne svesti koja je olakšavala nevezanost za život i lične interese. Nedostatak ljubavi u duši, kao u srednjem veku, nadoknađen je blokadom osnovnih životnih funkcija. U podsvesti je došlo do akumuliranja ljubavi i orijentacije na Boga. Upravo je to uslovilo uzlet nauke i umetnosti 60-ih godina. Smanjenje ljubavi u duši automatski aktivira mehanizam spasenja koji ograničava posledicu koja ne želi da se vrati uzroku. Što je u društvu jača dobrovoljna tendencija ka razvijanju ljubavi, toliko se neće uključivati prinudni mehanizmi. „Tada", – kako je rekao jedan filozof, – civilizacija neće ubijati kulturu.

Nedavno su me pitali:

– Zašto je Nova godina svima omiljeni praznik?

Odgovor je jednostavan: u njemu nema ni politike, niti religije. Ako čovečanstvo danas ne razvije zajedničku kolektivnu svest, koja će se temeljiti na zakonima, politici i ekonomiji, to može dovesti do ozbiljnih sukoba. Nerazumevanje generiše agresiju, i, ako se ljudi ne potrude da razumeju jedni druge, onda će se sve više udaljiti od ljubavi, a približiti propasti i smrti. Nova godina sve ujedinjuje. To jedinstvo pomaže da osetimo ljubav i razumemo jedni druge. Oblikuje se kolektivna svest, koja potom može da nas spasi u kritičnom trenutku.

Kad je reč o tome, nisam mogao ni da pretpostavim koliko smo svi međusobno povezani. Sećam se svojih prvih iskustava kada su jednom visokorangiranom funkcioneru u Moskvi čekićem razbili glavu pred ulazom u zgradu. Pozvao me je njegov poznanik.

– On glavu skoro da i nema, sve je samo meso. Može li mu se pomoći? – upitao me je.

– Da li je pri svesti?

– Ne, u komi je.

– Da li je neko od bližih rođaka spreman da radi?

– Da, njegova ćerka. Ali ona nije čitala vaše knjige.

– Šta da se radi, probaćemo tako.

Zatim sam s devojkom obavio telefonski razgovor.

– Prvo što treba da uradite je da potpuno isključite zemaljsku logiku. Sve dok osećate strah, ogorčenost i očaj, nećete pomoći svom ocu. Treba da shvatite i osetite da nisu bitni počinioci, već da u ovom događaju postoji viši smisao. Otac vam je stradao zato što je trebalo da umrete vi. To znači da, ako spasite svoj život i ujedno se promenite, vaš otac će preživeti. Teško vam je da poverujete, ali kritično fizičko stanje vašeg oca u potpunosti odgovara stanju vaše duše. Previše ste usredsređeni na zemaljsku sreću i ne umete da sačuvate ljubav kada se ta sreća urušava. Niste sposobni da vidite božansku logiku, preostala vam je samo zemaljska, i to vrlo agresivna. Međutim, zemaljska logika ne može dugo da preživi bez božanske, ona se raspada zajedno s telom. Ako uspete da s mržnje, strahova i malodušja pređete na ljubav, spasavajući svoju dušu, spasićete ocu telo.

Nedelju dana kasnije pozvao me je prijatelj i zahvalio mi se. Čovek ne samo što je preživeo, već nije ostao ni invalid. U ovom slučaju se ipak radilo o ćerci, s kojom su problemi oca bili direktno povezani.

Nedavni slučaj je iznenadio i mene jer je kolektivna svest delovala u svom najčistijem obliku. Pozvao me je drugi prijatelj i ispričao mi kako se njegovom poznaniku desila nesreća: napali su ga s namerom da ga opljačkaju i pokušali da ga ubiju.

– On je sada u bolnici, u komi, – rekao mi je. – Operisali su ga i izvukli 200-300 ml krvi iz lobanje. Udarac u glavu je bio toliko jak da su lekari rekli da nije imao šanse da preživi. Na istom odeljenju leže još dva čoveka sa istim povredama, od kojih je jedan već preminuo, a drugi će ostati na mentalnom nivou jednogodišnjeg deteta.

Za mene je ova informacija bila šokantna. Radi se o tome što je to bio naš zajednički poznanik, koga sam dijagnostikovao pre ovih događaja. Istina, to je bila površna dijagnostika, ali parametri su mu bili dobri. Šta se dogodilo? Kako nisam mogao da vidim taj događaj? Distanciono sam istraživao. Da li će mu polje biti čisto, uprkos smrtonosnoj povredi? Polje je bilo vrlo loše. Šta se dešava? Smatrao sam da vidim suptilne slojeve polja koji su bili uzročni, a fizička stanja kao posledična, međutim, imao sam uvid samo u polja koja zavise od tela, tj. kretao sam se samo po površinskim nivoima. Nastojao sam da shvatim šta se dogodilo. Možda je razlog ležao u tome što sam postao zavisnik od životnih zadovoljstava, bio uvredljiv i vazda

zabrinut, pa sam izgubio kontakt sa suptilnim planovima? Ali tada moja dijagnostika ne bi trebalo da dovede do izlečenja. Sve mi je to bilo čudno i sigurno je postojao još neki mehanizam koji nisam uspeo da otkrijem. Za sada ne mogu da ga razumem. Prionimo na posao i možda će se nešto razjasniti. Pozvao sam prijatelja telefonom i rekao mu:

– Da li neko od njegovih rođaka može da radi na sebi?

On je rekao njihova imena i ja sam dobio čudnu sliku čiji mi smisao nije odmah bio jasan.

– Znaš li, – rekao sam mu obazrivo, – da je on najviše vezan za tebe. Znači da ti moraš sebe da harmonizuješ. Najverovatnije se radi o sledećem mehanizmu: čak ni njegovi najbliži rođaci nisu spremni da se menjaju, pa mu njihov rad na sebi neće biti od pomoći. Ti imaš iskustvo, sposoban si da prevaziđeš ljutnju, zavist i mržnju. I, uopšte uzev, čim ste prijatelji, znači da to nije slučajno, već da međusobno utičete jedan na drugog.

– Kako da radim na sebi? – pitao je.

– Fizičke traume, prelomi, gubitak ruku i nogu su problematika gordosti. To je prestrogo procenjivanje drugih ljudi, osećaj nadmenosti, nesposobnost da se prihvate neuspesi, veliko nezadovoljstvo sobom u slučaju lošeg ishoda situacije. Konstantan fokus nad upravljanjem situacijom, kako spoljašnjom tako i unutrašnjom. Znači, prođi kroz sve sudbinske neprijatnosti, oprosti drugima i sebi, prihvati neuspehe. Bilo koje uniženje nije bila tragedija, već pomoć u razvijanju više logike ljubavi.

Nakon nekoliko dana čovek je izašao iz kome, ali mu je polje bilo u vrlo lošem stanju. Svom prijatelju sam objasnio:

– Kod njega su otpočele promene, ali je sve usporeno zbog stanja u kome se nalaze njegova deca. Takođe, tvom detetu preti smrt i to zbog gordosti. Zato, radi sve to isto, ali još intenzivnije – moli se za svoje potomke, pažljivo prolazi kroz situacije iz detinjstva i mladosti.

Posle nekoliko dana me je pozvao telefonom.

– Izašao je iz kome i lekari su rekli da će preživeti, ali će ostati potpuni invalid, jer mu se neće vratiti sećanje.

– Nastavljamo s radom, – rekao sam. – Slojevi gordosti ga napuštaju i u prvi plan izlazi problematika ljubomore. To je ogorčenost na žene, nemogućnost da se oprosti izdaja u odnosima, sačuva ljubav kada smo bolesni ili umiremo. Nastavite da radite, menjajući sebe i svoje potomke.

Prošlo je 10 dana od povrede i ja sam pozvao prijatelja.

– Polje mu je sada praktično čisto, što znači da treba da se dogodi ono što lekari nazivaju čudom. Kako se sada oseća?

– Mnogo bolje, ali lekari kažu da će ostati invalid.

– Koliko će ostati u bolnici?

– Kod takve traume ako pacijent preživi, obično ostaje u bolnici 3-4 meseca a zatim se otpušta kući kao invalid.

– S moje tačke gledišta, on je zdrav, – rekao sam mu. – Nastavi da se moliš za potomke, i za nedelju dana ćemo se opet čuti.

Kada sam nakon nedelju dana pozvao svog prijatelja, ispostavilo se da je naš poznanik već bio otpušten iz bolnice i da su mu se sve funkcije potpuno obnovile. Ali ja i dalje nisam mogao da shvatim kako nisam video tešku povredu i zašto je kod njega sve bilo u redu. Zatim sam postepeno shvatio. Kod njega je sve bilo u redu, ali kod dece i unuka je situacija bila vrlo loša. Te slojeve vidim vrlo površno. Navikao sam da uočim deformacije polja i da na osnovu njih donesem zaključke o bolestima ili povredama. Ali deca i unuci imaju svoja polja i njihovi problemi izgledaju drugačije. Ako iz njih nadire opasan sloj, on za kratko vreme može da pokvari i čovekovu sudbinu i zdravlje. Da se to ne bi dogodilo, čovekov pogled na svet, karakter i ponašanje moraju biti usmereni na pročišćenje potomstva i harmonizaciju njihovih duša. Ako nastavimo da budemo nadmeni, razdražljivi, uvredljivi, osvetoljubivi, nećemo pomoći deci, već će im biti još gore. I tada je samo pitanje vremena kada će početi ozbiljno čišćenje i s kakvim intenzitetom.

Fenomen kolektivne svesti sam nekad posmatrao kao priliku da se, bez obzira na prostornu udaljenost, razmenjuju misli, spoznaje i ideje. Međutim, misao je posledica čulnog opažanja. Kolektivna svest je pre svega emocionalni prsten. Čovekove emocije sadrže njegov karakter, pogled na svet, sudbinu, pa čak i fizički izgled, jer su povezane s genotipom polja. Zbog toga čovek, koji je neko vreme živeo na Istoku, dobija istočnjački tip lica. I obrnuto, kad se neko sa Istoka preseli u Evropu, takođe menja svoj fizički izgled ukoliko ostane bez svog uobičajenog okruženja. Međutim, ako Kinezi, živeći u Americi, održavaju kontakt sa svojim srodnicima, do takvih promena neće doći. Supružnici koji zajedno žive dugi niz godina, takođe postaju nalik jedan drugom. Ono ka čemu

društvo teži, kako doživljava svet, učvršćuje se na emocionalnom nivou svakog člana zajednice. Dakle, karakter ne postoji samo na individualnom čovekovom nivou, već i na nivou svakog naroda. I, kao što svaki čovek, u zavisnosti od svog pogleda na svet može da se razboli i umre, isto je i s društvom. Prvi znaci bolesti su pojačana agresivnost žena, raspad porodice i neplodnost, prezasićenost zemaljskim vrednostima i poklonjenje njima. Iako nema potrebe da se imenuju svi znaci, oni su već svima jasni, i društvo i čovek žive po istim zakonima. Budućnost porodice zavisi od žene, a budućnost svakog društva zavisi od toga koliko su one harmonično i ispravno vaspitane. Čim žena izgubi veru u Boga, počinje da veruje ili u svoju lepotu ili u porodicu. A tada počinju problemi.

Nedavno sam istraživao dva slučaja. U prvom slučaju, muškarcu je predstojala operacija nakon koje su bile male šanse da će preživeti. Ta operacija je mogla da se obavi samo u Moskvi. Naslage soli su blokirale 90% arterija koje dopremaju hranu srcu. Iz nekog razloga, njegova žena je imala veoma loš predosećaj. Igrom slučaja, ona je bila prijateljica moje poznanice.

– Recite mi da li postoji šansa da se pomogne tom čoveku? – pitala me je. – On nije čitao vaše knjige.

– Nema ni potrebe da s njim razgovaram, – odgovorio sam joj. – Uzrok leži u njegovoj ženi. U njoj je prisutan konstantan strah da će ga izgubiti, plaši se prevare, svađe i rastanka a sve to naglo pojačava zavisnost od života i želja. Njena najdublja zavisnost se prenela na njenog muža. A on, i ne shvatajući u čemu je problem, oseća stalnu ljutnju na druge i na sebe. A zatim će početi da pije, ili da vara ženu, razvešće se ili razboleti. Neka žena odstrani sve ljutnje koje je osetila prema mužu. Neka prihvati svaku uvredu i izdaju, negujući ljubav. Neka zamisli moguću smrt muža, kao i svoju. Neka neprekidno ponavlja da voli Boga u voljenoj osobi i da pri bilo kojoj destabilizaciji zemaljskih vrednosti sačuva ljubav prema Bogu.

– U redu, sve ću joj to preneti – rekla je moja prijateljica.

Pozvala me je ponovo nakon mesec dana.

– Znate, desilo se čudo. Muž moje prijateljice je otišao u Moskvu na operaciju. Tamo su ga pregledali i rekli da operacija nije potrebna. Tromb od soli se upola rastvorio.

– Čudo je ono što ne shvatamo, – odgovorio sam joj. – I nema ničeg neobičnog u tome što se za nedelju dana rastvorio ugrušak tromba u arteriji. Za mene je pre čudo što je njegova žena uspela da se promeni za tako kratko vreme.

Što se tiče drugog slučaja, on još nije završen i ne znam kakvi će biti njegovi rezultati.

Jedan moj pacijent mi je ispričao zanimljivu situaciju.

– Dopadala mi se jedna žena, – počeo je. – Prosto mi se dopadala. Ona je verovatno to osetila i počela da mi pokazuje znake pažnje. Zatim se ponašala tako kao da se zaljubila u mene. I ja sam neosetno i sve ozbiljnije počeo da se interesujem za nju. Zatim, kada sam se već zaljubio, ona se odjednom povukla. Restorani, pokloni – mogu, ali sve ostalo – hajde da ostanemo prijatelji. Za mene je tad počelo pravo mučenje. Čim odlučim da odem od nje i da ne mislim na nju, prosto umirem. Sretnemo se, a ona opet priča o prijateljstvu, koketirajući sa mnom. Nekoliko meseci kao da sam bio u ključaloj vodi. – Razmislio je i nastavio: – Jasno mi je da sam u toj situaciji navukao neku bolest – ali nikako ne mogu sebi da objasnim zašto se ona tako ponašala.

– Situacija deluje zamršeno samo na prvi pogled, ali ako razmislite, ispostaviće se da je prilično jednostavna. Dakle, krećemo sa analizom. Pohlepan čovek je zaslužio da bude pokraden. Logično?

– Da, logično. Ali kakve to ima veze sa mnom? – iznenadio se.

– Ne žurite. Pohlepa, zavist i ljubomora su manifestacije istog, a to su zavisnosti od želja. Uzgred je i prejedanje takođe zavisnost od želja. Kod vas je zavisnost vrlo visoka, tj. spremni ste da idealizujete ženu koju volite i njena lepota vam znači više nego njena ljubav. Dok se ne zaljubite, vaša zavisnost miruje. Kada vidite lepu ženu, zaljubljujete se u nju i što se osećanja više rasplamsavaju, vaša zavisnost od želja postaje sve veća. Isto tako ćete je posle više mrzeti i biti ljubomorni, ali sve će to kasnije isplivati. Međutim, na suptilnom planu se vaša agresija razbuktava čim se u vama probudi seksualna želja. I što je veća vaša želja, veća je i agresija. Pošto zavisite od svoje čulnosti, nećete moći da sačuvate ljubav u situacijama kada ona bude unižena. Znači, treba da osetite vezanost, seksualnu privlačnost i zaljubljenost, a zatim da prihvatite uniženje svega toga, a da pritom sačuvate ljubav i dobrodušnost. Šta

je prijateljstvo? To je ljubav bez seksa. Sa više tačke gledišta, cela situacija je bila usmerena na spasavanje vaše duše, kako biste naučili da sačuvate ljubav kada vam se raspadaju zemaljske vezanosti.

– Shvatio sam šta je bio problem kod mene. Ali šta je s njom? Osećao sam da se ona poigrava sa mnom, da uživa u tome što me muči. Da, ja sam izgubio u toj situaciji, ali u čemu je ona pobedila?

– Pobedili ste vi! Ona je najverovatnije izgubila. Kako se završila vaša romansa?

– Pa, kada sam video da prema meni ima isključivo potrošački odnos, nisam je odmah odbacio, ali nisam ni udovoljavao svim njenim željama. Malo po malo, naša romansa se ugasila, a ona se posle nekog vremena udala i rodila dete.

– Tango plešu dvoje, – rekao sam mu. – Ako idealizujete svoje želje i ljudsku lepotu, onda ćete dobiti takvu ženu. Pogledajte kako će se to odvijati kod nje. Ako lepa žena nije imala strogo vaspitanje, odnosno nije naučila da prevaziđe zavisnost od svoje lepote i želja, ona je spremna na sve da bi ih ispunila i sve im podređuje. Muškarci ulažu energiju u takvu ženu i ona još više cveta. Njena zavisnost od blagostanja, lepote i želja se uvećava. Ljubavi je sve manje, kao i energije. Budući da ima manjak energije, ona postaje sve manje privlačna i počinje da traži energiju. Gde je uzeti? Kod muškarca koji se divi njenoj lepoti. Znači da je potrebno da udvostruči svoje snage kako bi privukla pažnju muškaraca. I tada se obnavlja njen fizički i duhovni komfor. Ona ne primećuje da joj pri tom pati duša. To će se kasnije ispoljiti, najverovatnije kod njene dece. Kada joj opet zafali energije, to će za nju značiti da opet treba da započne avanturu, da natera nekoga da se zaljubi u nju, a zatim da ga odbije. Ljubav poseduje inerciju. Ako muškarac oseti ljubav i pokuša da je materijalizuje, brzo će se razboleti i umreti. Dakle, ako joj uspe da općini muškarca kako bi se u nju zaljubio, dugo će kasnije moći da se hrani tim energetskim i materijalnim benefitima.

Mnoge žene su prošle kroz situaciju kada je ljubav bila sredstvo za ostvarenje zemaljske sigurnosti. Ali jedno je kad žena koristi seksualnu želju muškarca da bi dobila energiju, novac ili poklone, ali ako se on zaljubi i ona koristi ovo osećanje, situacija se može dramatično promeniti. Kada nam je ljubav sredstvo, onda počinjemo da njome upravljamo i spremni smo da je se svakog trenutka

odreknemo. Međutim, Bog upravlja nama upravo kroz osećanje ljubavi. Kada je žena preokupirana svojom lepotom i željama, pretvara se u vampira kome nedostaje energije i koji sve više mora da je uzima od drugih. Međutim, što više krade životnu snagu od drugih, manje je sama proizvodi. I deca koju će kasnije roditi mogu biti vampiri od rođenja, tj. za njih će biti normalno da tokom razvoja stalno kradu energiju od drugih. Kad živo biće umire, iz njegovog tela, organa i funkcija se oslobađa energija, pa zato vampiri podsvesno teže sadizmu i destrukciji, ali biraju svoje žrtve po istim znacima, odnosno one koji na unutrašnjem planu zavise od života, želja, svoje čulnosti. Zločinac i žrtva su uvek nalik jedan drugom. Žrtva privlači zločinca upravo svojim unutrašnjim stanjem. To znači da ako čovek ne želi da postane žrtva i zločinac, on ne sme da krade energiju od drugih, već mora da je sam proizvodi. Životna zadovoljstva i uživanja nam oduzimaju energiju ako ih učinimo svojim ciljem, a od unutrašnjeg stanja žene u društvu zavisi ne samo broj zločina ili bolesti, već i opstanak društva u celini.

Tokom razgovora u jednom muškom društvu, iskrsla je tema o ženama.

– Reci mi da li između muškarca i žene mora biti ravnopravnosti?

– Naravno da mora, – odgovorio sam – i zato ga i ne može biti.

Sagovornici su već navikli na moje slične izjave, pa ih takav odgovor nije ni začudio.

– Objasni nam šta si imao u vidu, – tražio je jedan od njih.

– Kada govorimo o potpunoj ravnopravnosti između muškaraca i žena, pod tim podrazumevamo jednakost na svim nivoima. Logično? Logično. Na suptilnom informaciono-energetskom planu žena na muškarca utiče 60-70%, a muškarac na ženu 30-40%. To jest, prostim jezikom govoreći, zavisnost muškarca od žene je dvostruko veća. I zato, kada žena traži potpunu ravnopravnost na spoljašnjem, fizičkom planu, to znači potpunu neravnopravnost, pri čemu se iznenada pojačava značaj ženskog principa, a takođe i koncentracija na produžetak života, sam život i želje. Ova tendencija se jasno može propratiti u zapadnom društvu. A onda sledi gubitak želja i života, odnosno homoseksualnost, raspad porodice, neplodnost itd.

– U redu, na Istoku vidimo da je muškarac dominantan i da se rađa puno dece. Znači da je budućnost u istočnjačkom načinu mišljenja?

– Kada je naglašena dominacija muškarca, a žena je potpuno potisnuta, rađaće se mnogo dece, jer se na taj način suzbija zavisnost od želja i čulnosti. Ali tada jača aspekt kontrole, što dovodi do njegove pojačane važnosti, pri čemu skok doživljavaju gordost i tiranija, a takođe se drastično povećava opasnost od ratova i sukoba.

– Ali sukoba je oduvek bilo i čovečanstvo je uvek preživelo, – logično je primetio jedan od sagovornika.

– Sada su svi procesi ubrzani i sve izgleda drugačije. Nekada se čovek koji je živeo na Istoku potom rađao na Zapadu. Na spoljašnjem planu je imao jedan način razmišljanja, a na unutrašnjem – drugi. Zato je reakcija na okolni svet bila uravnotežena. Danas takva stihijnost nije moguća. Čovek mora svesno da koristi oba načina razmišljanja. To jest, ni muškarac ni žena ne treba da teže potpunoj dominaciji. Ne može da bude ni potpune pobede, niti jednakosti. Muškarac istovremeno gubi i pobeđuje. Žena ustupa u jednom, a dominira u drugom. Pobeda istočnjačkog načina mišljenja, muškog principa, preti uništenjem planete na isti način kao i pobeda zapadnog principa.

To sam dobro shvatio iz iskustva sa sektom Aum Šinrikjo. Sećam se kako su me na jednom predavanju zamolili da dijagnostikujem vođu ove sekte. Njegovo polje bilo je iznenađujuće čisto. Štaviše, u njemu sam video svetlosnu tačku, a to se dešava kada je čovek u kontaktu s visokim nivoima. „Zaista natprosečna osoba“, pomislio sam. „Nije čudo što se proglasio mesijom.“ Međutim, ispostavilo se da je cilj sekte bio uništenje čovečanstva, da je vođi idol bio Hitler. Zatim se ispostavilo da je sekta pod kontrolu i nadzor uzela gotovo ceo Japan. Pod izgovorom testiranja zaposlenih u firmama, svakog građanina su unosili u dosije. Tendencija osvajanja globalne vlasti, a potom i uništenje čovečanstva, kod ove sekte je bila naročito izražena. Odlučio sam da podrobnije istražim ovu stvar. Pre svega su me zanimala dva pitanja. Šta je predstavljala svetla tačka u njegovom polju? I zašto se takva sekta pojavila u najrazvijenijoj državi na svetu? Ispostavilo se da je svetla tačka bila budućnost čovečanstva.

Nekada sam primenjivao dijagnostiku da bih odredio usklađenost s društvom budućnosti. Ako nije bilo

usklađenosti, to je značilo da je čovek bolestan. Ukoliko je usklađenost bila 60-70% ili više, onda je bio zdrav. Nekako mi nije palo na pamet da se zapitam: da li je samo društvo budućnosti usklađeno s logikom božanske ljubavi? Ispostavilo se da je bilo vrlo malo, da je postojala zavisnost od želja, a u velikoj meri i od kontrolisanja. Stanje društva budućnosti određivalo je ponašanje čoveka koji je dostizao suptilne i uzvišene nivoe. Ispostavilo se sledeće: čovek je radio na svom duhovnom razvoju, uzdizao se na sve suptilnije planove, i na njima je dobijao instrukcije da ubija ljude. To znači da što više kontaktiramo s društvom budućnosti, što nam se ono brže približava, brže se približava i globalna katastrofa. I kad sledimo model Zapada ili Istoka, mi zavisimo od budućnosti, postajemo njeni provodnici, i negativnost koja pristiže iz budućnosti počinje da uništava sadašnjost. Ali ako težimo ka ujedinjenju ovih suprotnosti tako što težimo ljubavi, onda pročišćavamo društvo budućnosti i spasavamo sebe.

U principu je sve jasno: društvo budućnosti je naše potomstvo. Budućnost određuje sadašnjost, rađa je. Ali prošlost i sadašnjost istovremeno utiču na budućnost. Ako se orijentišemo na čulnost i kontrolu, postajemo potpuno zavisni od budućnosti, jer se oni generišu u budućnosti. Ali ako se orijentišemo na ljubav, koja stvara budućnost, nju možemo da promenimo. Na primer, kažu da se sudbina ne može promeniti. U to su se uverili oni koji su pokušavali da na površinskom nivou, fizičkim delovanjima i promenom situacije, promene tok događaja. Ali ako bi se čovek okrenuo Bogu i ljubavi, budućnost bi se menjala i predskazanja bi prestala da deluju. To je takođe primećeno. Zato je idealizovanje i klanjanje ženi isto tako pogubno kao i želja da se ona potčini i ponizi.

– Lepo besediš, – rekao mi je jedan od sagovornika. – Ali, hajde, daj nam savet kako da se ponašamo prema ženi, pre svega kako da naučimo da volimo i da sačuvamo ljubav.

– Jedna žena mi je rekla: muškarcima sam mogla da oprostim tek kada sam naučila da ih posmatram kao decu. To mi je pomoglo da sačuvam ljubav u svakoj situaciji.

Drugi poznanik je podelio svoje iskustvo:

– Kada sam pročitao tvoje knjige, shvatio sam da nisam dorastao takvom zadatku jer nisam mogao da oprostim ženama. Bilo mi je jasno da je to posledica moje unutrašnje idealizacije, da mi žene previše znače. Univerzalna lepota,

seks, deca, porodica – svega toga sam morao se odreknem, a ja to nisam mogao. Infiltrirali su se u mene kao kancer. Onda sam sebi rekao da moja ogorčenost na žene traje prosečno tri meseca. U početku ću naučiti da se ljutim samo dva meseca, onda ću trajanje ljutnje skratiti na mesec i po dana. I tako sam, radeći s uvređenostima, naučio da se udaljim od njih i sada sam trajanje sveo na sat vremena. Odnosi sa ženama su mi se poboljšali i ne pričinjavaju mi više toliko neprijatnosti.

– Muškarac i žena treba jedno drugom da pomognu u približavanju Bogu u duši i da međusobno pružaju ljubav i destabilizaciju zemaljskih vrednosti, jer je razvoj proces razaranja i posledičnog obnavljanja kroz ljubav. Što ste više vezani za ljudsku sreću, toliko ćete više osetiti strah od njenog kraha i sve agresivnije štititi svoje ljudsko „ja". U psihologiji postoji dvadesetak i više teorija ličnosti i zato nema jedinstvenog pogleda na pitanje šta je ličnost, kao ni razumevanja toga. Razumeti nešto znači dovesti u jedinstvenu celinu heterogene činjenice. Zašto? Zato što psihologija, pedagogija i medicina ne uzimaju u obzir čovekovo božansko poreklo. Pokušaj da se sve objasni ishodeći iz tela i psihe povezane s telom ne dozvoljava da se izgradi model razvoja, jer će se tada svaka destabilizacija doživljavati kao destrukcija. Takav model na kraju biva odbačen.

Negativne emocije dovode do bolesti i starenja, dok pozitivne podmlađuju telo, poboljšavaju metabolizam, pomažu u prevazilaženju bolesti, što znači da ne treba loše misliti o drugima i sebi, već da treba voleti druge i prvenstveno sebe. I što više pozitivnih emocija osetimo posmatrajući sebe, što se više uveravamo da smo srećni i zdravi, biće bolje i nama i onima oko nas. Pitanje je odakle izvući pozitivne emocije? Odgovor: pozitivna emocija nastaje kao posledica ispunjenja želja. To znači da je u osnovi ljudske sreće ispunjenje želja. Nakon toga se više nećemo klanjati zlatnom teletu, već svojim željama. Ali u praksi se ispostavilo da ugađanje svojim željama i zavisnost od njih zadaju još veće probleme, i da se nauka vrti u začaranom krugu. Ako vidimo samo zemaljske vrednosti, nikada nećemo moći da prevaziđemo zavisnost od njih, jer ćemo se osloboditi jednog, a umesto njega će doći drugo.

Prvi problem će biti zamenjen drugim, još težim.

Nedavno je jedan psiholog došao kod mene po savet.

– Član sam udruženja psihologa i bavimo se porodičnim problemima, savetujemo porodice na temu međusobnih odnosa, učimo ih kako da ih poboljšaju i prevaziđu konflikte. Rezultati su prilično dobri.

– U čemu je onda problem?, – pitao sam ga.

– Radi se o tome da su kod svih psihologa počeli da se raspadaju brakovi i ovaj patološki proces ne možemo da kontrolišemo.

– Uklanjali ste probleme na spoljašnjem planu i prenosili ih na suptilan, premeštajući problem na decu klijenata, na sebe i na svoju decu. Recimo da su vas uvredili, odnosno uzdrmali zemaljsku stabilnost. Ljutnja je zaštitna reakcija. Ako, videvši opasnost, agresivnim emocijama pokušate da je otklonite, to je beskorisno jer će bljeskovi ljutnje prodreti unutra. Ukloniti ljutnju i oprostiti su dve različite stvari. Zapravo, ljutnju je nemoguće ukloniti. Ona preuzima druge oblike.

Psiholozi su nedavno usavršili jednu novu tehniku za rad s negativnim emocijama. Pacijentima bi dali u zadatak da na papiru zabeleže svoje negativne emocije koje trenutno doživljavaju i koje ne mogu da prevaziđu. Zatim se taj list papira spaljivao. To bi bilo sve – negativnih emocija više ne bi bilo, ostale bi samo pozitivne. Pacijent bi osetio olakšanje, ali je zapravo presovana emocija bila samo potisnuta unutra, u podsvest, što je još opasnije. Odnosno, sve dok vidimo samo ljudsko „ja", hteli to ili ne, agresivno ćemo ga štititi od uništenja. Ako se ne budemo štitili, znači da ćemo se prepustiti samouništenju, odnosno pomagati u ubistvu svog ljudskog „ja". Ako smo svesni da ljudska ljuštura proishodi iz božanske i da se njome hrani, ako shvatamo da deo božanske ljubavi pristiže samo u trenucima ugroženosti, destabilizacije zemaljske strukture, uništenje neće postati nesreća od koje se treba izbavljati, već neophodan i poželjan element razvoja. Da bismo oprostili, ne treba da polazimo od svog ljudskog, već od božanskog „ja". Božansko „ja" je večno i ne treba ga štititi. Ako prevashodno budete videli božansko „ja", a tek potom ljudsko, u vama se nikad neće pojaviti agresija.

Da bismo svoje božansko „ja" intenzivnije osetili od zemaljskog, moramo naučiti da u svemu vidimo Božju volju, da u svemu vidimo i volimo Boga, jer svet vidimo svojom dušom, a ne očima.

Ako, preispitujući svoju prošlost, tražimo krivce, znači da su u nama još prisutni mržnja i osuda. Tada se odričemo ljubavi prema prošlosti i osećamo mržnju prema budućnosti. Generalno je nedopustiv luksuz da se energija rasipa na žaljenje, mržnju, osuđivanje ili strah. Energija emocija je jedva dovoljna i za ljubav.

Ništa ne znači ako budemo oprostili 99%, a preostalih 1% nismo u stanju da oprostimo. Ili smo oprostili sve ili ništa. Ništa nismo uradili ako smo taj 1% ostali vezani za neku ljudsku vrednost. Tako nikad nećemo pronaći uporište u božanskom.

U ljudskom „ja" postoje dva uporišta. Prvi je produžetak života. Ako smo zavisni od njega, to rađa ljubomoru. Drugi je kontrola, a zavisnost od nje donosi gordost. Oslanjajući se na život i želje, vi ćete puzati pred ženom, nositi je na rukama, ispunjavati sve njene želje. Oslanjajući se na volju i kontrolisanje, gazićete je, ponižavati ili ćete naizmenično ponižavati sebe i nju. Ako vam je polazna tačka u božanskom „ja", onda svaki vaš postupak neće biti usmeren na zaštitu zemaljskih vrednosti, uz agresiju uperenu protiv drugih ili protiv sebe, već na jačanje povezanosti s Bogom. Kad kažem „Vaše božansko ja", to ne označava vašu individualnost u Bogu. U Njemu smo svi jedno. Božansko je po prirodi lišeno sukoba, jer u njemu ne postoji vreme kakvog ga obično podrazumevamo. Sve što je zemaljsko osuđeno je na sukob, a sukob je uslov razvoja, jer sjedinjenje nastaje kroz ljubav, odnosno težnju ka Bogu.

Kako izgleda suština sukoba? Ja imam određenu želju, a ona ishodi iz mog tela, mog života. Drugi čovek takođe ima želju, i ona ishodi iz njegovog tela, njegovog života. Njegova želja u samom startu ne može da bude usklađena s mojom, tj. dolazi do konflikta. Da bi se konflikti izbegli, potrebno je da moja informaciona struktura bude apsolutno identična informacionoj strukturi druge osobe, a to je teoretski nemoguće, makar samo zato što se nalazimo u različitim tačkama u prostoru. Čovečanstvo je hiljadama godina maštalo o idealnom društvu u kome neće biti agresije i sukoba. Pokušaj da se stvori beskonfliktno društvo, kao što je to bilo u socijalizmu, formiralo je želju da se svi, apsolutno svi, učine identičnim i to ne samo na spoljašnjem planu, već i na unutrašnjem – u pogledu na svet, u emocijama i željama. To je bilo ravno uništenju čoveka, što se zapravo

i dešavalo, odnosno pokušali su da ostvare jedinstvo, a da pritom ne prevaziđu sukob kroz težnju ka ljubavi, već da jednostavno pokušaju da unište taj konflikt uništavanjem njegovog korena. Što su se više trudili da se pridržavaju nekonfliktnosti u umetnosti, umetnost je brže umirala jer se ljubav ne razvija kad nema sukoba, već se razvija u njegovom prevazilaženju. Čovek je izložen brojnim iskušenjima, a to generiše konflikte. Novac kvari čoveka, a nedostatak novca mu ne dopušta da se razvija.

Prva varijanta rešavanja problema: novac je zlo i moramo da ga se odreknemo. Ali ni najobičnija žaba nema novac, ne oseća ljutnju, nije uvređena, već je srećna i bolja od čoveka, bliža je Bogu. Propoveda li se tako degradacija, odricanje od svega? Druga varijanta: novac je izvor razvojnih potencijala i treba mu težiti, učiniti sve da bismo ga obezbedili. Dakle, novac nije zlo, već dobro. U prvom slučaju radi se o pokušaju da se uništi konflikt zajedno s njegovim uzrocima, a u drugom slučaju o njegovom potpunom prihvatanju i samouništenju. Ako pre svega vidimo čovekovu božansku prirodu, onda se nećemo klanjati konfliktu i nećemo ga iskorenjivati jer ne zavisimo od njega. Shvatamo da problem nije u novcu, već u našem odnosu prema njemu. Cilj postaje približavanje Bogu, a novac postaje sredstvo. I ako on stvara prepreku ljubavi, mi ćemo ga odbaciti. Ako smo naučili da zemaljsko pretvaramo u božansko, sudbina će nam dati sva moguća bogatstva i mi ih nećemo odbaciti zato što ona rade za ljubav, a ne protiv nje. I što više materijalnih i duhovnih bogatstava budemo imali, veće su mogućnosti za konflikt i biće potrebno da imamo više ljubavi kako bismo ga prevazišli. Što se više razvija čovekova individualnost, povećava se obim i raznolikost njegovih želja, što znači da se mogućnost konflikta naglo povećava. Ako ljubavi bude nedovoljno, konflikt se neće rešavati ujedinjenjem, uopštavanjem kroz ljubav, već uništenjem uzročnika konflikta. To jest, ako se suprotnosti ujedinjuju kroz ljubav, neće doći do uništenja. Ako ljubavi nema, moguće su tri varijante razvoja događaja. Sukobljene strane će pokušati jedna drugoj da nametnu svoje ciljeve i želje.

Odbrana sopstvene individualnosti dovešće do smrti obe sukobljene strane. Ili, kao druga varijanta – potpune asimilacije i prepuštanja jedne strane drugoj, uz istovremeni gubitak svojih ciljeva i želja. Na kraju će ostati samo jedna suprotnost koja će postepeno odumreti.

Treća opcija je da suprotnosti postanu nalik jedna drugoj, da nema konflikta, ali je ovo takođe postupna smrt. U sva tri slučaja dolazi do zaustavljanja u razvoju. Bez ljubavi je svako spajanje suprotnosti brza ili spora smrt. U skladu sa ovom šemom danas se odvija interakcija država u celom svetu. Pokušaj da se sukob reši vojnim, političkim ili ekonomskim merama zapravo nije rešavanje konflikta. To stvari samo gura u ćorsokak i akumulira eksplozivno opasan potencijal. Pokušaj da se sukob otkloni po bilo koju cenu, slično je omči oko vrata koja sve više steže. Ne treba se boriti sa konfliktom, već sa sobom. U konfliktu treba videti objedinjujuću poentu, ono što razdvaja dve strane; moramo naučiti da u sukobu vidimo kreaciju, a ne uništenje.

Jednoj ženi sam rekao:

– Ne možete da oprostite prevaru mužu jer je ona uništila vašu zemaljsku sreću a prošlost se ne može preokrenuti. Pošto se izgubljena sreća ne može vratiti, to znači da nije moguće ni oprostiti. Odbijate da prihvatite prošlost, pa time odbacujete i budućnost. U budućnosti vas čeka to da nećete imati porodicu, a automatski iza toga slede razvod, bolest i smrt vašeg muža. Sada pogledajte na situaciju ovako: preljuba nije samo razaranje starog koliko prilika da se stvori novo. Odrecite se stare zemaljske sreće, okrenite se Bogu i ljubavi. Šta znači okrenuti se Bogu? To znači prihvatiti krah zemaljskih vrednosti u ime božanskih. Opraštanje je spremnost da se iz ljudskog korakne ka božanskom. Prihvatite gubitak zemaljskih vezanosti i okrenite se ljubavi. I kroz tu ljubav izgradite nove zemaljske vrednosti koje će biti savršenije. Svakog delića sekunde se raspadamo, umiremo i kroz ljubav se ponovo regenerišemo.

U čemu je smisao Hristovog vaskrsnuća? Da sve što je zemaljsko propada, raspada se, ali ljubav opstaje, uprkos svemu, i kroz tu ljubav ponovo niče odumrlo, zemaljsko. Stepen sukoba u ljudskom društvu dostigao je nivo kad nije dovoljno samo sačuvati ljubav i uzdržati se od mržnje. Količina ljubavi u duši mora da bude mnogo veća.

Ovaj nivo se može dostići samo kad božansko „ja" budemo osetili kao veću stvarnost od zemaljskog. Ljudi će biti kao anđeli, kaže se u Bibliji. Verovatno je reč o ovom vremenu, ali za sada su zemaljske vrednosti za mnoge stena na kojoj stojimo, a božansko ponor u koji moramo da zakoračimo. I ako

u njega zakoračimo bez ljubavi, razbićemo se, ali stradaćemo i ako ostanemo da stojimo na toj steni.

Pre nekoliko godina sam na TV-u gledao neverovatnu emisiju o životinjama. Prikazivali su mlade orlove u gnezdu na strmoj litici. Ispod njih je zjapio ponor. U životu orlića postoje samo 2-3 dana kad on sazreva, prikupi snagu i spreman je za let. Tad mora da zakorači ka mogućoj smrti i da poleti. Orlić se nespretno približavao ivici gnezda, skamenivši se pred nepoznatim, a zatim je raširio krila i sjurio se u ponor. Iz neuglednog i nesavršenog pileta, odmah se pretvorio u snažnu i lepu pticu. Pre nego što poleti, treba da oseti let u sebi. Ako do toga ne dođe, nakon što ispadne iz gnezda, ptiče će nasumično mahati krilima, padajući sve dublje i dublje. Ono mora da razvije osećaj letenja dok pada. Neki ne uspevaju da ga razviju i razbijaju se o stenje. Većina ipak uspeva da stekne umeće letenja. Ali to još nije sve. Jedinstveni kadrovi su omogućili da se vide ptići koji su ostali u gnezdu. Oni drhte od straha. Strah im blokira osećaj za letenje koji se razvija u njihovoj duši i koji će im pomoći da krenu u novi život. Ako u preostala dva dana ne napuste gnezdo, biće osuđeni na smrt. Na razvijanje osećaja za letenje se izdvaja ogromna količina energije i taj period traje kratko. Da bi spasila svog ptića, majka na silu radi ono što je ono moralo da učini dobrovoljno: izbacuje ga iz gnezda. I opet, retki kadrovi pokazuju: iznenadno guranje majke, i meka, bespomoćna grudvica koja pada u provaliju, nasumično mašući krilima, odmahujući njima smrt koja se približava. Šta vidi i oseća u tim trenucima? Kamenje koje se približava, smrt i naviranje straha u duši? Ili šta oseća majka, koja ga je gurnula u provaliju? Da li orlić može da oseti ljubav prema majci?

Od toga šta oseća, strah ili ljubav – zavisi i njegova dalja sudbina. Grozničavo mlataranje krilima ne daje nikakav rezultat, a već je prevalio veći deo udaljenosti koja ga deli od zemlje. I odjednom se dešava čudo – on iznutra prestaje da se očajnički drži za život. Nestaje strah i haotično lupanje krilima. Krila više ne mlataraju, već se „smrzavaju" i on počinje da lebdi. Neko vreme leti nisko, a zatim, samouvereno mašući krilima, počinje da dostiže visinu. Da bi dobio život, čovek mora biti spreman da ga izgubi, okrećući se u tom trenutku ka ljubavi. Svesno ili nesvesno, u životu prolazimo kroz iste ovakve situacije. I od toga kako ćemo ih proći, zavisi, pre svega, sudbina naših

potomaka. Jer naše najdublje emocije postaju njihova tela i njihova sudbina.

U životu svakog čoveka postoje trenuci kad mora da korakne ka Bogu i zaboravi na sve zemaljske osnove. A za ovo je potrebna ogromna energija. Međutim, čovek se plaši da se rastane sa svojom srećom. Ubeđuje sebe da će uvek imati dovoljno vremena da se okrene Bogu. Bogu se možemo okrenuti u svakom trenutku. Ali danas ovaj prelaz može da bude lak i radostan, sutra bolan i opasan, a prekosutra možemo dosegnuti Boga samo ako se rastanemo sa životom.

Hristos nam je saopštio priču o nevestama koje čekaju mladoženju. Samo je polovina od njih započela pripreme i uz lampe su uzele ulje u posudama, dok su druge sve shvatale neobavezno – nisu se pripremale već su mislile da će uvek biti vremena da ga pozajme ili kupe. I samo će jednoj biti dozvoljeno da spozna za šta je predodređena i šta želi. Koliko svakog dana budemo težili Bogu i ljubavi, tako će i strah napuštati našu dušu a dobićemo osećaj poletnosti koji će nam pomoći da u odlučujućem trenutku krenemo u novi život i lako se oprostimo od starog.

– Kada je reč o ženama, – prekinuo me je sagovornik. – Šta ako žena ne želi da radi na sebi i da se moli?

Upravo mi je isto pitanje nedavno postavio jedan čovek kad me je pozvao telefonom. Situacija je bila sledeća: ozbiljno mu se razbolelo dete staro samo nekoliko meseci. Medicina je bila nemoćna. Stoga su se obratili ekstrasensu koji im je ispričao jezive stvari – da su detetu ukrali dušu, da ono nema anđela čuvara i da on ne može da mu pomogne. Roditelji su bili šokirani. I tako sam, razgovarajući sa ocem, koji mi je sve ovo pričao, posmatrao detetovo polje.

– Naravno, detetovu dušu niko nije ukrao, – smirivao sam oca.

– Nisam mogao da verujem u to kad sam čuo – odgovorio mi je – i zato sam se obratio vama.

– Ali ma koliko zvučalo čudno, iscelitelj je bio u pravu kad je reč o mnogo toga. Dete sada ima dušu kriminalca a koncentracija na želje mu je ogromna. Odnosno, na unutrašnjem planu je spremno da ubije svakog ko se suprotstavi njegovim željama, a takođe ima visok nivo podsvesne agresije. U najboljem slučaju, želja da svakoga smrvi kako bi sebi udovoljilo preokrenuće se i ubijati njega, a teške bolesti će mu čistiti dušu. Ako medicina može da se izbori s njegovim

bolestima, onda su ovde moguća dva ishoda. Prvi je da će program samouništenja još dublje otići na suptilni plan i potom dovesti do onkološke bolesti, invalidnosti, i druge neizlečive bolesti, ili će biti prenet na njegovu decu. I tada se ona ili neće roditi, ili će teško bolovati ili će im biti uništena sudbina. Druga varijanta: medicina će njegovu agresiju usmeriti na ljude i što dete bude zdravije, to će mu biti crnja duša i biće agresivnije prema drugim ljudima. To je nepovoljnija opcija.

– Da li sam ja kriv za probleme svog deteta? – sumorno me je upitao otac.

– Pred Bogom nema krivih, a svest o tome da je neko kriv, automatski rađa želju da se uništi krivac. Na zemaljskom nivou možemo da govorimo o nečijoj krivici kao posledici narušavanja pravila i zakona uz odgovarajuću kaznu. Na božanskom planu nema kazne. Svaka situacija nas podstiče i vodi ka Bogu, ma koliko nam se činila tragičnom. Na božanskom nivou ne postoji kazna, već samo pomoć. Zato je nedopustivo govoriti „ja sam kriv". Vaše božansko „ja" se sastoji iz ljubavi i ne podleže osuđivanju. Ako je reč o uzrocima detetove bolesti, oni su povezani s vašim pogrešnim pogledom na svet, karakterom i ponašanjem.

– U redu. Sve je to povezano sa mnom? Radio sam na sebi, čitao vaše knjige.

– Uglavnom se radi o problemima vaše žene. Ona je imala dosta situacija odricanja od ljubavi zbog života i želja.

Nastala je duga pauza.

– Problem je u tome što ona odbija da čita vaše knjige, ne želi da se menja, moli, niti da ide u crkvu. Da li se u takvoj situaciji dete može spasiti?

– Naravno. Ne postoje bezizlazne situacije. Ako je čovek dobio nešto u zadatak, znači da postoji i rešenje. Pre svega, nastavite da radite na sebi, menjajte se na suptilnijem planu. Detetova duša je deformisana, ali duboko u sebi, na nivou koji nije podložan smrti, gde ne postoji starosno doba, na tom nivou dete vidi svoju budućnost i zna da će se razboleti i umreti. I ono želi da se izleči, ali nema takve mogućnosti. Svaki kriminalac želi da bude voljen i dobrodušan, ali ako grbavcu kažete da se uspravi, hoda i bude srećan, on to neće moći. Reći pacijentu da je bolestan i da treba da ozdravi je najlakše, ali pomoći mu da ozdravi je najteže. Duša vaše žene je bolesna, kao i duša vašeg

deteta. Koliko budete uspeli da prevaziđete vezanost za zemaljsku sreću, toliko će podsvesno i duša vašeg deteta težiti ka vama i brže će nastupiti blagotvorne promene. Ženi će u njenim promenama smetati njen karakter i pogled na svet. U njenoj duši je malo ljubavi i ogromna zavisnost od osnova ljudske sreće. Treba joj pomoći pružajući joj ljubav i unižavajući njenu vezanost za zemaljske vrednosti. Promenite svoje ponašanje prema njoj. Njene želje i volja moraju da se sputaju, i stoga joj ne povlađujte ni u čemu. Zatim napravite pauzu, pa joj poklonite cveće. Ako ne popusti u svojoj kontroli, željama, odbrani svoje volje, principa i stabilnosti, pronađite ljubavnicu. Ako je ni to ne dovede do promene, razvedite se. Možda će to spasiti detetu život. Za ženu je razvod ugnjetavanje njene volje, sudbine, života i želja. Istina, na Zapadu razvod ne znači ništa. I zato duše njihove dece imaju velike probleme. Inače, u stvari, nemam pravo da vas savetujem... Ako uspete da osetite svoje božansko „ja", osetićete i šta treba da uradite i kako da se ponašate da biste pomogli ženi. Ne klanjajte joj se, ne plašite se da joj uzdrmate stabilnost, ne ugađajte joj u sitnicama, idite protiv njene volje i želja. Istovremeno joj demonstrirajte ljubav i dobrodušnost. Zamislite da se vaše dete nepristojno ponaša, kao huligan. Najgore što možete da učinite je da se nervirate, vičete, a da ništa ne preduzmete. Mnogo je bolje reći: „Volim te", a onda ga išljepati po turu. A još je bolje sesti pored njega i dogovoriti se o pravilima ponašanja, odnosno usaditi mu naviku da posluša vaš glavni uslov i nadalje nećete vi njime upravljati, nego će to činiti ono samo kroz stečene navike. Komunikacija s voljenom osobom je uvek proces međusobnog vaspitavanja. I veoma je važno znati cilj takvog vaspitavanja, jer od postavljenog cilja puno toga zavisi.

U svetu se periodično pojavljuje veliki broj sistema za vaspitavanje dece, i o njima su napisane knjige. Neki su proglašeni otkrićima u oblasti pedagogije i vaspitanja. I svi sistemi su pali u zaborav. Zašto? Zato što je njihov cilj bio da razvijaju volju i sposobnost kod dece, umeće da postižu uspeh, ostvaruju svoje želje. Sve se pretvorilo u prah i pepeo zato što je cilj bio pogrešan. Detetu je stalno potrebno naglašavati da će njegov život, sudbina, volja, želje, sposobnosti i karijera uvek biti samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu i ostvarenje svog božanskog „ja". Graditi zidove bez ovog temelja, tj. raditi na razvijanju

volje i sposobnosti, opasno je po dušu, zdravlje i sudbinu. Stanje deteta umnogome zavisi od majke. Ako ona brzo zaboravi na ljubav a usredredi se na volju i želje, ako više želi da u svemu nadmaši muža, da ga potčini i upravlja njime, te ako se ova tendencija ne zaustavi na vreme, inercija nadmoći ljudskog nad božanskim će uzimati sve veći zalet i poput kancera početi da proždire dušu žene i njenog potomstva. Nekada pogrešan pogled žene na svet, karakter i njeno ponašanje nisu uticali na nju, već na njene potomke. Danas se sve ubrzalo.

Evo primera nekoliko mojih pacijentkinja koje sam nedavno dijagnostikovao. Prvo su konstantno zamerale mužu, osećale nadmoćnost, a posle nekog vremena su se razbolele od raka. Žena prilično lako može da ubedi sebe da njen muž nije ispravan. Ona ne vidi svoju unutrašnju disharmoniju, dok odmah uočava disharmoniju u ponašanju muža. Ona i ne sluti da je muževljevo pogrešno ponašanje posledica njenog unutrašnjeg pogrešnog stanja. Želja da porodične odnose izgradimo zasnovane samo na ljudskoj logici, isprva nas čini robovima koji se plaše da će uzdrmati stabilnost ljudske sreće, a zatim i rušiteljima, što na kraju dovodi do raspada porodice.

Sagovornici su me pažljivo slušali.

– Usput, u poslednje vreme, – nastavio sam, – sve više mi dolaze pacijenti koji su uspeli da se harmonizuju nakon čitanja mojih knjiga. Nedavno sam razgovarao s jednom ženom.

– Znate, – rekla mi je, – godinama sam bolovala od hepatitisa B kojim sam se zarazila prilikom operacije. Posle nekoliko godina su mi povrh toga otkrili i hepatitis C. Pročitala sam vaše knjige i izlečila sam se od hepatitisa. Nakon izvesnog vremena testovi nisu pokazali nijedan njegov oblik. Promenila sam se, postala druga osoba. Imala sam osećaj da letim, ali pre mesec dana su mi dijagnostikovali rak. Ne shvatam šta se desilo jer i dalje radim na sebi.

– Situacija vam se čini neobjašnjivom. Na prvi pogled se stiče utisak da su svi vaši napori doveli do potpunog kraha, a zapravo ste savladali prvi korak, harmonizovali ste sebe. Međutim, deca i unuci, tačnije njihove duše – u užasnom su stanju.

– Ali ja sam se molila za njihove duše.

– Kao prvo: da bismo pomogli sebi i svojim potomcima, potrebno je da se sami najdublje promenimo, a to znači da treba da naučimo kako da sačuvamo ljubav kada se ruše temelji

ljudske sreće: život, sudbina, volja, želje. Kao drugo: deca su naša budućnost i da bismo pročistili potomke, treba da dosegnemo vrlo suptilne nivoe, na koje nam neće biti dozvoljen pristup ako budemo bili agresivni prema ljubavi. U vama se još zadržalo duboko nezadovoljstvo prema roditeljima, zamerke prema mužu još niste otklonili, a strah od budućnosti je ogroman. Uzgred, tu je i nezadovoljstvo sobom, uninije koje je prebačeno na potomke. Odnosno, od 5 kriterijuma, vi ne prolazite 4. Kad počnete da čitate moje knjige, počinje pročišćenje. Istovremeno se menjate i iz vaše podsvesti nadire duboko ukorenjena agresija. Zato je prošao hepatitis. Nadalje, iz vaših potomaka izviru problemi vaših prošlih života, detinjstva i mladosti. Međutim, vi nastavljate da čistite površinske slojeve. Slojevi s potomaka su se spustili ka vama, ali vi ne možete da ih pročistite. Nagomilana dubinska, podsvesna agresija se blokira bolešću.

Jedna pacijentkinja mi je nedavno iznela svoju situaciju. Pročitala je moje knjige i nakon toga ostala u drugom stanju.

– Znala sam da moram da prođem iskušenja i pripremala sam se za njih. U petom mesecu trudnoće kod nas se preselila svekrva čiji je karakter, blago rečeno, bio težak. Tim pre vam je poznato šta znači kad se dve žene zajedno nađu u kuhinji. Trudila sam se svim silama da joj oprostim, a kad sam osetila da ne mogu, jurila sam ka ikonama i molila se. Posle nedelju dana, u naš stan se uselila i moja majka i ja sam shvatila da mi je sve to dato s Višeg plana. Uveravala sam sebe da po svaku cenu moram da sačuvam dobrodušnost i čini mi se da mi je to uspevalo. Dete se rodilo, ali je ubrzo umrlo.

Pacijentkinja me je pitala zašto se to dogodilo. Objasnio sam joj da je zavisnost od najdubljeg nivoa ostala netaknuta i kod nje i kod deteta. Njegova koncentracija na život i želje bila je ogromna, a u takvim slučajevima se gubi život. Na kome god nivou počeli da se menjamo, okretali se ka Bogu, rezultata će pre ili kasnije biti i mi ne smemo da očajavamo i očekujemo brze rezultate.

Žena koja je bolovala od raka mi je postavila neočekivano pitanje:

– Da li je korisno pričešće? Danas bih otišla u hram.

– To je izlišno i pitati, naravno da jeste. Naučnici su otkrili da najveću količinu informacija ne usvajamo pomoću

vida i sluha, već čulom ukusa. Tj. ono što jedemo ima ogroman uticaj na nas, a naročito stanje u kome jedemo. Smisao pričešća je u tome da kroz hleb i vino, koji su proglašeni telom i krvlju Isusa Hrista, lakše osetimo ono što je on doživeo. I tada će naši potencijali da sačuvamo ljubav kada se sve oko nas raspada, da oprostimo drugima i u svemu vidimo božansko, postati mnogo veći.

– Znate li, – rekla mi je, – nakon pričešća mi se tumor upola smanjio.

– Naravno, – odgovorio sam joj. – Smanjila se vaša zavisnost od volje, želja i života. Ali nije dovoljno samo osetiti ovo stanje, potrebno ga je zadržati i jačati. Zamislite kada bi se žena stalno nervirala i ljutila na svog muža, a zatim išla na pričešće. Da li će joj ono pomoći? Teško. Ako sam Isus Hristos nije mogao da isceli žitelje svog sela, jer mu nisu verovali, šta onda reći o onima koji se pričešćuju, a istovremeno su ispunjeni srdžbom, strahom i zavišću.

– Dobro, – prekinuo me je jedan od sagovornika. – Ti samo pričaš o nekim uzvišenim temama. Hajde da bolje popričamo o seksu.

– Seks je vrlo zahtevna tema ako prema njemu imamo ispravan odnos.

– Uzgred, o onom pacijentu čija je žena tvrdoglava. Kako imati seks s takvom osobom?

– Treba da ga bude manje, – odgovorio sam.

– Slušaj, šta si navalio na to – sve manje i manje. Tako pišeš i u knjigama. Ljudi će pomisliti da imaš neke probleme na tom polju.

Svi su se složno nasmejali.

– Ako bih pisao knjige na osnovu ličnog iskustva, one bi drugačije izgledale.

– Slušajte, – obratio mi se jedan od sagovornika, – imam sledeći problem: potpuno sam izgubio seksualnu želju prema ženi s kojom živim u nevenčanoj zajednici. Ona me seksualno privlači samo jednom mesečno, ne više. Na planu potencije kod mene je sve u redu, ali su želje negde iščezle.

– A kakva je situacija bila pre nekoliko meseci?

– Kao i obično, dva puta dnevno – ujutru i uveče.

– Koliko ona ima godina?

– Ja imam oko pedeset, a ona oko četrdeset.

– A šta misliš – zašto seksualna želja s godinama slabi?

On je zbunjeno podigao obrve i slegnuo ramenima.

– Ne znam.

– Zašto se životinje pare nekoliko puta godišnje, a čovek stalno?

Slegnuo je ramenima.

– Ne mogu ni da pretpostavim.

– Seks može biti lek, ali i bolest. Zavisi od toga kako se prema njemu postavite. Nedavno su me pitali u čemu je razlika između ljubavi i preljube. S moje tačke gledišta, ljubav je konj, a seks je zaprega. Ako se zaprega zakači ispred konja, onda je to preljuba. U mladosti je duša prepuna ljubavi i zato česti seksualni odnosi ne mogu da joj naškode. S godinama, kad ljubavi pomanjka, čest seks može naglo da pojača zavisnost od želja i života. Samim tim će se uvećati podsvesna ljubomora i ogorčenost, a potom sledi bolest ili raspad porodice. Inače, pogrešno ponašanje čak i u zrelom dobu može negativno da se odrazi na zdravlje dece i unuka. Šta se kod vas desilo? Vašoj ženi je seks potreban 1-2 puta nedeljno, a vi ste joj ga pružali mnogo češće. Zavisnost od želja i podsvesne agresije se u njoj povećala 5-7 puta i na suptilnom planu je počela da vas ubija. I što joj više pružate zemaljskog uživanja, brže ćete se razboleti i umreti, ili se razvesti. U vama se aktivira zaštitni mehanizam koji treba da blokira izvor agresije, koncentraciju na želje. Zato vam seksualna želja opada. Šta se dešava u takvim slučajevima? Žena je navikla na svakodnevni seks i odjednom je lišena tog zadovoljstva. Postaje nervozna, sve više ljuta, ljubomorna i prepuna podsvesne agresije. Kod muškarca seksualna želja još više opada. Žena počinje da se plaši za svoju budućnost i prebacuje mu zbog sadašnjosti. Muškarac oseća strah i nezadovoljstvo sobom.

On pokušava da dokaže sebi da je muškarac, nastavljajući da je zadovoljava dva puta dnevno, ali to čini na silu. Nadalje mu preti smrt jer ubija dušu svoje žene, sve više zadovoljavajući njene želje. Ali ako ima dobar sistem zaštite, onda će mu oslabiti ne samo želje, već i potencija. To bi uzrokovalo još veću ogorčenost kod žene i još veći kompleks kod muškarca. A zatim sledi poseta lekaru. Lekar je profesionalac, bavi se homeopatijom, akupunkturom, leči biljem, najboljim lekovima. Sprovodi mu se masaža prostate, a posle izvesnog vremena, na zajedničku radost muža i žene, sve funkcije se uspostavljaju. Opet počinje intenzivan seksualni život, opet se zaprega postavlja ispred konja, ali posle nekog vremena muž ponovo gubi želju i potenciju. On se

iz petnih žila trudi da sebi i ženi dokaže da je zdrav, opet prolazi kroz kompleksnu terapiju i uverava ženu da će sve biti u redu i da su sve nevolje iza njih. Posle nekog vremena mu dijagnostikuju rak i on umire, a žena, brišući suze, priča svojoj prijateljici: on se davno razboleo, meni je to bilo jasno, čim sam primetila da mu je opalo interesovanje za seks. Zatim je postao impotentan, pa se razboleo od raka i na kraju preminuo. Posećivali smo najbolje lekare, potrošili mnogo novca, ali ništa nije pomoglo.

Ako žena ne bude prekorevala muža i zahtevala stalno fizičko zadovoljstvo, situacija bi mogla i drugačije da se razvija.

– Moj muž se bavi jogom, – rekla mi je sagovornica.– Imamo troje dece, ali nemamo seksualni život. Muž je rekao da mu to uopšte nije potrebno. Sve ove godine nisam imala muškarca, ali nedavno sam prema jednom poznaniku počela da gajim topla i prijateljska osećanja i nije isključeno da odnosi među nama mogu postati ozbiljniji. Pošto seks mom mužu uopšte nije potreban, razmišljam da možda ja imam pravo na običnu ljudsku sreću.

– Sreću dobijate tačno onoliko koliko ste harmonični na unutrašnjem planu.

– Da li ipak mogu da imam vezu sa strane? – upitala me je.

– Krajnje je nepoželjno, – odgovorio sam joj. Videvši njeno iskreno iznenađenje, objasnio sam joj: – Ponašanje vašeg muža zavisi od vašeg unutrašnjeg stanja i stanja vaše dece. Iz prošlih života ste preneli ogromnu žudnju za seksualnim zadovoljstvima. Ako biste češće imali seks, vaša duša bi se odrekla ljubavi. Muž spasava živote dece ograničavajući vašu zavisnost od seksualnih zadovoljstava. Romansa sa strane može da ih ubije. Pošto se odnos muža prema ženi određuje njenim najdubljim stanjem, ako pokuša da zadovolji svoje želje sa strane, žena često nanosi veliku štetu svojoj deci i unucima, a da to i ne sluti.

Jedan od članova naše družine je postavio pitanje:

– Ne shvatam zašto bi bilo opasno pružati ženi zadovoljstvo. Lično sam video kako posle seksa žena postaje mnogo bolja.

– To je samo na površini, – odgovorio sam.– Ako se seks pogrešno upražnjava, spoljašnja dobrota će se uskoro pretvoriti u ljubomoru, ogorčenost i mržnju. Jednom prilikom

sam savetovao muškarca koji umalo nije umro zbog lične tragedije. Bio je veoma zaljubljen u svoju ženu i zadovoljavao ju je tri puta dnevno. Jednog jutra to nije učinio, a ona je odjurila kod njega na posao i tamo napravila skandal. Histerija je trajala dugo. Vrištala je kako on ima ljubavnicu, a nakon nekog vremena ga je napustila. Pronašla je drugog muškarca, koji je imao oko 60 godina i bio mnogo stariji od nje. On joj je rekao: „Draga, seks je praznik, a praznici ne bi trebalo da budu česti. Računaj najviše na jednom mesečno". Ali ni to nije sve, on ju je zlostavljao, kao kaplar neposlušnog vojnika, nateravši je da se oseti bespomoćnom. I pored toga, ona je ipak ostala s njim.

– Pa, dobro, – prekinuo me je moj sagovornik. – Bolje nam ispričaj o seksu kakav bi trebalo da bude, a ne samo o greškama i ograničenjima. Zašto je životinjama i pticama dozvoljeno da se pare nekoliko puta godišnje?

– Kao prvo, radi se o čisto fiziološkim razlozima: dostupnost hrane, stanište u kome žive, sezona, godišnje doba.

– Ali priroda može da stvori uslove da bude parenja, ali bez potomstva. Zašto se to ne dešava?

– Zato što je seks koncentracija na život i njegov produžetak i ako se često ponavlja, drastično se povećava zavisnost od života. A onda će se život deformisati, a potomci biti životno neodrživi.

– Zašto je čoveku dato da iskusi mnogo veće seksualno zadovoljstvo?

– Zato što on, za razliku od životinje, može seks da učini sredstvom, a ne ciljem, odnosno u čoveku može da razvija božanske osobine. Zamislite čoveka koji želi da dobije mnogo novca, ali mu to ne polazi za rukom. Zašto? Zato što je za njega novac cilj. Dobitak novca će ga prosto ubiti: prvo dušu, a potom telo. Isto je i sa seksom. Zašto je Puškin rekao: „Što više volimo ženu, manje joj se dopadamo"? Jer ako nam je cilj da osvojimo ženu, njenu lepotu i telo, kad sve to dobijemo, mi ćemo se ili naglo ohladiti od nje, ili ćemo, osvojivši je, biti sve više ljubomorni i puni mržnje, ili ćemo se razboleti i umreti. Žena takođe uvek oseti šta je muškarcu važnije – ljubav ili želja, i odbacuje poslednje. Inače, Kazanovu su jednom pitali kako je uspeo da zavede toliki broj žena. „Sve sam ih voleo", odgovorio je. Šta pomaže da se oseti ljubav? Najvažnije je umeće suzdržavanja. Povremeni post i gladovanje smanjuju

zavisnost od želja i tada je seksualnu želju lakše pretvoriti u ljubav. Svaka čestica univerzuma živi u skladu sa opštim zakonom. Božansko stvara vreme, prostor i materiju! Sve što je Bog stvorio teži nazad, ka Bogu, i kroz ljubav se vraća Njemu. Ljubav se pretvara u zemaljsko, a ono se mora pretvoriti u božansko. Kada sebe periodično ograničavamo u zemaljskim potrebama, povećava se naš potencijal prelaženja u božansko.

Umeće da sačuvamo ljubav kada se raspadaju zemaljske vrednosti, pomaže pri takvom prelasku. Pohlepan, zavidan i ljubomoran muškarac ne može biti dobar ljubavnik jer se grčevito drži za svoj život i želje, što znači da ne može zemaljski potencijal da pretvori u božanski, a žene se intuitivno klone takvih muškaraca. Zatim, uzmimo za primer jednu uobičajenu situaciju: ljubavnici su se obilno najeli, zatim su legli u postelju i upražnjavaju seks. Hrana je povećala njihovu koncentraciju na želje, oduzela im energiju koja može pomoći da se seks transformiše u ljubav. I zatim počinju problemi na duhovnom i fizičkom planu. Druga situacija: obratio mi se bračni par sa sledećim problemom: kod žene je počela vaginalna upala i iz nekog razloga nikakvi lekovi nisu bili od pomoći, jer je sve počelo iznenada. Ušavši u stan, oboje su imali jaku seksualnu želju i bacili se jedno na drugo i ne skinuvši odeću. Nakon pola sata žena je osetila veliki pritisak u stomaku, a sutradan i bol pri mokrenju. Sve je ličilo na jaku infekciju. Analize su pokazale kandidu. Objasnio sam njenom mužu da nije dobro da se želja odmah zadovolji. Ako se uzdrži na neko vreme, u njoj će biti sve manje životinjskog, a sve više zemaljskog i da on treba da joj pomogne da se transformiše u božansko. Ovakav prelazak zahteva vreme i energiju. Zbog toga je uvek poželjno imati prethodno dugo milovanje, ispoljavanje nežnosti. Muškarac ženi prvo treba da priđe s nežnošću i poštovanjem, kontrolišući početne fiziološke nagone, zatim su potrebna duga milovanja koja će pomoći da se primitivni zemaljski slojevi podignu naviše. I tada će seks biti pomoć u razvijanju ljubavi u njihovoj duši, a neće ih oboje uništavati. Generalno, seks i hrana su neverovatno moćni životni stimulansi i njihova primena sa ciljem akumulacije božanske ljubavi ima veliki potencijal.

Zamislite da ste na nekoga ljuti ili iznervirani. To ukazuje da ste vezani za ljudsku sreću. Ako u ovom stanju počnete da jedete, hrana može da vam naškodi jer pojačava

vašu zavisnost od želja i života. Ako ste pre obroka svima oprostili, s Bogom podelili deo zadovoljstva i uživanja koje crpite iz hrane, pomolili se pre jela, onda će hrana doprinositi razvoju božanskog, a ne zemaljskog. Tačnije, više će doprinositi božanskom nego zemaljskom i tada će se energija iz hrane lako pretvoriti u energiju ljubavi. Isto je i sa seksom. Da biste seksualnu energiju pretvorili u ljubav, prvo morate postati nevezani za sve, svima oprostiti, otkloniti sve trenutke ljubomore i ogorčenosti i koncentrisati se na Boga. Onda će vas seks, poput poluge, pokrenuti ka božanskom, a ne ka životinjskom stanju.

Na primer, svima je poznato da konzumiranje alkohola produžava vreme trajanja seksa, ali otupljuje osećanja. Ne shvataju svi da je to međusobno povezano. Alkohol otupljuje svest i želje, a to smanjuje zavisnost od seksualne želje i zbog toga odnos traje duže. Ali ako se želja stalno prigušuje, ona može da zamre i alkoholičaru zato nije potreban nikakav seks. On pokušava da oseti ljubav uništavajući želje i život, tj. gubeći ih. Naše želje mogu da se pojačavaju putem svesti. Zbog toga nije neophodno blokirati svest i želju putem alkohola ili droge. Ako se pusti lepa ritmična muzika, može se postići daleko veći efekat nego korišćenjem alkohola. Kada je čovek napet i preokupiran brigama, njegova zavisnost od želja i života se dramatično povećava i seks u ovom stanju nanosi štetu njegovoj duši. Pročitao sam da je, po statistici, oko 30% novokomponovanih ruskih bogataša impotentno. To me nije iznenadilo: napetost i agresivnost ih snažno vezuju za ljudsku sreću, čineći seks ne lekom, već bolešću. Što partneri jedno drugom više pomažu da budu opušteni i dobrodušni, fiziološka energija će se lakše pretvoriti u duhovnu. Pažljiv i brižan kavaljer pomaže ženi da se oseti maksimalno opuštenom, čime joj pomaže da oseti ljubav.

Nekada je omladina bila strogo vaspitavana a religija je oduvek propovedala seksualnu uzdržanost, što je pomagalo da se gruba energija transformiše u energiju duhovnosti i ljubavi. Time je bila osigurana budućnost, jer su suptilni slojevi povezani s budućnošću i zaduženi za njihovo dohranjivanje energijom i ljubavlju, dopunjavali strateške rezerve neophodne za razvoj potomstva i opstanak društva. U savremenom svetu seks pokušava da se predstavi ili kao lek protiv bolesti, ili kao vrsta sporta, ili kao izvor uživanja. Ako je seks orijentisan samo na zadovoljstvo, bez dolaska

dece na svet, ako mu je namena poboljšanje zdravlja i sudbine, ako se koristi samo kao sredstvo za priliv moćne energije, takav seks na kraju šteti zdravlju, sudbini i duši. Seks će poboljšati zdravlje samo ako je sjedinjen s ljubavlju.

Sećam se kako sam pre pet godina šetao Brodvejom u Njujorku i nisam mogao da shvatim zašto mi se pojavio tako čudan osećaj. „Nešto nije u redu", – razmišljao sam. Ali nikako nisam mogao da shvatim šta je u pitanju. I odjednom sam otkrio: ulicom su prolazile lepe žene, ali ih niko nije primećivao, niti se iko okretao za njima, obraćao pažnju na njih, kao što je to običaj u Rusiji. Najinteresantnije je to što sam lepe žene i ja počeo da posmatram kao Amerikanci. Kasnije sam shvatio suštinu ovog fenomena. Lepota je u Americi alatka za zarađivanje novca. Lepa žena može da zaradi više novca od one koja to nije. Zato na lepotu gledaju ravnodušno, ne klanjaju joj se i ne drhte pred njom kao u Rusiji. Ako su lepota i seks cilj – to donosi uništenje. Ako postanu sredstvo akumulacije zemaljskih vrednosti – to razara još brže. Međutim, ako su sredstvo za postizanje božanskog, to čoveka razvija. Ali da bi se osetio prioritet ljubavi nad zemaljskim vrednostima, potrebno je periodično uzdržavanje od zemaljskih vrednosti, kao i spremnost da se one izgube zbog ljubavi.

– Znači, pred ženom treba svaki put igrati kazačok? – pitao je moj sagovornik.

– Naravno, – odgovorio sam, – i poklanjati cveće, i biti brižljiv, i izvoditi je u restorane, na koncerte, ispoljavati brigu i pripremati za seks, i opraštati. Ako je samo odvlačite u krevet i zahtevate da ispunjava bračnu dužnost, ne računajte na zadovoljstvo. Žena fiziološki mora na to da se pripremi. Pretvaranje životinjske energije u zemaljsku i božansku je odgovorna stvar i u ovome treba da pomažemo jedni drugima. Pre 20-ak godina su mi ispričali jednu priču: muž je obigravao oko žene, a ona nije bila raspoložena i grubo ga je odbila rečima: „Ma zašto naskačeš na mene kao petlić!?" On se uvredio i povukao. Posle nekoliko dana su se pomirili, ali prvi seksualni pokušaj se završio neuspehom. Nekoliko meseci su se napatili i sve je bilo beznadežno. Posetili su lekara. On je pregledao muža i rekao mu da je potpuno zdrav. Posavetovao ga je da proba s drugim ženama i, na muževljevo iznenađenje, sve se završilo sjajno. Obradovan, otrčao je

kod svoje žene i opet doživeo potpuni fijasko. Još godinu dana su se mučili a onda se razišli. Znači, kada muž i žena ne obraćaju mnogo pažnje jedno na drugo, na nežnost, svodeći sve na čistu fiziologiju, osigurani su im problemi sa zdravljem i sudbinom.

Istina, ponekad se dešava da kod oboje dolazi do naglog otupljenja svih čula i to pomaže da se sačuva porodica. Ali takva duševna impotencija nije najbolje rešenje. Često muž sam gura ženu ka prevari, odbijajući da joj pomogne da doživi uzvišena osećanja. Mnogi muškarci se nakon stupanja u brak stide da ženi poklanjaju cveće i pažnju. Misle da ako je tvrđava osvojena, kada je pobeda izvojevana, vojska može da se pošalje kući. Ali žena je tvrđava koju svaki dan treba osvajati. Navikli smo da se stidimo ljubavi i ponosimo mržnjom. Božanske vrednosti su koren, a život i želje stablo i grane. Da bi izraslo drvo, treba se brinuti o njemu i pomagati mu u procesu rasta tako što ćemo ga povremeno zalivati, orezivati mu krošnju ako koren nije u stanju da se sam prehrani. Sve dok supružnici pomažu jedno drugom da u sebi i partneru vide božansko, njihovi seksualni odnosi će biti harmonični.

– A šta je s gledanjem pornografskih filmova, da li je to štetno ili korisno? – upitao je jedan iz društva.

– Kod nas se pod erotikom podrazumeva film u kome se ne prikazuje eksplicitni seksualni kontakt i polni organi. S moje tačke gledišta, to je takođe pornografski film. Prvi impuls kreće od tela, pri čemu dolazi do koncentracije na životinjski princip, što znači ugnjetavanje i zemaljskog i božanskog. Ako je prikazana ljubav muškarca i žene, njihova topla međusobna osećanja, a zatim njihov seks, onda je to erotika, a sve drugo je pornografija. Često gledanje takvih filmova šteti duši i telu. U principu je to direktan put ka impotenciji. Nedavno mi je mlad bračni par priznao da ne mogu da imaju seksualni odnos ako ne gledaju porno filmove. Što čovek jače pokušava da zagreje svoja osećanja uz pomoć raznih trikova, brže kod njega raste podsvesna vezanost za fiziološku stranu seksa i brže nastupa degradacija seksualnih osećanja.

– Znači li to da žene ne moraju lepo da se oblače i ne moraju da uzbuđuju muškarce?, – pitao je jedan od prisutnih.

– U svakom događaju postoji forma, ali postoji i sadržaj. Sadržaj je ljubav, a forma je lepota. Ako ne

primetimo da je sadržaj nestao, pa nastavimo da se klanjamo formi, što više to budemo činili, ona će se brže raspadati. Uzmimo za primer lepo serviran sto. Zašto je to potrebno? Nekada je čovek bio zadovoljan komadićem mesa. Jedan od ciljeva serviranja stola je da se čovek uzdrži od primitivne želje da se prejeda, već da se energija pretvori u višu energiju. Čovek treba manje da jede, a da više dobija senzacija od ukusa. Druženje, muzika u toku obroka, lep sto i enterijer pomažu životinji da se pretvori u čoveka, a zatim u božansko. Lepa odeća i odnosi takođe su dobra podloga za razvoj.

– Hajde da pričamo o seksu, – podsetio me je jedan od sagovornika. – Šta čovek treba da oseti posle seksualnog odnosa?

– Pre svega, dostizanje orgazma ne bi trebalo da bude prevashodni cilj. U suprotnom će to uzrokovati deformisanje čulnog i fizičkog aspekta. Posmatrajte i uporedite svoja osećanja pre i posle seksualnog odnosa. Ako su vam sva uzvišena osećanja iščeznula, znači da vam ne ginu problemi u odnosima, zdravlju i sudbini. Ali ako su vam osećanja ljubavi i dobrodušnosti posle seksualnog odnosa ostala praktično ista, onda je sve u redu i posle toga ćete osetiti lakoću u duši i telu. Seksualni odnos oduzima ogromnu količinu energije. Ako je čovek stegnut i agresivan, ako mu je fizičko zadovoljstvo cilj, a ne sredstvo, seks će ga učiniti prevremeno starim i pojačati kod njega zavisnost od ljudske sreće. A zatim se uključuju sistemi zaštite da ne bi umro: krah odnosa, polno prenosive bolesti, smanjena čulnost i potencija, fizičke bolesti itd.

Jednom sam koristio sledeći dijagnostički sistem: uzimao sam informaciju koja se odnosi samo na suptilne oblike energije što prolaze kroz telo. Oni podsećaju na energiju koja se u kineskoj medicini naziva Či. Ako energija slobodno cirkuliše telom, čovek je zdrav; agresivne emocije stvaraju blokove gde energija usporava a zatim dolazi do narušene funkcije nekog organa na tom mestu. Pogrešan odnos prema seksu stvara moćne blokove u oblasti prve čakre. Smanjuje se nivo energije u celom telu i pojavljuju se sve bolesti, a ne samo genitourinarnog sistema. Ako proždrljivo jedemo i požudno se bavimo seksom – to znači da smo osigurali bolest. Gubitak energije će nadmašiti njeno priticanje. Odakle uzimamo energiju? Iz ljubavi. Ako imamo pravilan pristup seksu, količina dobijene energije mora da bude veća od njene

potrošnje. Šta čovek pritom oseća? Već sam govorio o tome: oseća lakoću u duši i telu. Ako je paket energije koji pristiže veoma velik, u narednih nekoliko sati, a ponekad i dana, čovek može da se oseća kao beba koju ljuljaju u kolevci. Što ste bliži osećajima iz detinjstva, imate više energije. Koji su znaci nedostatka energije? Nezgrapne i teške kretnje, grube emocije, teret u telu i na duši. Kada je puno energije, i najbrži pokret će biti skladan. Grubo ponašanje i grube kretnje nas lišavaju energije. Nežni i skladni pokreti nam omogućavaju da povećamo nivo energije.

Zašto uživamo gledajući balet i ples? Učimo pokrete koji mogu da uštede energiju. Kad čovek počne da praktikuje kineske Čigong vežbe, u kojima svaki pokret treba da bude ravnomeran, da se preliva jedan u drugi, dolazi do promene njegovog energetskog nivoa, pa čak može da mu se menja karakter i pogled na svet. Najveća energija se krije u ljubavi. I što se ispravnije ponašamo, krećemo i govorimo, uvećava se naš energetski nivo. Zašto se čovek ponekad ponaša brutalno, ponižava druge i pritom oseća zadovoljstvo? Ako ne možemo da proizvedemo svoju energiju, onda je otimamo od drugih, a to je vampirizam. Kad sadista muči svoju žrtvu, on crpi zadovoljstvo jer mu žrtva doprema energiju. Tj. njegova želja da oko sebe sve ruši, da vređa i ponižava druge ljude – sve je namenjeno tome da pribavi energiju spolja, budući da je nema iznutra. Upravo potrošač obmanjuje, laže i vređa ljude zarad svog egoizma. Đavo, u prevodu sa starogrčkog, znači: lukav, klevetnik, onaj koji vređa, dok, u suštini, može da znači i onaj koji „razdvaja, razara". Naravno, anđeo koji se odrekao Boga, a samim tim i ljubavi, neće imati energiju i mora je isisavati iz drugih. Tj. ako je čovek agresivan prema svom seksualnom partneru, ili mu nije čak ni oprostio uvredu, više će izgubiti energije nego što će je dobiti.

– Da, ali šta je s Kleopatrom? Ona je ubijala svoje ljubavnike i pritom se sjajno osećala. I koliko bi samo žena želelo da budu kao ona.

– Kada sadržaj truli, forma još neko vreme može da cveta. Što su ženino lice i stas lepši, veća je njena čulnost a ona oduzima mnogo energije. Ako je u takvoj ženi malo ljubavi i dobrodušnosti, gubiće energiju brže od drugih žena. Zato je malo verovatno da će lepa žena moći da ima zdravu i srećnu decu. Najčešće njena čulnost otupljuje skoro do frigidnosti i češće dolazi do raspada porodice. Ako sve veći gubitak

energije pokuša da nadoknadi vampirizmom, degradacija se neće desiti samo na fizičkom, površinskom nivou, već će zadirati u dublje osnove čovekovog bića. Ako bi takva žena, npr., bila na čelu države, ne bi se raspala samo njena duša, već i sama država. Razmislimo zašto je muškarac bio spreman da bude pogubljen nakon noći provedene s Kleopatrom? Što je žena više fokusirana na fizičko zadovoljstvo, veći je zavisnik od želja i manje joj preostaje ljubavi i energije. A zatim počinje česta promena seksualnih partnera. Jer, energija se može isisati ne samo iz tela, već i iz sudbine, buduće dece, budućih života. A kada je muškarac znao da će posle noći seksa biti pogubljen, oslobađanje energije je bilo mnogo veće. Opsednutost fizičkom ravni pre ili kasnije dovodi do patologije.

– Rekli ste da su ljubomora i pohlepa međusobno povezane. Ali iz čega to proističe?

– Na materijalnom planu ova emocija izgleda kao pohlepa, na duhovnom – kao ljubomora, a na čulnom – kao zavist. Ali u osnovi toga se krije jedan uzrok – pojačana zavisnost od života i želja. Zavidna osoba će uvek biti ljubomorna i pohlepna. Ona će uvek biti u velikom strahu za svoj život. To znači da pogrešan odnos prema hrani i seksu može da poveća zavisnost od života i želja i da uzrokuje strahove, zavist, ljubomoru i pohlepu.

– A kako se treba moliti u toku seksa i jela da bismo smanjili vezanost?

– Intenziviranje svesti može biti opasno, jer je svest povezana sa zemaljskim vrednostima. Da bi se osetilo božansko, mora se prvo distancirati od uma, a potom od volje i želja, i na kraju od života. Zato se posvećeno treba moliti pre jela i pre seksualnog odnosa. Tada ćete po inerciji biti okrenuti ka božanskom iznutra, a spolja – ka životu i njegovom produžetku.

– A šta da radimo ako nam tokom seksualnog odnosa u glavu dolaze svakakve misli?

– To ukazuje na pojačanu aktivnost uma. Možete neprestano ponavljati: „Gospode, prihvati moju ljubav i nasladu“, i tada će se smanjiti koncentracija na um i želje. Ako se Bogu neprestano nudi ljubav i zadovoljstvo, naročito tokom jela i seksa, tada neće biti potrebne ni reči. Čovek prosto vidi i oseća da je sve što čini samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu.

– Ja sam to isprobao, – rekao je jedan od prisutnih, – i mogu vam reći da ne samo što mi se seksualni odnos produžio, već su mi i osećanja postala tananija.

– Kod mene je sve obrnuto, sve je otupelo, – rekao je drugi.

– To je privremeno, – odgovorio sam mu. – Jedna žena mi je na predavanju poslala ceduljicu na kojoj je napisala kako je u toku seksualnog odnosa upućivala ljubav Bogu i da je nakon toga izgubila seksualnu želju prema mužu. Na prvi pogled ovo izgleda kao tragedija; obraćanje Bogu joj nije donelo nikakvu sreću, nego ju je čak izgubila. Šta čovek obično radi u takvoj situaciji? Prestaje da se moli i trči kod lekara. Ali šta se dogodilo? Ona je imala ogromnu podsvesnu vezanost za muža, dok joj je zavisnost od života i želja bila desetostruko veća od kritičnog nivoa. S takvim parametrima je mogla da očekuje samo razvod, bolest ili smrt muža. Kada se obratila Bogu, neko vreme se blokirao izvor budućih nedaća, odnosno pojačana koncentracija na seksualnu želju. Ako se čovek ne uplaši i nastavi da stremi ka Bogu i ljubavi, sve će se na kraju harmonizovati.

– Uzgred, šta misliš o porođaju u vodi ili pod anestezijom?

– Jednom sam dijagnostikovao decu koja su se rodila u vodi. Doduše ne direktno, već s fotografija i video-traka. Zapanjilo me je to što su u strukturama polja često bile vidljive deformacije zdravlja i sudbine budućih potomaka, dok je iz nekog razloga kod mnogih bila povećana zavisnost od života i želja. Bezbolan porođaj je negativno uticao na dublje energetske strukture.

Setio sam se Biblije, kad Bog kaže Adamu i Evi: „Zgrešili ste i od sada će žena rađati u mukama". Verovatno ove reči iz Biblije nisu slučajne, ali koji je njihov smisao? Mnogo godina je za mene ovo bila tajna i tek nedavno sam shvatio. U čemu je greh Adama i Eve? U tome što su život i njegov produžetak postavili iznad ljubavi prema Bogu. U trenutku kada se žena porađa, dešava se ogromna koncentracija na život i njegov nastavak. I ako nema dovoljno ljubavi, dolazi do snažne dominacije života i želja – to znači dalju degradaciju života i želja, odnosno degeneraciju potomstva. Bol koji žena doživljava tokom porođaja, smanjuje koncentraciju na život i želje. Što je žena više usmerena ka blagostanju, što joj veći značaj predstavlja zadovoljenje želja, jačanje života u poređenju s ljubavlju, ona sve agresivnija postaje u dubini

duše i porođaj biva bolniji, kao i menstrualni ciklusi. Bolan porođaj ukazuje na to da u duši majke i deteta nema dovoljno ljubavi prema Bogu, zbog čega bol ograničava njihovu sreću. Zato ne treba na prvom mestu razmišljati o komforu i bezbolnom porođaju, već na to da unutrašnje stanje majke bude harmonično. Tada će se dete roditi brzo i bezbolno.

Jedna pacijentkinja mi je pričala: „Živela sam u Rusiji i stalno maštala o tome da se preselim u inostranstvo i konačno budem srećna. U Rusiji sam mogla vrlo brzo da zatrudnim, ali kada sam se preselila u drugu zemlju, sve se sredilo po pitanju komfora i novca, želje su mi se ispunile, ali šta sve nisam preduzimala po pitanju trudnoće i koliko lekara nisam posetila – bez ikakvog uspeha. Na kraju sam odustala. Ako ne mogu da imam decu, znači da mi Bog ne dopušta i to moram da prihvatim, tj. da nastavim da živim. Čim sam se s tim pomirila, odmah sam zatrudnela. Porođaj je bio izuzetno težak, trajao duže od jednog dana. Bolovi su bili nepodnošljivi a lekari su rekli da je još malo potrajao, dete ne bi preživelo. Sve se dobro završilo, ali sam ja intuitivno osećala da je baš moja patnja detetu spasla život. S jedne strane je bila ljubav, a s druge patnja. Nakon toga sam shvatila šta je osećala Bogorodica prikazana na pravoslavnim ikonama. Na njima su istovremeno opisani ljubav i patnja, dok se u zapadnom slikarstvu Bogorodica prikazuje kao radosna majka koja hrani svoje čedo".

– Vratimo se temi žena, – predložio je jedan od sagovornika. – Uostalom, kako da se pravilno odnosimo prema ženi? Šta je bolje, kažnjavati je ili se brinuti o njoj?

– Vrlo jednostavno, odgovorio sam mu. – Pravo da kažnjava ima samo onaj ko ume da se brine.

– Dosta o ženama, – prekinuo me je drugi sagovornik. – Nedavno sam pročitao zanimljiv članak o budističkom monahu koji sedi u ključaloj vodi. Ispod kotla se stalno održava vatra, on zahvata smrznute škampe i kuva ih, sve vreme ih držeći u ruci, a zatim ih deli ljudima da jedu. Logično je da bi i on morao da se skuva nakon nekoliko minuta, ali on sedi pola sata, pa i sat vremena, ali ne oseća nikakvu neugodnost. Kako objasniti takav fenomen? Zašto naučnici sležu ramenima na to pitanje? Nisu toliko bitne ni teorije, ali zar zaista ne postoji nijedna hipoteza koja bi pokušala da objasni taj fenomen?

– Naučnici to ne mogu da objasne jer nemaju ispravan model vremena. Smatra se da vreme iz prošlosti ide ka u

sadašnjosti i budućnosti, odnosno budućnost kao da ne postoji. Sadašnjost se menja, razvija i upravlja budućnošću, tj. posedujući u rukama sadašnjost, mi možemo po svojoj želji da upravljamo budućnošću. Sadašnjost je realna i opipljiva, dok je budućnost iluzorna i bestežinska. To je materijalizam. Idealizam kaže drugačije – da je budućnost stvarnija od sadašnjosti. Budućnost neprestano stvara sadašnjost. Zbog toga sudbinom ne upravljamo mi, već sudbina upravlja nama. Ako se ljudsko telo stalno obnavlja iz budućnosti konstantnim prilivom energije, znači da se može sniziti zavisnost od sadašnjosti povećavajući koncentraciju na budućnost. Recimo da mi u sekundi dobijamo 20 jedinica energije iz budućnosti. Da bismo se prijatno osećali u vrućoj vodi potrebno je da dobijemo 100 jedinica energije iz budućnosti, a da bismo komforno sedeli u ključaloj vodi, potrebno nam je 240. Što više energije dobijemo iz budućnosti, naše telo postaje neranjivije. Kako se možemo premestiti u budućnost? Neophodno je pokidati vezu sa sadašnjošću, otkloniti sve vezanosti za svet oko nas i sam život. Monah to postiže intenzivnim meditacijama i ulazi u stanje gde je priliv energije mnogo veći od njenog oticanja. Telo se mnogo brže obnavlja nego ranije, a čovek može da preživi i u nemogućim uslovima.

Isti mehanizam je funkcionisao u staljinističkim i fašističkim logorima. Zatvorenici – ateisti bi umirali, a vernici preživeli. Funkcionisao je isti mehanizam. Jedina razlika je u tome što budistički monah u kotlu pojačava kontakt s budućnošću kroz nevezanost, potpunim odricanjem od života i želja, a vernik isto stanje postiže kroz ljubav prema Bogu. Primeri oživljavanja mrtvih, isceljenja od teških bolesti, teleportacija, levitacija, materijalizacija objekata niotkuda – sve su to oblici upravljanja vremenom, odnosno onim slojevima koji su povezani s budućnošću. Pokušaji da se tehnički deluje na budućnost mogu proizvesti ono što nazivamo čudima – da se voda pretvori u vino, jedan metal u drugi, da se nejestivo učini jestivim. To nije radio samo Isus Hristos. Kad dosegne suptilne nivoe budućnosti, to može da uradi bilo koji čovek. Već sada naučnici, izvodeći eksperimente s magnetnim poljem, počinju da deluju na strukture budućnosti, menjajući atomsku strukturu materije. Mi ne možemo ni da zamislimo koliko je opasno upravljati budućnošću bez razumevanja zašto to činimo. I kod svetaca i magova je delovao isti mehanizam koji im je omogućavao da

lete kroz vazduh, pretvaraju jednu materiju u drugu, oživljavaju mrtve i leče ljude od teških bolesti. Kada je svetac činio čudesa iz ljubavi prema Bogu, uzimajući energiju iz budućnosti, on ju je dopunjavao kroz ljubav. Ali ako je stremljenje ka Bogu bilo nedovoljno, sve pojave su se svodile na pustošenje budućnosti, a potom na degeneraciju i smrt. Inače, Apostol Pavle je govorio o tome da sva čuda bez ljubavi u duši ne samo da ne znače ništa, već su naprosto štetna. I tako – ko je u pravu: idealisti ili materijalisti? I jedni i drugi. Budućnost deluje na nas i mi delujemo na budućnost.

Kada sam počeo da se bavim lečenjem, bio sam siguran da je bolest samo posledica prošlosti, da je indukuju pogrešne misli i dela. Da će, ako preispitamo prošlost, bolest morati da nestane, a to se i dešavalo. Bio sam vrlo iznenađen kada sam video da su mnoge bolesti povezane s događajima iz budućnosti. Pacijentima sam govorio: molite za oproštaj zbog postupaka koje ste učinili u budućnosti, i, ma kako čudno zvučalo, to je donosilo rezultate. Zatim sam shvatio da ovakav put nema perspektivu. Neprestano kopanje po budućnosti, otklanjanje problema koji nam iz nje pristižu, liči na hirurški skalpel koji lišava čoveka šanse da radi na sebi. Ispravan pogled na svet je sposobnost da se upravlja budućnošću. Zatim sam primetio da promena odnosa prema prošlosti utiče na događaje u budućnosti. Prošlost je uticala na budućnost i budućnost je uticala na prošlost. Vreme neprestano protiče u suprotnim pravcima. Na spoljašnjem, fizičkom planu, iz prošlosti u budućnost, a na suptilnim planovima – iz budućnosti u prošlost. Ono što nazivamo sadašnjošću je ciklus interakcije između budućnosti i prošlosti, koji traje oko 25 minuta. Sve što vidimo u prošlosti, očekuje nas u budućnosti. Zato pacijentima savetujem da preispitaju sve događaje iz prošlosti, i da pritom ponavljaju: nema krivaca, u prošlosti su samo Bog i ljubav. Što manje agresije nosimo u sebi prema prošlosti, imamo veće šanse da obezbedimo srećnu budućnost. U prošlosti su Bog i ljubav, u budućnosti su Bog i ljubav! Kad to počnemo da osećamo, onda istinski počinjemo i da se menjamo.

– Ispada da kod materijalista vreme teče u jednom smeru, a kod idealista u drugom?

– Može se i tako reći. Nauka i religija drugačije interpretiraju vreme. Možemo da govorimo o konceptu kao što je slučajnost, a tada bi značilo da vreme teče iz prošlosti

u budućnost. Slučajnost nije predvidiv događaj. Analizirajući iskustva iz prošlosti, imamo priliku da zavirimo u budućnost i steknemo sposobnost predviđanja. Ali takvo predviđanje ne može biti kompletno. I tada uvodimo pojmove slučajnosti i zakonomernosti. Ako budućnost, odnosno suptilne planove, doživljavamo kao realnost, reč „slučajnost" postepeno treba zameniti rečju zakonomernost.

Jedan od prisutnih je postavio interesantno pitanje:

– Pogrešnim ponašanjem možemo mnogo da naštetimo budućnosti? Da li je tako?

– Da, – odgovorio sam mu.

– Ali po tebi je mnogo teže očistiti budućnost. Kako to može biti pravedno?

– Za nekoliko dana svojoj budućoj deci možemo naneti toliko štete, koju nećemo moći da otklonimo za nekoliko godina.

– Ali to se može desiti i na fizičkom planu, zar ne?

– Za dve sekunde možemo da cimnemo volan i odletimo u jarak, pa da za to ispaštamo celog života. A na suptilnom planu je svaki događaj mnogo lakše ponovo proživeti i ispraviti ga. I što više prianjamo za površnu, ljudsku logiku, više se odričemo božanske i logike budućnosti. Da bismo uticali na budućnost, potrebno je da isključimo površinsku logiku i da se kroz ljubav okrenemo našem božanskom „ja". Kroz ljubav će budućnost biti obnovljena.

– U redu, ali kako zaustaviti ljudsku logiku?

– Nekada se to radilo usporavanjem ili privremenim poništavanjem uma. Samoća, zavet ćutanja, zaustavljanje misli, boravak u mraku, fokusiranje pogleda, uranjanje u stanje blisko smrti, gladovanje, ritmički zvuci i pokreti, halucinogene materije itd. služili su toj svrsi. Pomoću udaljavanja od spoljašnjeg sveta i prekidanjem svih veza bilo je moguće efikasno oslabiti površinsku logiku.

– Da li to možemo dostići bez odricanja od sveta?

– Naravno. Šta se dešava kad nekome oprostimo? Prihvatamo urušavanje ljudske logike i prenosimo oslonac na ljubav. Kako funkcioniše naša svest? Ona je prvenstveno povezana s pamćenjem. Kako funkcioniše mehanizam memorije? U deliću sekunde se prisetimo nekog događaja koji je mogao da se desi pre jednog minuta, sata, dana, ili čak i ranije, odnosno sažimamo materiju, prostor i vreme u jednu tačku. Pre svega, mehanizam pamćenja funkcioniše po principu čulnog presovanja vremena. Različiti događaji prilikom kompresije

vremena počinju da dobijaju slične osobenosti. Generalizacija je svođenje različitih situacija na jednu. Pamćenje je prva faza sažimanja vremena, a generalizacija druga. Što se vreme više sažima, mi jače u sadašnjost privlačimo prošlost i budućnost. Prognoziranje budućnosti je takođe nadolazeći događaj zgusnut u tačku. Imajući sliku sveta budućnosti, možemo njome da upravljamo. Pravila i zakoni koje sledimo, omogućavaju nam da predvidimo budućnost. Vreme zgusnuto u tačku poseduje određenu stabilnost. Što je veći radijus vremena, što je šira generalizacija, veća je stabilnost informacijsko-vremenskog snopa i veća je sposobnost predviđanja budućnosti. Ljudska svest je rezultat kolektivne interakcije. Dete lišeno komunikacije sa svojom vrstom neće postati čovek, nego će se pretvoriti u životinju. Kolektivna svest se razvija, sažima vreme i prognozira budućnost. U njoj postoje osnovne tačke stabilnosti. Na materijalnom planu su to ekonomski zakoni, na duhovnom kultura i politika, a na čulnom je to moral. Ekonomski zakoni se menjaju prilično brzo, dok politički sporije.

Kultura je još postojanija, a religija i moral su najpostojaniji. To jest, bez morala je razvoj društva nemoguć, jer je to mehanizam koji objedinjuje svest svih članova društva, koji određuje čovekovo ponašanje u budućnosti. Ponašanje je fiksirano u građanskim i krivičnim zakonima. Destabilizacija morala i etike uništava kolektivnu svest. Što se više koncentrišemo na moral, etiku i pravednost, više zavisimo od kolektivne svesti. Ali zakoni u skladu s kojim živimo sažimaju prostor i vreme ograničenim radijusom. Kako vreme prolazi, tako i stari modeli prestaju da rade. Potrebno je još veće sažimanje vremena, novi moral. Ali to je potpuno drugačija struktura. Nemoguće je istovremeno koristiti i staru i novu, već se stara mora odbaciti. A to je potpuna promena pogleda na svet oko sebe. Što je čovek upornije i tvrdoglavije branio pravdu u svom životu, što je češće osuđivao i okrivljavao druge, teže će mu biti da pređe na nove oblike svesti. Što više poimamo relativnost i postojanost morala, svu njegovu neophodnost, kao i to da nema krivih pred Bogom, tj. da se glavna karika koja nas spaja nalazi izvan vremena i prostora, toliko smo otvoreni za budućnost i možemo da utičemo na nju.

– Čuo sam da su se u budizmu, – rekao je jedan od prisutnih, stalno primenjivale tehnike apsurdnog i

zbunjujućeg ponašanja, na prvi pogled besmislena pitanja i radnje. Da li je to činjeno s ciljem da se razruši stara slika sveta?

– Da. Sećam se da mi je neko ispričao kako je kod jednog sveca došao učenik i rekao mu da je spreman na sve podvige kako bi mu dokazao svoju predanost. „Dobro, – rekao je svetac. – Iskopaj onda šargarepu iz zemlje a onda je opet posadi ali obrnuto okrenutu u zemlju". Ispostavilo se da je to za učenika bilo mnogo teže nego da se rastane sa životom. Rušenje ustaljenih modela sveta je za mnoge nemoguć zadatak. Često je lakše umreti.

– Ali ne treba da brinemo za žitelje Rusije? U socijalizmu smo se nagledali takvog idiotizma, da sada ne možemo da budemo dogmatičari. Ali kad je u indijskoj filozofiji bilo predskazano da će nastupiti epoha „šudra", da li se to mislilo na socijalizam?

– Mislim da se to odnosilo na ceo svet. Pre stvaranja nove slike sveta dolazi do uništenja stare i ako je malo ljubavi, tada se stara ne pretvara u novu, već se jednostavno urušava. U Bibliji se ovaj period verovatno naziva smak sveta.

– Kako će izgledati moral novog čovečanstva?

– Pre svega će biti mnogo više usmeren na ljubav i zato će ljudi moći mnogo lakše da razumeju jedni druge. Budući da je cela Vasiona nastala iz ljubavi, kroz ljubav se cela Vasiona može sažeti u tačku, odnosno uopštiti i razumeti. Što je veći naš potencijal da volimo i da realno osećamo svoje božansko „ja", dublje i sveobuhvatnije počinjemo da shvatamo svet oko nas, veće su nam sposobnosti da razumemo jedni druge i upravljamo budućnošću. Ljudi će manje govoriti o osudama, a više o tome kako da pomognu jedni drugima. Zakoni će biti usmereni na očuvanje i razvijanje ljubavi u našoj duši. Moral pre svega ne štiti naše telo, već ljubav i dušu. Spasavajući sebe u budućnosti, spasavamo se i u sadašnjosti.

– Juče sam pročitao zanimljiv članak, – rekao mi je jedan prijatelj. – Prilikom narkoze čoveka zagrevaju do 430 C i bolest se povlači, pa čak i rak, te dolazi do podmlađivanja. Zar to nije bolje nego koristiti lekove?

– Ako se istovremeno ne menjaju čovekov karakter i pogled na svet, malo je verovatno da će ovaj efekat biti dugoročan. To je kao kada bi vas neko, dok ste pod narkozom,

vređao i ponižavao. Duša neće patiti i neće se mučiti ali joj nije stalo ni do ljubavi.

– Dobro, ali šta je s alkoholom? Da li treba piti ili ne?

– Alkohol nam pomaže da prekinemo veze sa spoljašnjim svetom i distanciramo se od uma. U početku dolazi do rasplamsavanja energije, usled čega nam se u duši javljaju ljubav i dobrota. Kod nekih ljudi ovaj nalet energije brzo dovodi do zavisnosti od nagona zbog čega dolazi do pada energije a pojave agresije. Ali čim počnete da zavisite od toga, dolazi do urušavanja, jer on ne postaje sredstvo, već cilj. Šta se dešava s hranom? Nekada je čovek jeo jako puno ne mareći za ukus, ali kako se razvijamo, jedemo sve manje a dobijamo sve više zadovoljstva. Mislim da će se isto desiti i s alkoholom.

– Zaboravio si na seks, – podsetio me je jedan od članova društva. – Šta će biti s njim?

– Mislim isto što i s hranom i alkoholom.

– Da li je masturbacija štetna ili korisna?

– Seksualna energija se stalno pretvara u uzvišena ljudska i božanska osećanja. Što se teže ovaj proces odvija, veća je potreba da se ona oslobodi kroz masturbaciju. Zašto se monasi odriču seksualnog života? Da bi se ljudsko lakše pretvorilo u božansko. Ako monah zavidi, ljuti se, pada u depresiju, neće doći do preobražaja seksualne energije. A nagomilana seksualna energija će morati ili da se oslobodi, ili da dovede do bolesti. Ali nismo svi sveci i u mladosti svi prolazimo kroz takvo razdoblje. Šta ovo može da znači za jednog mladića? Jedno je kad dolazi do nagomilavanja seksualne energije, a drugo kad to postane cilj, izvor zadovoljstva i pojavi se zavisnost. U tom slučaju je moguće da dođe do nakupljanja problema. Najgori oblik je virtuelni seks, preko interneta. To je direktan put u impotenciju i raspad sudbine.

– Ali zar nisi rekao da je seks, ako se pravilno upražnjava, koristan? Da podmlađuje i ispunjava energijom. Zašto onda treba da ga bude malo?

– Ispravan odnos prema hrani takođe poboljšava zdravlje. Ali to ne znači da treba češće jesti. Jedan čovek mi je ispričao kako je imao kožne probleme i otputovao je u Izrael, na Mrtvo more. „Posle dva dana mi je koža bila kao kod novorođenčeta“, rekao je. – A onda se desilo sledeće: večerao sam u restoranu jako ukusne piroške. Nekoliko piroški sam

stavio u kesicu i poneo sa sobom. Posle nekoliko sati sam otišao na obalu Mrtvog mora. Sve je bilo obavijeno izmaglicom. Hoteli su treperili u šarenim svetlima i prizor je bio očaravajuć. Ogladneo sam i izvadio pirošku iz kese – pojeo je sa zadovoljstvom. Osetio sam da mi je dosta, da sam se najeo i da više ne želim. Sedeo sam i gledao u drugu pirošku. Ukusna je i bilo ju je šteta baciti, a do sutra će se osušiti. Razmišljao sam i razmišljao, a onda odlučio da i nju pojedem na silu. Posle toga mi je bilo toliko loše da sam mislio da ću umreti. Koliko god sam „leteo" u poslednja dva dana, toliko mi posle nije bilo ni do čega. A sutradan mi je sva koža bila osuta mnogo gore nego pre dolaska u Izrael. Još nekoliko dana posle toga sam se osećao loše. Kada stalno narušavaš unutrašnju harmoniju, siluješ svoja osećanja, organizam se ne bori. I samo što sam se malo doveo u red, odmah sam shvatio koliko je opasno prejedanje. Dakle, ako nam prejedanje obara energiju, onda su osude i zamerke prema drugima mnogo opasnije, nastavio sam. – Osuđivanje je moralno prežderavanje. Ali tu, za razliku od tela, možda nećemo primetiti katastrofalne posledice. Ponekad nam znaci pristižu „odozgo".

Prijateljica mi je juče ispričala jednu zanimljivu epizodu iz života koja joj se desila pre nekoliko dana. Da ne bi smetala majci u stanu, koja je gledala televizor, a morala je da pere veš, odlučila je da ne uključuje mašinu za pranje veša i pola sata je veš prala na ruke. Kada je izašla iz kupatila, majka joj je odjednom ljutito rekla: „Našla si da pereš veš baš kad gledam televiziju!" – „Namerno sam prala veš na ruke, da je ne bih uznemiravala, a ona me je tako napala", – pomislila je ćerka. „Kako je to nepravedno". Vratila se u kupatilo i začula neki tresak. „Pomislila sam da je majka pala. Otišla sam tamo i pitala je: „Mama, šta se desilo?" „Iz nekog razloga u tvojoj sobi su pale ikone", odgovorila joj je majka. Kući sam donela dve velike ikone i prislonila ih na zid – rekla je moja poznanica. – Kako su mogle da padnu licem nadole, ne mogu ni da pretpostavim, ali sam shvatila da to ima veze s mojim osuđivanjem. Takođe, šest meseci pre toga mi se desilo nešto što prevazilazi granice ljudskog poimanja. Bila sam u Berlinu i svratila u jednu od najvećih robnih kuća. Nemci su poznati kao ljubazan i učtiv narod. Šta se tada desilo s prodavačicom, ne znam, ali me je zbog neke sitnice napala i vrlo se drsko ponašala.

Postupila je prema meni skroz nepravedno. Nisam joj ništa rekla nego sam krenula dalje.

Morala sam da telefoniram. Kupila sam telefonsku karticu, zaputila se ka obližnjem telefonu i ubacila je u aparat. Na displeju je trebalo da zasvetli poruka: „Imate toliko i toliko minuta" ili „Ostalo vam je toliko i toliko minuta". To znači da kartica radi i da se može telefonirati. Program u automatu koji obaveštava klijente poseduje ograničen broj poruka. Ali kada sam stavila karticu u automat, odjednom je zasvetlela poruka: „Pređite na drugi telefon." Međutim, takva poruka ne postoji na automatima. Zabezeknuto vadim karticu i idem na drugi telefon. I šta misliš? Na drugom telefonu svetli ista poruka. I tako se vrtim u krug, a svaki telefon me upućuje na sledeći. Na kraju odem do devojke koja mi je prodala karticu. „Žao mi je, ali kartica je neispravna", rekla sam joj. Ona odlazi do prvog telefona, ubacuje karticu i displej pokazuje koliko je minuta ostalo, traži da joj izdiktiram broj i kaže mi da se veza uspostavlja. Zatim spušta slušalicu i kaže mi da sama okrenem broj. Ubacujem karticu, okrećem broj i nakon nekoliko sekundi čujem glas poznanika koga sam pozvala. Krajičkom oka vidim kako devojka, koja stoji iza mene, pokazuje nekome glavom u mom pravcu i okreće prst na slepoočnici, kao da nisam normalna. Završila sam razgovor i izvadila karticu. Onda sam se setila da treba da pozovem i prijateljicu. Ubacujem ponovo karticu i vidim poznati tekst: „Pređite na drugi telefon". Tada sam shvatila da je problem u meni, a ne u kartici, telefonu ili prodavačici. Desetak minuta sam se molila i svima opraštala. A onda sam prišla telefonu i sve je bilo u redu. Pozvala sam prijateljicu i krenula kući.

– Dakle, – nastavio sam. – Sada nastupa vreme kada će kruta odbrana ustaljene slike sveta biti sve opasnija, a pojačana bitnost zemaljskih vrednosti može za sebe da veže okoštale forme više od dopuštenog. I, ako ne budemo želeli da ponovo dobrovoljno izgradimo sliku sveta, ovaj raspad će biti propraćen bolestima ili nesrećama. Što je veća naša spremnost da se menjamo iznutra, toliko nam neće biti potreban prinudni mehanizam.

– Da li nam boravak na Mrtvom moru pomaže da promenimo model sveta?

– Da. Ako se nalazimo u okruženju koje nije prijatno za život, tada degradiramo, raspadamo se, ili pokušavamo da smanjimo zavisnost od sredine, pojačavajući kroz ljubav

kontakt s praizvorom. Zbog toga periodična destabilizacija životnih osnova, samog života, tela i svesti ne samo što jača naš imunitet, već nam pomaže da se razvijamo.

– Usput, – setio se jedan od članova kompanije. – Nedavno sam s prijateljima posetio mineralne izvore. Jedan od nas se opustio, zaspao u vodi i ostao u njoj duže od sat vremena. Kada se probudio, bio je paralizovan. Danima nije mogao da se pokrene. Zašto se to dogodilo?

– Zato što je boravak u takvoj vodi stresan, unižava ljudska osećanja i, ako je malo ljubavi u duši, čovekovo zdravlje se neće popravljati, on neće ozdraviti, nego će se naprotiv – razboleti. Da je kojim slučajem osećao veliki strah, žaljenje, bio u uniniju, možda bi ostao paralizovan. Što smo više orijentisani na ljubav, toliko se degradacija pretvara u razvoj. Jednom sam se kupao u vrelim sumpornim izvorima. Posle desetak minuta srce je počelo da me boli. Još par puta sam ih posetio, a onda sam prekinuo. Shvatio sam da je krenuo program čišćenja i da sve može da bude štetno po mene, a ne korisno. Pokušao sam da razjasnim situaciju. Pošto je boravak u takvoj vodi stresan, odlučio sam da izračunam u kojoj meri mogu da ga prođem. Ispostavilo se da sam svesno mogao 100%, a podsvesno samo 15%. Setio sam se kako su mi se u prvim trenucima boravka u takvoj vodi u podsvesti uključivale emocije straha, uninija, žaljenja. Nije bilo razvoja ni težnje ka ljubavi, već njeno slabljenje. Onda sam, pre nego što ću ući u vodu, počinjao da se molim: „Ma koliko da se raspada moj život i moja svest, ljubav prema Bogu ne prestaje nego se uvećava" – ponavljao sam. Isto sam radio i dok sam se nalazio u vodi. Na unutrašnjem planu se otpornost na stres povećala na 70-80%. I ako je u prvom slučaju boravak na izvorima posle nekog vremena uzrokovao zdravstvene probleme, naročito s plućima, u drugom slučaju nije uzrokovao odliv snage, već je jačao imunitet. I to prvenstveno energetski potencijal prve čakre, koja sadrži najviše informacija. Nekada se čovek užasno plašio da ne razori sliku sveta na koju je navikao, a sada uči da to prihvati. Uskoro će takvo razaranje biti neophodan element razvoja.

– Govoriš da je razaranje dobro, a danas u našoj muzici s vremena na vreme možemo čuti: „Razbiću te, ubiću, zaklaću..." Šta tu ima dobrog?

– Ništa. Sve zavisi od motivacije. Vojnik u ratu ubije drugog i za to dobije nagradu. A isti čovek ako ubije zbog ljubomore ili pohlepe, biva osuđen.

– Da li možeš da dijagnostikuješ najnoviji muzički hit koji se sad stalno vrti na TV-u?

– Mogu. Sigurno ste čuli pesmu koja sadrži stihove: „Nemoj umreti, samo živi. Hoćeš li da raznesem sve zvezde i pobijem susede koji ti ne daju da spavaš?” (ruska rok pevačica Zemfira, pesma „Hoćeš” - prim. prev.) U principu je ovde, i bez dijagnostike, sve jasno. Iako ova pesma govori o ljubavi, zapravo je njen glavni cilj život i želja, a što je veća koncentracija na želje, veća je agresija prema celom svetu i prema sebi. Stoga ova pesma odražava patološko stanje, tačnije, naginje ka patologiji. Ali sudeći prema dijagnostici, vezanost za želju u ovoj pesmi je 13 puta veća od smrtonosnog nivoa i čovek kome se ova pesma dopada može da postane impotentan, da mu se raspadne brak i izjalove sve želje. Deca mu mogu postati kriminalci, homoseksualci, odnosno imati patološke sklonosti.

– A vidi ovu pesmu u kojoj su sledeće reči: „Više mi ne treba takva ljubav, ne vređaj me“. (Ruska pop pevačica Valerija, pesma „Ne vređaj me” - prim. prev.)

– I ovde je pojačana agresivnost, a zavisnost od želja je 8 puta veća od kritične.

– Čudno, – rekao je jedan od sagovornika. – Ako ove pesme pojačavaju patologiju, zašto su onda na prvim mestima top-lista?

Slegnuo sam ramenima.

– Verovatno je reč o zakonu velikih brojeva. Recimo da postoji 20% slušalaca koji naginju ka patologiji. Oni će dati novac za tu pesmu. Ali ako se ovaj hit bude stalno vrteo na televiziji, onda će umesto 20% možda biti i 30% ili više. Šoumeni dobijaju novac, i što ga više dobijaju, imaju više mogućnosti da utiču na kritičare da im podignu rejting. Svaki trend ima pozitivnu i negativnu inerciju. U početku će omladina sa oduševljenjem da prihvati takve pesme, a onda će pucati oko sebe i vešati se. Malo je verovatno da će lekari to povezati s modernom umetnošću.

– U redu, ali šta ako bi se zabranili filmovi i pesme koji promovišu uništenje?

– Kakvu god branu izgradili, rezervoar će se i dalje puniti vodom. Vodu treba preusmeriti. Uništenje je neophodan element razvoja. Po svemu sudeći, periodično se ovi procesi

uključuju u podsvesti svakog čoveka na zemlji. I u tom trenutku je važno na šta smo usmereni i kakve su nam rezerve ljubavi u duši. Što je manje ljubavi u duši, što smo skloniji maštarenju, s ciljevima i pogledom na svet koji su vezani za zemaljske vrednosti, sve manje će biti razvoja a više patologije.

– Dijagnostikuj molim te sledeću pesmu, – predložio je moj prijatelj. – Peva je homoseksualac. Verovatno je potpuna katastrofa.

– Ovde je situacija čista, – rekao sam mu. – Nije bitno ko peva, već šta unosi u pesmu i na šta je orijentisan kada je izvodi. Takođe, pored pevača postoji i autor pesme. Autor može da zabeleži svoje patološko stanje i prenese ga u duše svojih slušalaca. Ili može, takođe, da pruži iskustvo prevazilaženja patološkog stanja i, samim tim da im pomogne.

– Čini se da je pred čovečanstvom prilično mračna budućnost, – primetio je jedan od prisutnih. – Tema nasilja je sada na prvom mestu u umetnosti.

– Mi se nalazimo u periodu ubrzanja i sve izopačene tendencije će se prilično brzo razvijati i umirati. Patološke tendencije se umnožavaju jer nema ispravnog pogleda na svet. Ali se danas u čitavom svetu mogu primetiti klice koje nas usmeravaju ka harmoniji. Ne treba imati loše misli o budućnosti. U budućnosti ćemo se približiti Bogu i u budućnosti nas čeka povratak Bogu. Svaki događaj koji sad protiče i koji će uslediti, podstiče nas ka ljubavi i Bogu. Božja volja je u svemu. Patološki proces je potreban da bi se uništili svi oni koji nisu naučili da vole. Ako sumorno govorimo i razmišljamo o budućnosti, onda se odričemo Boga i ljubavi.

Nedavno mi se desio ovakav slučaj. Počeli su neki problemi i ja sam morao da ih rešavam. Trebalo je da pišem knjigu, a poslovi su mi bili u potpunom rasulu. Shvatio sam da nemam dovoljno snage da bih se svemu posvetio istovremeno i bezuspešno sam pokušavao da uskladim postavljene zadatke, ali sam osećao da nisam dorastao tome. Što više želim da brzo rešim sve probleme, to mi je teže na duši. Odlučio sam sprovedem samodijagnostiku. Ispostavilo se da je moje stanje bilo ravno postepenom samoubistvu. Petostruko mi je bila uvećana želja za smrću zbog unižene sudbine. Rekao sam sebi: „Ne uzimaj na sebe previše, jer tamo gore svejedno odlučuju šta treba da radiš. Ako ne možeš odmah da rešiš problem, rešavaj ga postepeno. Mogu da uradim ono što mogu, a sve

ostalo je na Bogu". Postalo mi je lakše na duši i problemi su se nekako rešili. Ali još 10 dana su u meni kuljali programi samouništenja, tj. po inerciji sam i dalje dugo bio u stanju uninija i nije mi se živelo. Zato, kad razmišljate o budućnosti, ne treba se čak ni naprezati, niti osećati težinu u duši, jer nas takvo stanje sprečava da osetimo ljubav. Ako su vas uvredili, prvih 15 dana ćete se stalno vraćati na tu situaciju. I podsvesno ćete, hteli to ili ne, kroz tu situaciju prolaziti oko hiljadu i po puta. U odnosu na to koliko je vaša duša uvežbana da sačuva ljubav i otkloni zamerke, toliko će se proces uništenja pretvoriti u proces stvaranja. Ali, naravno, za to se treba unapred pripremati, odnosno, moramo stalno da prevazilazimo vezanost za zemaljsku sreću. Kad strahujemo da ćemo rasturiti stabilnost, često ćemo se odricati ljubavi.

– A šta je loše u tome da muškarac dolazi na vreme kući i čini sve da bi usrećio svoju ženu?

– Dok stabilnost ne postane cilj, sve će biti u redu. Ali ako muž ne dolazi na vreme kući i žena počinje da se nervira i ljuti, to su već opasni znaci. Ona počinje da brani model sveta u kome se sve više orijentiše na život i želje, a sve manje na ljubav. Nedavno me je jedan čovek pitao za savet po pitanju sledećeg problema: njegovo dete ima epilepsiju i u krvi mu je pronađena hlamidija. Prisustvo hlamidije je povezano sa epilepsijom. Otac je odveo dete kod ekstrasensa. Posle izlečenja hlamidije, nije više bolovalo ni od epilepsije.

– Čitao sam vaše knjige, – rekao mi je detetov otac, – i želeo bih da znam da li će kod mog deteta biti novih problema? – Pogledajte, – počeo sam da mu objašnjavam. – U nama postoje dva osnovna temelja ljudske sreće. Jedan je život, njegov produžetak, a tu su i želje, tj. tema ljubomore. Drugi je kontrola, sudbina, zaštita života, tema gordosti. Vaše dete je imalo povećanu koncentraciju na kontrolu, što znači da ukoliko bi se lečilo samo lekovima, efikasna terapija bi smanjila gordost, a zavisnost bi prerasla u ljubomoru. I tada zavisnost od želja ne bi bila 2-3 puta veća, kao pre lečenja, već 11-12 puta. To znači: ako bi epilepsija prestala, vremenom bi se pojavili problemi s urogenitalnim sistemom, zglobovima, pankreasom, jetrom, vidom, sluhom itd. Sve bi to počelo lošije da funkcioniše. Pored toga, mogle bi da ga očekuju nevolje u ličnom životu, sudbinske neprijatnosti i dr. Ektrasens kod koga ste bili je

harmonična osoba, ali pošto se karakter deteta tokom lečenja nije menjao, gordost se transformisala u ljubomoru koja sada nije 11-12 puta veća od kritične, već 7-8. Ako bi detetova majka umela da oprosti i sačuva ljubav u svakoj nadolazećoj situaciji, oba temelja bi kod deteta bila očišćena.

Inače, ako čovek počne da se moli i spozna da su njegove bolesti povezane s povećanom gordošću, takođe može doći do istog takvog izmeštanja s gordosti na ljubomoru. Ako se čovek moli samo da bi ozdravio, što više bude maštao o zdravlju kao krajnjem cilju to će biti manje objektivnih promena, a problemi će se samo premeštati i pretvarati u drugi. Dakle, majka je ta koja prvenstveno mora da radi na sebi – rekao sam mu. – Ali moja žena kategorički odbija da radi na sebi, – uzvratio mi je. – Vaše knjige ne želi da čita. – Vaš odnos prema njoj je sputava u razvoju, – rekoh mu. – Moje knjige su psihotrauma. One čoveku saopštavaju o gubicima. I što je čovek kruće orijentisan na stabilnost, toliko mu je teže da čita moje knjige. Dugi niz godina ste se plašili i najmanjeg razdora u odnosu sa suprugom. Plašili ste se zahlađenja i sve većeg udaljavanja. Da bi spasila porodicu, žena mora da se koncentriše na uvećanje ljubavi u duši. Za to je potrebno periodično ograničavati volju i želje, dok ste joj vi, plašeći se da ćete izgubiti zemaljske vrednosti, neprestano ugađali u željama. Ona nije održavala porodicu na okupu unutrašnjom harmonijom već sve većim oslanjanjem na spoljašnje slojeve, tj. bilo joj je dopušteno da muža ne voli, već da ga kontroliše, disciplinuje, bude zahtevna, puna zamerki itd. Kod deteta je ova tendencija s površinskog nivoa otišla na dublji i počela da istiskuje ljubav, odnosno – došla je bolest. – I šta sad da radimo? – upitao je muškarac. – Prošlost ne možemo da vratimo i ispravimo? – Zašto da ne, – rekao sam. – Promenom odnosa prema prošlosti menjamo i samu prošlost. Kad je reč o bolesti, to je pre svega reakcija na budućnost. Teško vam je da poverujete, ali i sada, čim se promeni vaš pogled na odnose u porodici, dete će se odmah osetiti bolje. Pomozite svojoj ženi da se oseća slabom i bespomoćnom. Pomozite joj da oseti ljubav i da je sačuva. I tada vašem detetu neće biti potrebni ni lekovi niti iscelitelji.

– Vratimo se na temu seksa, – insistirao je moj sagovornik. – Kako da živimo ako se stalno budemo suzdržavali?

– Ne očajavaj, – rekao sam mu. – Nekome je potrebno puno hrane, a nekome malo. Svako živi u svom režimu. Da bismo se nečega odrekli, moramo to i imati. Ako u duši nema straha, zavisti i uvređenosti, ljubav će ti sama reći koliko ti čega treba.

– Veruješ li u znamenja? – pitao me je jedan moj prijatelj.

– Verujem i u znamenja i u znake, – odgovorio sam mu.

– Da li si iskusio nešto slično?

– Nedavno jesam. Ceo život sam sanjao da imam kuću u predgrađu. Iznenada sam dobio ponudu da kupim plac. Mesto je bilo prelepo. Pola sata vožnje od centra grada. U blizini je bio veliki park. Imao je kompletnu infrastrukturu. Vremenom se tu mogla izgraditi kuća koja bi u potpunosti odgovarala mojim potrebama. Znam da kupljena kuća ili stan drastično pojačavaju osećaj sigurnosti. O čemu je prvobitni čovek sanjao? O skloništu koje će ga zaštititi od hladnoće, o hrani koja će mu omogućiti da živi, o seksu koji će produžiti njegovu lozu. I što duže čovek sanja i želi da dobije ova blaga, može da očekuje više problema.

Kod mene su problemi odmah počeli. Krenuo sam da prikupljam papire za imanje. Budući da nisam znao put, vozio me je momak koji mi je pomogao da kupim plac. Vozili smo se nekoliko kvartova i odjednom nam je ispred auta iskočio pas. Bio je to koli. Auto ga je udario, on se prevrnuo u vazduhu i pao na zemlju. Mislio sam da smo ga usmrtili, ali je on odskočio i odšepao. Došli smo kod notara, ali se ispostavilo da tog dana ne radi. Da ne bismo gubili vreme, odlučili smo da sve pomerimo za sledeći dan. Kada sam se vozio na plac, dva puta su mi životinje podletale pod točkove. Jedva sam uspevao da zakočim. Zanimalo me je zašto se to dešava, pa sam dijagnostikovao životinje. Svaka je bila vezana za srećnu sudbinu i život. Kad takva zavisnost pređe kritični nivo, životinja sama traži sopstvenu smrt. Uostalom, kao i čovek. Iako poseduje svest, možda nije svestan toga.

Kad smo se sutradan vraćali sa imanja, neki alkoholičar je odjednom iskočio pred točkove mog auta. Kako ga nisam pregazio, još uvek mi nije jasno. Ali sam bio dovoljno pametan da shvatim da taj plac ne treba da kupim. Kad čovek živi u skučenom stanu i pojavi mu se prilika da kupi veći, ili kad posao i položaj to zahtevaju, to je jedno, ali kada o nečemu previše mašta, tad nije situacija ta koja nas gura u pravcu blagostanja, već se mi iz petnih žila upinjemo da

to ostvarimo. Tada se može desiti ono što opisuje Gogolj u priči „Šinjel". Bogat postaje onaj ko je za to spreman, a talentovan onaj koga talenat neće ubiti. Samorealizacija je ogromna sreća. Ali sve dok čovek ne harmonizuje svoju dušu, tu sreću ne sme da ima. U principu je naša predodređenost skrivena u našim željama i mladalačkim snovima. Ali koliko sam samo talentovane dece video kojima sudbina nije dozvolila da se ostvare. Sposobnosti, slava i novac bi ih brzo ubili, ili im ne bi dopustili da imaju decu.

Uvek su me zanimali zagonetni stihovi Jesenjina: „Grub – uvek radostan. Nežan – na tugu svik'o". Čini se da ako u duši ima puno ljubavi, treba da bude i radosti. Nežan čovek u duši ima više ljubavi od grubog, ali tuga je uninije, negiranje ljubavi. U čemu je ovde smisao? Tuga i žalost nisu uninije. Puškin je u književnost uveo pojam „svetla tuga". I tuga i žalost su razdvajanje, rastajanje s nečim. Setite se stare izreke – „Najveći gubici su oni koje ne primećujemo". Grub čovek je često radostan samo zato što ne primećuje svoje gubitke. U stvari, mehanizam izgleda ovako: ljubav prema Bogu rađa želju i čulnost. Što je veći dijapazon želja, čovek više može da postigne u životu, sposoban je na veliku zemaljsku ljubav. Sve zemaljsko što dobijemo moramo da izgubimo. Dakle, ako nam zemaljska ljubav i zadovoljstvo pristignu u deset puta većem obimu, mi to uzimamo zdravo za gotovo. Ali kada nas deset puta više napušta sreća, to osuđujemo. Ne razvijamo se samo kad nam se uvećavaju osećanja i želje, već i obim bola. U odnosu na to kako se razvijamo, šanse da će telo patiti ostaju iste, ali se znatno uvećavaju razmere duševnih patnji. Zato što je čovek osetljiviji i duhovniji, bol je dublji i jači i ne može svako da ga izdrži. U ovom slučaju se može izabrati nekoliko puteva. Prvi put: ako čovek ne može da izdrži patnju, pojaviće se bolesti, nesreće ili smrt. Drugi put: čovek može da degradira, da se odrekne osećanja kako bi smanjio prag bola. Treći put je da se okrene ljubavi i Bogu i tada se patnja u vidu gubitka zemaljske sreće neće pretvoriti u nepremostivu patnju. Božanska ljubav se nikada ne može izgubiti.

Sledeća priča je ilustracija azbuke života.

– Bio sam na visokom položaju, – rekao mi je pacijent. – Imao sam sve: novac, vlast, sve želje su mi se ispunjavale. Zatim mi je dato još više – ljubav. Ali se ispostavilo da je

žena već bila u braku. U početku me je sreća potpuno preplavila i zaslepila, ali što je duže trajala naša romansa, sve više sam patio. Ja sam bio oženjen, ona je bila udata i situacija je bila bezizlazna. U jednom trenutku sam osetio da više ne mogu, da moja duša više ne može da pati. Posle nekoliko dana su mi počeli problemi na poslu. Vremenom su eskalirali još veći problemi, a posle šest meseci sam završio u zatvoru. Prva godina koju sam tamo proveo je za mene bila noćna mora. Cela moja prošlost je bila strašno nepravedna i nelogična. U zatvoru sam pročitao vašu knjigu i preostale godine su mi neprimetno proletele. Jasno sam shvatao šta se dogodilo: čim sam odbio da prihvatim duševne muke koje su čistile moju ljubav prema Bogu, to je značilo da sam morao da umrem. Međutim, smrt mi je zamenila telesna patnja. Kada znamo zašto patimo, to više nije patnja.

Zamislio sam se nad pitanjima koja mi često postavljaju: zašto talentovani ljudi češće umiru od ostalih? I zašto pošteni ljudi često žive gore od podlaca i nitkova? Plemenitost i poštenje su sreća sama po sebi. I to sreća koja je mnogo veća od bilo kakvog novca. Ali ako očekujemo da za poštenje treba da budemo dodatno plaćeni, onda se varamo. Iako je istina da onaj ko se bavi poslom a nepošteno ga i nepouzdano radi, danas može da profitira, ali će sutra ili prekosutra sigurno izgubiti. Kada je nekoliko hiljada milionera bilo intervjuisano u Americi, jednim od glavnih uslova svog bogatstva imenovali su pouzdanost i poštenje. Inače, primetio sam jednu zanimljivu osobinu. Kad god su me ljudi varali ili me potkradali, govorio sam da će ih Bog kazniti. Međutim, nikakve kazne nije bilo. Zatim sam zahvaljivao Bogu što se to nije dogodilo, jer su se time urušavali temelji moje osvete, koju sam tada nazvao pravednom. A onda bi slučajno do mene stizala informacija da su nitkovi upadali u velike dugove i da je iznos duga bio jednak sumi koju su ukrali od mene. Tamo, na Višem planu, postoji specifična logika i ne treba zabadati nos sa svojom logikom koja neprestano traži krivce i potpiruje želju za osvetom. Evo, zamislite na primer da vam se pojavio neki problem, recimo, neka velika neprijatnost. U vama se odmah oslobađa energija koja vam omogućava da ga rešite. Da, recimo, shvatite zašto se to desilo i šta treba da učinite da bi se to ubuduće izbeglo. Tj. svaka neprijatnost privlači određenu količinu energije koja je neophodna za dalji razvoj.

Ali ako budemo osećali mržnju i ogorčenost tražeći krivce, žaleći zbog onoga što se dogodilo, osećali nezadovoljstvo sobom i strah od budućnosti, najveći deo energije ćemo potrošiti u prazno i do razvoja neće doći. To znači da će ubuduće uslediti još veći problemi. Što više u svemu vidimo Božju volju, toliko štedimo energiju za sopstveni razvoj a ne rasipamo je. Jedan poznanik mi je rekao:

– Osetio sam se bolje kada sam počeo da ponavljam frazu: „Bože, nisam ja taj koji donosi bilo kakve odluke" i nastavio da radim sve kao i do tada, ali svaki put osećajući kako su moja volja i želje sporedni u poređenju s Božjom voljom.

– Šta znači imati dobru intuiciju? Kako je razviti?

– Zavisi od toga šta podrazumevate pod dobrom intuicijom. Čovek npr. krene u kazino i osvoji mnogo novca, radujući se što ima dobru intuiciju. Međutim, sutradan biva opljačkan i ubijen. Dakle, ima li on dobru intuiciju ili ne? Podsvesno, svi znamo našu budućnost i naša intuicija je usmerena na dugoročni opstanak, to jest prvenstveno na razvoj duše. Intuicija treba da nas sačuva od svega što može da naškodi našoj duši, ponekad čak i od života, ako ga previše zloupotrebimo. Obično se dobrom intuicijom naziva ona koja nam pomaže u ispunjenju želja. Ali ako postanemo robovi naših želja, onda će dobra intuicija za nas biti samoubistvo.

– Hajde, bolje je da pričamo o ženama, – prekinuo me je. – Uopšte ne mogu da te razumem. Kažeš da nije dobro osećati nadmoć prema ženi, a nije dobro ni gušiti je, unižavati. Takođe ne treba biti ni ravnopravan. Pa šta onda treba da osetim prema njoj?

Svi jedni drugima treba da pomažemo u približavanju Bogu, da osetimo ljubav. Šta nas ometa da osetimo ljubav? Potreba da se štitimo. Pred ljubavlju moramo biti apsolutno nezaštićeni. Ako pokušamo da se sakrijemo iza novca i sposobnosti, mi ćemo ih izgubiti. Ako pokušamo da se zaštitimo društvenim položajem i luksuznim stanom, izgubićemo i njih. Od ljubavi ne možemo da se zaštitimo čak ni životom, tj. da ga učinimo većim, značajnijim od ljubavi. To znači da treba da živimo u onim režimima koji nam pomažu da osetimo ljubav. Pre svega, u čoveku koji nam je blizak moramo da vidimo Boga i da se pred njim osetimo kao bespomoćno dete koje voli. Kao drugo, moramo da vidimo i zemaljsko i da se prema njemu postavimo kao otac prepun ljubavi, što ne isključuje strogost i kaznu. Kao treće,

moramo da vidimo dušu ravnu sebi i prema njoj osetimo prijateljsku i bratsku ljubav. A potom dolaze seksualna osećanja, ali tek nakon što naučimo da istovremeno razvijemo sva tri prethodna nivoa. Poredak neprijatelja koga treba mrziti i osvetiti mu se, roba kog treba pregaziti, rivalstva i potrebe da se dominira – mora biti okončan.

– Usput, – živnuo je drugi sagovornik, – kako je nastalo verovanje da uveče ne treba uzimati niti davati novac?

– Možda zato što nam se sve ono što radimo nekoliko sati pre spavanja dublje skladišti u podsvest. Ako pre spavanja uzimamo novac ili ga prebrojavamo, to može dovesti do pojačane zavisnosti od srećne sudbine a zatim će nam se pojaviti problemi. Zašto nije preporučljivo jesti nekoliko sati pre spavanja? Zato što se tada smanjuje zavisnost od želja.

– A kako stoje stvari sa seksom pre spavanja? – upitao me je.

– Seks treba upražnjavati umesto sna i onda će sve biti u redu, – odgovorio sam, trudeći se da suzdržim osmeh.

– Zašto ključeve ne treba stavljati na sto?

– Sto za kojim jedemo ima pojačan značaj u našoj podsvesti. I sve što stoji na stolu povećava njegovu važnost. Ključeve od kuće doživljavamo kao simbol zaštite i srećne sudbine i njihovo stavljanje na sto očigledno može da poveća zavisnost od blagostanja. Generalno rečeno, sve predmete koje u kući postavljamo na više mesto, pojačavaju njihov značaj i zato treba pravilno da odaberemo mesto.

– Želeo bih da idem u teretanu, da vežbam, obratio mi se jedan od prisutnih. – Da li pumpanje i jačanje mišića može da naškodi?

– Može. Zašto želiš da treniraš?

– Kako zašto? Da bih bio jači, povećao obim mišića, imao lepšu figuru.

– I da bi privukao pažnju devojaka, zar ne? – pretpostavio sam.

– A zašto da ne?

– Evo, pogledaj sad svoje ciljeve: 1) poboljšati zdravlje – koncentracija na život; 2) biti jači – bolje se zaštititi i unaprediti svoju sudbinu; 3) privući veću pažnju ženskog pola. I što se više budeš na ovo koncentrisao vežbajući u teretani i što budeš uspešniji, više ćeš imati zdravstvenih, sudbinskih, kao i problema u odnosu sa ženama.

– I šta da radim? Da se uopšte ne bavim sportom?

– Radi se o tome da svaka čovekova aktivnost, uključujući i bavljenje sportom, može da bude usmerena na uvećanje ljubavi. I tada, pri fizičkim naprezanjima, na duši neće biti tereta, napetosti i besa, već lakoće, dobrodušnosti i razdraganosti. Energija neće ići na pumpanje mišića, već na suptilne strateške planove ljubavi i dobrodušnosti. Tada će mišići, ne uvećavajući svoj obim, biti mnogo jači i izdržljiviji. Telo će postati zaista lepo. Ali da bismo naučili kako da oblikujemo pravilno unutrašnje stanje, a zatim ga sačuvali u trenucima preopterećenosti, mora se dugo raditi i rezultati neće doći odmah. Ali će zato trajati duže i neće naškoditi ni zdravlju ni sudbini.

Jednom su mi ispričali zanimljivu priču. Ne mogu da garantujem za tačnost detalja, ali ću je ispričati kako sam je čuo. Francuski biciklistički tim je imao trening i trener im je dao zeleno svetlo da krenu s maksimalnim ubrzanjem. To je bila priprema za svetsko prvenstvo i svi su istrajno vežbali. U jednom trenutku je pored njih projurio jedan mladić na običnom biciklu i nestao u daljini. Trener se izbezumio. Svi oni su ulagali maksimalnu snagu i napor, uvežbavali formu, a neki seoski mladić je srušio sve rekorde a da čak nije ni razmišljao o tome. Drugog ili trećeg dana je trener presreo ovog mladića i počeo da se raspituje čime se bavi i kako postiže tako neverovatne rezultate. „Izvinite, ali nemam puno vremena za razgovor. Radim kao vatrogasac, a bicikl mi je potreban da bih stigao do devojke koja živi u obližnjem gradu. Moram da stignem tamo, da uradim još gomile drugih stvari i uspem da se vratim nazad.” Mahnuo je rukom i odjurio dalje. Kasnije je selektor ipak pronašao tog mladića i molio ga da učestvuje na Svetskom prvenstvu. Čini se da je postao petostruki šampion sveta u biciklizmu. Što su veći ciljevi koje postavimo pred sobom, više toga možemo da postignemo u životu. A najveći cilj je da pronađemo svoje božansko „ja“.

– A šta je s borilačkim veštinama?

– Potpuno isto, – odgovorio sam mu. – Nekada su dečaci trenirali boks da bi pobedili u tuči, pohvalili se pred devojčicama ili osvojili neko mesto na takmičenjima. Ali kada su počele da se otvaraju škole karatea i drugih borilačkih veština, sve se to pretvaralo u običnu tuču i „proizvodnju“ kriminalaca. Ako je moj cilj bavljenja borilačkim veštinama da nekog pobedim, što više uspeha budem postigao, više ću podsvesno želeti da nekoga ponizim ili uništim. A nakon toga

slede zdravstveni ili sudbinski problemi. Smisao borilačkih veština je potpuno drugačiji. Zamislite samo tibetanskog monaha, koji se povukao u planine da bi dosegao stanje u kome nestaje zavisnost od volje, želja i života, kako bi u trenucima kada se njegova duša odvaja od života i želja, lakše osetio svoje božansko „ja" i koncentrisao se na njega. I taj monah se zatim spušta među ljude i primećuje da to stanje ne može da održi. Vraća se nazad, u planine, i duša mu se odmah ispunjava poletnošću, a zatim opet silazi u dolinu pokušavajući da se zadrži u tom stanju. I kad mu to pođe za rukom, on shvata da je napredovao u svom razvoju.

Ispostavlja se da je mnogo teže biti svetac među ljudima, nego se odreći svega. Teže je sačuvati smirenost, radost i ljubav kada te sapliću, ponižavaju i nepravedno se prema tebi odnose. A još je teže sačuvati ispravno unutrašnje stanje kad se treba odbraniti ili napasti. Umetnost postaje ono što je iznutra ogrejano ljubavlju. Cilj borilačkih veština nije u uniženju i uništenju protivnika, već u tome da se u najtežim uslovima očuva svoje istinsko „ja". Ne da se postigne spoljašnja, već unutrašnja pobeda i to pre svega nad svojim ljudskim „ja". Umeće da se pobedi bez borbe, dokazivalo je da onaj ko se bavi borilačkim veštinama poseduje unutrašnju harmoniju. Pravi pobednik je onaj čija se pobeda i ne primećuje. Pobedivši svoje ljudsko „ja", on je pobedio svaku vojsku. U početku se prema svom ljudskom „ja" odnosimo kao rob pred gospodarom, puzimo pred njim i zavisimo od njega, zatim ljutito i s mržnjom gospodara prema slugi koji želi da pobegne na slobodu i tada počinjemo da gazimo po njemu, a na kraju počinjemo da ga volimo kao svoje nesavršeno dete, bez nadmoći, straha i ljutnje, pomažući mu svojom ljubavlju i pravilno ga vaspitavajući.

– Hajde da rezimiramo šta si rekao, – predložio mi je prijatelj. – Dakle, koji su uzroci bolesti? 1. Nezdrava sredina, 2. Loše navike. 3. Pogrešan stav prema hrani i seksu. 4. Pogrešan pogled na svet, a samim tim i loš karakter.

– Pogled na svet bih stavio na prvo mesto.

– A da li zbog nedostatka seksa mogu nastati bolesti?

– Baš kao i od gladi. Recimo da vaš osećaj ljubavi treba da se pretvori u seksualnu energiju. Međutim, vi ste razdražljivi, srditi, psihički preopterećeni i zbog toga nemate želju za seksom. To je isto kao kad treba nešto da pojedete, ali ste zbog zabrinutosti izgubili apetit. Naravno

da se mogu pojaviti problemi. Međutim, vaše harmonično unutrašnje stanje će vam sâmo reći šta da jedete, u kojoj količini i kada. Ponekad imate potrebu da malo gladujete, a ponekad da se prejedete.

– Na šta ukazuje prekratak seksualni odnos?

– To se dešava pre svega zbog stanja u kome se nalazi žena, a ne muškarac. To znači da je kod nje pojačana podsvesna koncentracija na želje.

– A vrlo kratak seksualni odnos – da li je to dobro ili loše?

– Mislim da će se isto desiti ako svoj ručak pojedete za minut. Potrebno je vreme za transformaciju energije.

– I koje je to vreme?

– Otprilike 5 do 20 minuta, što kažu i lekari. Inače, jedna žena me je nedavno pitala šta je uzrok bulimije? To jest, kada se najede, a onda oseti mučninu. U pitanju je ista problematika – ljubomore, želje. Jedan od pokazatelja vezanosti za želje je zavisnost od hrane, tj. kad čovek ne može da prevaziđe želju da jede. Stvara se kompleks koji dovodi do povraćanja. Kad kažem ljubomora, pod tim podrazumevam zavisnost od života i želja. Samo što kod jedne osobe to može da izgleda kao zavist, kod druge kao ogovaranje, kod treće kao nespremnost da živi, ogorčenost, uninije. Kod četvrte izgleda kao ljubomora, a kod pete kao strah od budućnosti. Kada se dete plaši da ostane samo i kad se jako plaši smrti – u pitanju je ista ta zavisnost od života i želja. Pošto je u osnovi svih želja seksualna želja, odnosno produženje života, ova zavisnost se leči pre svega negovanjem ljubavi kada je to osećanje uniženo. Umeće da oprostimo voljenoj osobi kada nas je izdala, uvredila, s kojom smo se posvađali, umeće da sačuvamo ljubav kad život trpi krah, tj. u bolesti i smrti – sve to omogućava da se odstrane uzroci koji leže u osnovi mnogih problema.

– Ali ako čoveku koji me izdaje i koji se prema meni ponaša nepošteno stalno budem opraštao, zar ga neću time ohrabrivati?

Svi smo deca Božija. Ako se dete nasilno ponaša, u duši ćete mu uvek oprostiti iako ćete ga istovremeno kazniti. Samo ne treba zaboraviti da smo svi odrasla deca.

– Imam jedno interesantno pitanje, – umešao se neko iz društva. – Bavio sam se jogom. Sve joga vežbe se mogu svesti na dve – položaj kamile i zeca. U prvom položaju se iz klečećeg položaja polako savijamo napred, a kod drugog

obrnuto – unazad. Zašto je prvi veoma težak za žene, a drugi za muškarce?

– Zato što je prvi položaj tela uniženje želja. A drugi – volje, kontrole. Za žene je najvažnija porodica, deca, produženje života, tj. želja. Za muškarce je to posao, sposobnosti, upravljanje, volja. Ove dve osnovne vežbe blokiraju koncentraciju na dve glavne tendencije ljudske sreće. Može se reći da je joga filozofija koja se iskazuje kroz fizički pokret i položaje.

Posle nekoliko dana putovao sam vozom u Moskvu. Pod ritmičnim kloparanjem točkova postepeno sam se vraćao svom problemu. I dalje ne mogu da shvatim uzrok oticanja energije. Ako uspostavim ravnotežu u bubrezima, problem počinje da mi muči jetru. Sve dok postoji odliv energije, nešto mora da boli. Možda se krećem u prvoj ili drugoj brzini, dok brzine s kojima sam se suočio i dubina problema zahtevaju petu brzinu. Nešto treba radikalno promeniti. Pre svega se moram osamiti, isključiti iz svakodnevne životne kolotečine. Kad zmija menja kožu, treba je ostaviti na miru. To je još jedan razlog pojave bolesti. Čovek se opire svojoj sudbini. Treba npr. da promeni profesiju, navike i način života, ali je toliko vezan za stabilnost udobnog egzistiranja, da odbija da učini ono što od njega traži sudbina. A zatim slede bolest ili smrt. Kada je reč o poslu, možda bi trebalo da prestanem da se bavim ekstrasenzorikom? U poslednje vreme zaista želim da se bavim slikarstvom. To nije slučajno. Istraživanja mi donose probleme koji su počeli da se gomilaju mnogo brže nego što uspevam da ih rešim. Svakako moram da promenim svoje navike. Ponašam se rasejano i pažnju mi odvlače sitnice, a zaglavljivati se u detaljima nije dobra zanimacija kada se približava opasnost. Setio sam se epizode od pre dve godine.

Vozili smo se ka vikendici i s glavnog puta sam skrenuo na uži put. Ispred mene je sredinom puta išao kamion. Počeo sam da ga pretičem s leve strane, ubrzavajući na 120-130 km/h. U tom trenutku je kamion počeo da skreće levo. Migavac mu je bio zaprljan blatom i ja nisam video da je dao znak. Ali već je bilo kasno. Jače sam pritisnuo gas i odjednom shvatio da je točak proklizao. I mi smo, proklizavajući, ogromnom brzinom prestigli kamion. Spasila me je samo moja navika da se do poslednjeg daha borim za život. Na raspolaganju mi je bila samo jedna ili dve sekunde. Vrlo malo je nedostajalo da podletimo pod kamion. I umesto da sam panično pritisnuo kočnicu – dao sam gas. Automobil je poleteo

napred, dobijajući snagu u dodiru sa asfaltom i istog trenutka sam volan okrenuo udesno. Kao na usporenom snimku, video sam bočni ugao kamiona koji je proleteo na pet centimetara od branika našeg putničkog automobila. Napravili smo cik-cak projurivši pored kamiona. Moja rasejanost na putu je mogla sve nas skupo da košta. Odlučio sam da tako više nikada ne postupam.

Takođe sam bio sklon da pravim još jednu glupost. U krivinama sam menjao brzine, pritiskajući kvačilo. Nakon toga sam krivine prolazio u trećoj brzini, maksimalno u četvrtoj, što mi je omogućavalo da zadržim kontrolu nad automobilom. Menjao sam brzine pre skretanja, prethodno ih smanjujući, i, ako sam usporavao, nisam puštao kvačilo. Bolje je menjati pločice na kočnicama, nego kvačilo. Jedna od mojih najgorih navika je uvredljivost, razdražljivost, veliki zahtevi od ljudi. Sve su to oblici kontrole drugih. Zašto nisam mogao da ih se oslobodim? Zato što nisam uspeo da ih formiram drugačije. Šta znači upravljati drugim čovekom? To znači pronaći kompromis između njegovih i mojih želja.

Ranije sam se nervirao kad zaposleni nisu savesno radili svoj posao. Šema rezonovanja mi je bila sledeća: čovek prima platu s kojom je zadovoljan. Ako ne radi svoj posao, onda postupa nepošteno. Ja mu verujem, a on me vara i podvaljuje mi. Prema tome, on je loš i zato je za osudu. Pokušao sam da ispravim ovu šemu. Kao prvo, čoveku nikad nije prioritetan posao koji obavlja za mene, već su to njegov život i njegove želje. Ako to ne budem uzimao u obzir, pokušavaću da ga u potpunosti potčinim sebi i među nama će doći do sukoba. Osim toga – drugima poklanjam previše poverenja, a to nije ništa drugo nego prebacivanje odgovornosti na drugog kad počinjem od njega da zavisim. Što više verujem nekome, to više zavisim od njega. Zapravo je moje veliko poverenje u ljude često bila čista lenjost i nespremnost da ispravno upravljam. Pitanje je kako pravilno da kontrolišem stvari? Ako budem kontrolisao svaku sitnicu, nedostajaće mi snage. Recimo da je na površini lopte raspoređeno milion tačaka, a u njenom centru je samo jedna. Možemo kontrolisati površinske tačke, a možemo i središnju. Znači da treba dići ruke od kontrole nad sitnicama, prestati obraćati pažnju na njih, ali, s druge strane, strogo zahtevati da se poštuju dve-tri glavne tačke. Mnogi, vaspitavajući decu, vazda ih opominju, kontrolišu svaki njihov korak, nerviraju se i zbog najmanjeg pogrešnog postupka. Nama upravljaju naše navike. To znači da ako kod

deteta formiramo ispravan smer, razloga za nervozu neće biti. Pokušao sam da proanaliziram suštinu svojih zamerki prema deci. Na kraju sam ih okupio i rekao:

"Da se ne bismo sukobili, zapamtite da morate da usvojite dve stvari. Prva je da volite roditelje, poštujete ih i brinete o njima. Kao drugo: ako je roditelj nešto zatražio, to treba i da uradite. I to bez odlaganja". Posle toga je bilo mnogo lakše. Pojavilo se međusobno razumevanje. To znači da ponekad sve naše želje treba svesti na nekoliko glavnih principa i tada će nam bilo kakvi problemi u komunikaciji i upravljanju dati podsticaj za razvoj, a ne za gubitak energije kroz razdražljivost i nezadovoljstvo. Setio sam se jedne situacije koja mi se nedavno dogodila.

Opisaću je u kraćim crtama. S jednim poslovnim partnerom sam morao da organizujem nekoliko događaja. Zbog moje nehotične greške, on je u određenoj meri bio oštećen. Ugovorili smo sastanak da bismo porazgovarali o daljem planu postupanja. U razgovoru me je podsetio na moju grešku. Ja sam počeo da se branim i zauzvrat okrivio njega. Sukob koji je usledio se umalo nije završio potpunim prekidom odnosa. Najzanimljivije je to što sam u mnogo čemu morao da popustim. Ispostavilo se da što sam više pokušavao da odbranim svoju istinu i dostojanstvo, manje sam kontrolisao situaciju. Prisećajući se celog našeg razgovora, postavio sam sebi nekoliko pravila: 1) kada nas vređaju, ne treba da se emocionalno branimo, tj. nikada na uvredu ne odgovarajmo uvredom. 2) nikada ne treba okrivljavati drugog, govoriti uvredljive stvari; 3) uvek treba demonstrirati dobrodušnost i upućivati komplimente.

Sutradan me je taj čovek pozvao i počeo opet da me optužuje i napada. Ali ja sam se ovaj put ponašao potpuno drugačije.

– Vi me vređate, – rekao sam mu. Mislite li da će to pomoći našim odnosima?

I ako je do juče osnovna tendencija bila optužujuća i neprijateljska, sada je postala dobrodušno – razjašnjavajuća. U početku sam pokazao svoju dobrodušnost, a zatim mirno rešavao sva pitanja. Više nisam bio prekoputa, već, takoreći, pored sagovornika. Drugi razgovor je tekao kao da su ga vodile dve potpuno različite osobe. Jedna je bila juče, a druga se pojavila danas.

Setio sam se epizode koju mi je ispričao jedan moj pacijent. Sedeo je sa dva prijatelja na klupi kod Saborne

crkve Svetog Nikole. Svi su malo popili. U tom trenutku su im prišla dva mlada policajca.

– Ovaj je pijan, – pokazivali su na jednog od nas. – Vi možete da idete a njega vodimo sa sobom.

Obično u takvim situacijama pomaže žrtvovanje male svote novca za potrebe policije, ali u ovoj situaciji su momci bili vrlo odlučni. U takvim slučajevima sam se obično nervirao i dokazivao da sam u pravu, okrivljujući ili optužujući druge. Ali odjednom sam se postavio drugačije.

– Vi imate prijatelje? – pitao sam policajce.

Pitanje je bilo neočekivano i oni su se zbunili.

– Imamo. Kakve to ima veze?

– Da li biste ostavili svog prijatelja ako bi to neko zatražio od vas?

Izvesno vreme su nas posmatrali, postepeno shvatajući poentu. Zatim je jedan od njih odmahnuo rukom, te su se okrenuli i otišli.

– Kako biste objasnili ovaj slučaj? – pitao me je pacijent.

– Na zemaljskom planu naši interesi nikada ne mogu u potpunosti da se poklope. I što se više trudimo da kontrolišemo drugog čoveka, koncentrišući se na zemaljske aspekte, pojavljivaće se više optužbi, zamerki i razdražljivosti. Ali ako u čoveku pre svega budemo videli božansko, uvek ćemo pronaći zajednički jezik i razumevanje. I tada će se svaki problem rešiti brzo i na obostranu korist. To znači da treba da razvijemo naviku da u drugima vidimo pre svega ono božansko i da im se obraćamo s ljubavlju i dobrodušnošću. Isto tako bi i deca trebalo da se ophode prema roditeljima. Da ispred svih osećanja koja treba da imaju prema roditeljima budu ljubav i dobrodušnost. Koliko god nas roditelji uvredili, ne treba da se emocionalno branimo, odnosno nerviramo, ljutimo i zameramo im. I tada će međusobni odnos biti zajedničko traganje za božanskim, a ne odbrana i podrivanje zemaljskih vrednosti.

Ako prema drugom čoveku prevashodno osetimo ljubav, lako ćemo osetiti to ljudsko što proističe iz božanskog. Da bismo mogli da utičemo na ljude, treba da predvidimo njihovo moguće ponašanje. Za to je potrebno da s ponašanja pređemo na njihove potrebe i želje. U kojoj meri ih budemo osetili, toliko će nam biti lakše da odredimo njihove slabe strane, odnosno povećanu zavisnost od nečega, i, obrnuto, sposobnost da nešto prevaziđu. Kako da se ponašamo prema drugoj osobi?

Tako što ćemo joj pomoći da se približi Bogu. Kada vidimo u njoj ono božansko, videćemo i kada možemo da pomognemo njenom ljudskom „ja", a kada treba da ga ograničimo. Što više budemo razumeli drugu osobu, lakše ćemo s njom pronaći zajednički jezik i rešiti neki problem. Zakoni upravljanja se svode na spoznaju ljudske suštine kroz sve veće okretanje Bogu. Koliko budemo navikli da energiju koja dolazi iz ljubavi okrenemo pre svega božanskom aspektu u čoveku, toliko se nećemo plašiti njegove individualnosti, toga što nam nije sličan, i što bi moglo postati izvor sukoba. Tada će nam biti mnogo lakše da prihvatimo bol i uniženje svog ljudskog „ja". Refleks uvređenosti i osuđivanja je prilično teško zameniti refleksom težnje ka ljubavi, ali moramo da prođemo taj put želeli to ili ne.

U sećanju mi je isplivao razgovor s jednom poznanicom. U njenom glasu se primećivao očaj.

– Ne znam kako ću sve to podneti, – rekla je. – Mom unuku su otkrili tumor na ruci. Za tri dana treba da rade biopsiju. Moja ćerka nije čitala vaše knjige. Recite mi, molim vas, šta da preduzmemo, kako da radimo na sebi?

Ranije bih bez oklevanja požurio da dijagnostikujem dete i sagledam uzrok koji je doveo do pojave tumora, čije bi mu uklanjanje omogućilo ozdravljenje. Ali sada je razgovor proticao potpuno drugačije.

– Dete ne treba dijagnostikovati, – rekao sam joj.

– A šta onda da radimo? – pitala je.

– Dijagnostika ima smisla kad čovek daje svoj maksimum da bi se promenio, kada je naučio da istinski sačuva ljubav, bez obzira na to šta se desilo. Problem se prvo mora rešiti uopšteno, a zatim ići u detalje. Vi želite da krenete od detalja a tada nećete misliti o ljubavi, već o tehnikama koje će pomoći u uklanjanju tumora. Međutim, situacija je prilično jasna i bez dijagnostike. Vidite, rekli ste frazu: „ Ne znam kako ću sve to podneti." To znači da vi ne prihvatate traumatičnu situaciju. Čitali ste moje knjige i gledali predavanja. Šta onda da kažemo o vašoj ćerki? Što manje težimo ljubavi u nevoljama, više nesreće nam pristiže. Da li je vaša ćerka imala problema s mužem?

– Da, stalno je bila nezadovoljna njime.

– Ako nismo usmereni na ljubav, onda smo usmereni na zemaljske vrednosti. Tad moramo da stvorimo model – stereotip ispravnog ponašanja koji će biti ili prosečan, poput onog iz sveta oko nas, ili će biti precenjen – idealan. Sve što

izlazi van granica ovog modela u nama izaziva odbojnost, neprihvatanje, spoljašnju ili unutrašnju agresiju. Što manje ljubavi imamo, to rigidnije branimo model koji smo prihvatili. Vaša ćerka je godinama bila suočena sa situacijom koju nije prihvatala. To se zove neprihvatanje uniženja sudbine. Volja, sudbina i sposobnosti su povezani s nogama. Majka je dugo nagomilavala negativnost koja je kod deteta eksplodirala u vidu tumora. Još jednom ću ponoviti: da bi se dete rodilo i opstalo u životu, potrebna je ljubav. Ona nam dolazi kada se udaljavamo od zemaljskog plana. Sada neću dijagnostikovati vašu ćerku, ali sam siguran da nije mogla da prihvati ni najbezazlenije čišćenje. Ako nije naučila da preko ljudi čisti svoje dete, njegova nepravilna reakcija na buduće događaje će se odmah blokirati bolešću. Ali pošto je ovde prisutna onkološka bolest, najverovatnije da majka ne može da sačuva ljubav ne samo u najbezazlenijoj varijanti, već ni kad je reč o težoj, kad je leče bolestima i nesrećama. Ako se majka može pročistiti samo kroz smrt, ona će i dalje živeti, ali njeno dete će imati šanse da preživi samo u slučaju neizlečive bolesti ili invalidnosti. Naravno, razlog se ne krije samo u majci, već je u pitanju i prethodni život deteta, tj. nasleđe cele loze. Ali dete je najviše vezano za majku i zato njene promene na sebi moraju da budu najdublje. Prolazite ponovo kroz svoj život i naučite da zahvaljujete Bogu za sve uvrede koje ste doživeli od ljudi, kao i za sudbinske neprijatnosti. Naučite dete da sačuva i neguje ljubav i ono će ozdraviti. Da biste razvili refleks ljubavi i dobrodušnosti, potrebno je da na hiljade puta prođete kroz problematične situacije. Da samoj sebi kažete da okretanje ka ljubavi i Bogu nije nešto privremeno, tokom nekog perioda, već bezuslovno i zauvek. Tek tada će u vama otpočeti dublje promene.

Ležim u spavaćim kolima voza na gornjem spratu. Lagano ljuljuškanje i ravnomerna huka točkova. U sećanju mi naviru fragmenti nekih situacija. Svi očekujemo čudo i želimo odmah da dospemo u raj. Setio sam se jednog razgovora u automobilu. Snažan džip je odlučno grabio planinskim putem. U dolini je hitalo plavetnilo reke Katonj.

– Daj mi neko sredstvo kojim mogu odjednom da otklonim sve vezanosti, – obratio mi se moj sagovornik.

– Kod tebe je sve to dugo i mukotrpno. Opraštaj, nemoj tugovati i ne plaši se.

– Trebalo bi da postoji lek kojim će se odjednom pročistiti duša i otkloniti sve vezanosti.

Slegnuo sam ramenima.

– Takvo sredstvo je poznato samo teoretski. Neophodno je sve ljudske vezanosti svesti na jednu i zatim od zemaljskih koraknuti ka božanskim vrednostima. I ako božansko postane veća stvarnost od zemaljskog, duša se čisti i otpadaju vezanosti.

– Ali i to je dug put, – odmahnuo je rukom. – Opet stavljaš naglasak na to da se treba mučiti, patiti, polako puzati napred. Daj mi sredstvo da sve vezanosti uklonim odjednom.

– A zašto bih ti ga davao, – rekao sam mu mirno. – Ti ga već imaš.

– Koje? – živnuo je moj sagovornik.

– Pištolj. On odjednom uklanja sve vezanosti.

Sagovornik je ponovo odmahnuo rukom.

– Ozbiljno te pitam.

– Shvati u čemu je stvar, – rekao sam mu.– Ti želiš da očistiš dušu u trenu, odnosno da naučiš da praštaš, imaš mekši karakter, da u svemu vidiš Boga. Ponekad su nam potrebne godine da prevaziđemo samo jednu lošu naviku, a ti hoćeš da potpuno promeniš ceo karakter. Uz tako brze promene ćeš naprosto umreti. Nećeš imati dovoljno zaliha ljubavi.

– Ali kako su se pred Hristom ljudi menjali za sekundu?

– Njegov nivo ljubavi je bio dovoljan da se čovek potpuno preobrazi zato što je božansko bilo stvarnije od ljudskog „ja". Naravno, mi možemo da čekamo njegov drugi dolazak, ali je bolje da počnemo već sad da radimo, da težimo Bogu i ljubavi. Polako i bolno, ali sigurno.

Misli mi se vraćaju ka bolesnom detetu. Najčešće je rak negativan teret prenet na decu. Ako je dete obolelo od raka, znači da kod njega očigledno postoje problemi, ali i kod njegove buduće dece. Na suptilnom planu su mu se približavali budući događaji. Ako bude pravilno prošao kroz njih, to će njegovoj budućoj deci pomoći da dođu na svet. Ali umesto da uvećava ljubav, kod njega je prisutan samo unutrašnji bes i osuda. Baki i majci treba reći da naročitu pažnju poklone detinjstvu i mladosti jer se tada formira karakter i postavljaju se temelji emocionalnog odnosa prema svetu. Razdoblje puberteta, ljubavi, braka, trudnoće – moraju biti pročišćeni. Pomislio sam kako je sve to interesantno. U Bibliji sam čitao: dogodiće se Strašni Sud i Bog će sve ljude

kazniti za njihove grehe. Mislio sam da će se upravo tako i dešavati, ali sam ponovo zaboravio da je Biblija alegorijska, tj. u suštini je sve slično, ali potpuno različito po formi.

Prema Bibliji, Strašni Sud će se dogoditi narednih godina. Ali gde su ti gresi koje smo nagomilali? Izgleda da su u našoj deci. Povremeno, svaka grupacija živih bića umire ili prelazi na novi stadijum. To novo dolazi kroz mutirano potomstvo. I, naravno, duša svakoga od njih mora da nosi veliku količinu ljubavi. U tome i jeste suština razvoja čovečanstva – da se pripremi za takvu tranziciju. Da bi to usledilo, sve nečistoće s potomaka moraju da se prenesu na roditelje. Roditeljima mora da se vrati sva agresija koju su imali prema ljubavi i koje su se odricali – oni će to morati da odboluju. Što roditelji više teže Bogu i ljubavi, toliko lakše prolazi pročišćenje koje može da izgleda kao bolest, nesreće, katastrofa i smrt. To znači da će se u skorijoj budućnosti blokirati najveće vezanosti. Jedna od najvećih vrednosti je produženje života i seksualna želja. U srednjem veku se ta zavisnost smanjivala kroz epidemije sifilisa, gonoreje, kuge i kolere. Danas su to SIDA, neplodnost, narkomanija. Što manje ljubavi budemo imali, to će čistka biti katastrofalnija u planetarnim razmerama. I sada svaki čovek sam odlučuje da li će poći putem ljubavi ili osuđivanja.

U skladu s mojom dijagnostikom, ispada da će prvi nalet pročišćenja početi 2002. godine, a onda će za izvesno vreme doći do zatišja. U 2008. godini će početi još veći talas i trajati do 2020. godine. Za jedne će ovaj prelaz biti neprimetan, za druge bolan, za treće nepodnošljiv. Na površinskom nivou, budućnost se nalazi tamo negde, eterična je i nevidljiva. Na suptilnom nivou, ona je ovde i sada. Kakvi smo sada, takva nam je i budućnost. Ne moramo se vraćati u prošlost, ponovo prolazeći kroz svoje grehe. Možemo se potpuno promeniti na unutrašnjem planu tako što ćemo preispitati svoj budući život. I tada će se i budućnost promeniti. U skladu sa klasičnim indijskim konceptima o karmi, čovek mora da odradi ono što je u prošlosti uradio. I odjednom, razbojniku, koji je visio pored njega na krstu, Isus Hristos kaže: „Poverovao si u ljubav, video si moje božansko „ja" i tvoji gresi su iščezli". U meri u kojoj verujemo u ljubav, toliko se menjaju naša budućnost i prošlost. Ponekad nam je za ovo potrebno da izgubimo želje, volju ili život.

Prisećam se nekih zanimljivih članaka iz časopisa. U Americi osuđenima za silovanja ubrizgavaju injekcije koje ih čine trajno impotentnim. Neki od njih su bili bolesni od side i ispostavilo se da sida nestaje zajedno s potencijom i seksualnom željom. Naučnici su otišli i korak dalje, pa su nekolicinu pacijenata koji su oboleli od side podvrgli eksperimentima: dali su im iste injekcije i bolest je nestajala. Naučnici su ih prevarili. Te injekcije nisu dovodile do impotencije, ali se bolest ipak povlačila. Koliko puta su mi na konsultaciju dolazili homoseksualci ili narkomani i kod svih sam video isto: ogromnu zavisnost od želja i života. Prvobitni greh Adama i Eve. Hteli to ili ne, moraćemo da ga prevazilazimo. Zašto je sida najviše pogađala narkomane i homoseksualce? Zato što su njihovi roditelji, njihove žene ili deca u svojoj podsvesti imali pojačanu zavisnost od želja i života. Homoseksualnost, narkomanija i sida se lako prevazilaze kada je pacijent zaista spreman da se zarad ljubavi prema Bogu odrekne zemaljske sreće. Ako su supruga i majka spremne da rade u tom pravcu, taj proces protiče mnogo brže i lakše.

Postepeno se udaljavam od problema. Opuštajuće i umirujuće kloparanje točkova me postepeno odnosi u bezobličnu izmaglicu. Po inerciji, fragmenti misli i dalje promiču u mom umu. Neko mi je preko Interneta predložio da napravim mapu bolesti i njihovu povezanost s gresima. Nisam mogao da shvatim zašto ne želim da sastavljam takve šeme. Shvatio sam tek nedavno – to blokira mogućnost napretka. Recimo da postoji jasna veza između bolesti i određene nepravilnosti. Čovek se razboli, pa se onda moli za svoj greh, ozdravi i ode dalje. Molitva više nije potrebna. Čemu, kada je ozdravio. Molitva se pretvara u sredstvo za ozdravljenje. To jest, njena svrha postaju želja i život. Bolesti i probleme ne treba usitnjavati i vezivati ih za konkretne poremećaje, već ih sjediniti, rešavajući glavni problem – preoblikovanje ljudskog u božansko.

Nekada sam mislio da ako dođe do bolesti, samo treba zategnuti zavrtanj koji je popustio negde u duši i sve će biti u redu, bolest će se povući. Da ako se oslobodim vezanosti za nešto, da je to za sva vremena. Međutim, ispostavilo se da se sve preliva iz jednog u drugo. Sve je jedno. Pokušavajući da uredimo detalje, stalno će nam pristizati novi problemi. Jedino što možemo da učinimo je da uopštimo sve probleme vezane za narušenje teme želja, tj.

ono što sam nekada nazivao ljubomorom i u tome video samo zavisnost od odnosa. Takođe, vezano za temu volje, kontrolisanja i sudbine – ono što sam nekada nazivao gordošću i u tome video samo zavisnost od sposobnosti. Premda, ako budemo radili samo na otklanjanju vidljivih posledica, premeštaćemo se s jednog zemaljskog nivoa na drugi. Ponovo ćemo se fokusirati na naše prestupe, i, osvrćući se unazad, sve više zavisiti od zemaljskog. Vreme je da se manje razmišlja o ljudskom „ja" – sada nije vreme za to.

Vraćam se svojim problemima. Drvo raste iz semena. Ono u potpunosti određuje kakvo će biti drvo. Iz čega je nastala moja dijagnostika? Iz velike želje da se sačuvaju život i zdravlje.

Nedavno mi se, na molbu poznanika, javila jedna žena.

– U mojoj porodici je krenuo raspad a meni se naglo pogoršalo zdravlje. Možete li da mi kažete šta se dogodilo?

– Vašoj najstarijoj ćerci preti smrt. Ona na unutrašnjem planu ne može da prihvati uniženje želja, odnosa, izdaju. Tome je niste naučili. Naučite je sad, pre nego što bude prekasno.

Iako je razgovor trajao samo minut, nakon njega me je jako zabolela glava. Očigledno da nije reč samo o preopterećenosti. U trenucima dijagnostike nisam podsvesno mislio na to da joj pomognem da se okrene Bogu, već kako da popravi svoje zdravlje i život. Da, neophodno je da preispitam svoj odnos prema konsultacijama. U suprotnom ću izgubiti i zdravlje i život. U svom sistemu sam sve nastojao da objasnim pomoću termina: znanje – snaga, snaga – upravljanje. Što sam više pokušavao da razumem svet oko sebe, više sam želeo da njime upravljam. Misli se moraju zgusnuti u osećanja, a osećanja se moraju pretvoriti u ljubav, tj. podsticaj za bilo koje delovanje mora da ishodi iz ljubavi. Međutim, većina mojih delovanja proishodi iz logike, razumevanja, razmišljanja. To znači da se kod mene povećava koncentracija na upravljanje, a samim tim i gordost, te stoga mogu očekivati velike probleme. Kao drugo – duše mojih potomaka su očigledno u teškom stanju. Arogancija, uvredljivost, ljubomora – toga je bilo u izobilju u mojoj mladosti. A potomci su mi gruntno zatrpani. Osim toga, tu je i isceliteljski rad kojim se bavim poslednjih 15 godina. Nedavno mi je bilo postavljeno pitanje:

– Da li isceljivanje može negativno da utiče na samog isceliteljа?

– Može, i te kako!

Čoveku koji je postavio pitanje su obe bake umrle od raka. I obe su se bavile isceljivanjem. Na jednom predavanju mi je prišla žena koja mi je ispričala kako je posle nekoliko godina isceliteljskog rada obolela od dijabetesa. Odnosno, stalna koncentracija na život i želje dovela je do višestrukog uvećanja podsvesne ljubomore, zamerki prema muškarcima i uzrokovala bolest. Setio sam se još jedne priče koju mi je ispričala jedna žena:

– Lečila sam rukama i posle nekog vremena mi je dijagnostikovana leukemija. Dok sam lečila druge ljude, primetila sam kako mi se iskvario karakter. Odmah sam napustila lečenje, počela da se molim i leukemija se povukla.

Nedavno mi je jedan prijatelj u razgovoru pomenuo našeg zajedničkog poznanika. To je bio isceliteli prilično visokog ranga. Nedavno mu je odstranjen bubreg.

Kada je reč o bubrezima, pomislio sam, – i dalje osećam bol u njima, što znači da energija i dalje otiče. To je pre svega povezano s potomcima. Da li sam ih zaista tako zatrpao za ovih 15 godina? Ali, s druge strane, razvijanjem razumevanja i napredovanjem spasio sam život ne samo sebi, već i deci. Da sam stajao u mestu, aktivno se baveći lečenjem, trošio bih svoju snagu, nanoseći štetu i sebi i deci. Svesnost o opasnosti me je pokretala napred, postepeno me izvodeći na pravi put. Ali se ipak nazire neka kriza. Ako pokušam da se od nje zaštitim molitvom, to neće pomoći. Nešto je potrebno izmeniti, ali šta? Za sada ne znam. Razumevanje nam pomaže da se brže promenimo. U toku ovih nekoliko meseci moram da shvatim šta je to što me sprečava da prevaziđem zemaljski nivo i osetim pravu ljubav. Kada se zadatak postavi, onda na njega već postoji odgovor. Bog ne daje iskušenja koja nadmašuju našu snagu, – pomislio sam, tonući u polusan. – Najbitnije je da nema straha pred budućnošću i nepoverenja u sebe. Pre spavanja se uvek treba podsećati na to da Božju volju moramo u potpunosti prihvatiti.

„AMERIČKA LEPOTA“

Na seminaru su me pitali da li se bavim slikarstvom. Rekao sam da još uvek nemam dovoljno energije za slikanje jer mi sva energija odlazi na konsultacije i pisanje knjiga. Ali da ću se posle 7. knjige svakako vratiti slikarstvu.

U deliću sekunde su mi proletela sećanja na slike koje sam naslikao. Kada se gleda sa strane, sve izgleda jednostavno, da čovek samo treba da pronađe vreme, sedne i naslika sliku. Ali šta se zaista dešava? Kao prvo, mora doći inspiracija, da vreme pokulja iz budućnosti u sadašnjost. Iz nje, u obliku bljeska, pristiže vizija buduće slike. To postaje moguće tek nakon ulaska u određeno stanje i kada u njemu ostanemo prilično dugo. Duša slikara mora da se pripremi za nastajanje slike kao da je u pitanju proces začeća, a potom iz budućnosti dolazi do oplodnje. Ali to je samo početak, dete tek treba da se rodi!

Iz blještave tačke počinju da se pojavljuju detalji i razotkrivaju se prostor i objekti u njemu. Slika koja mi dolazi, tj. model – živi u drugom vremenu, drugačijem od sadašnjeg. Zatim vreme počinje da teče iz sadašnjosti u budućnost. Slikar uzima platno i pojavljuju se razni materijalni objekti, njihovi oblici, boje, odnosi koji reflektuju svet oko sebe. Koliko god raznovrsni i individualni bili ti objekti, povezuje ih prvobitno jedinstvo. I to jedinstvo se ne gubi, ma kako se razvijala individualnost svakog objekta. Bez obzira na dimenzije platna, svet koji je stvorio umetnik mora da predstavlja osnovne zakone u Vasioni. To jest, u svakoj slici slikar mora da prikaže celu Vasionu. Jer, ona je holografska u vremenu u prostoru. U slici mrtve prirode, koju je danas naslikao, moramo da osetimo društvo u kome on živi, zemlju na kojoj obitava, solarni sistem u kome se nalazi zemlja, galaksiju, ovaj svet, druge svetove i konačno – sve postojeće.

Što je više ljubavi u duši umetnika, inspiracija će se više spuštati sa suptilnog plana i slika će biti mnogo sveobuhvatnija. Ali što više ljubavi moramo da osetimo, mora biti veća i naša spremnost da prevaziđemo težnju ka ljudskoj sreći. Ili, jednostavno rečeno, što veće muke možemo da

prihvatimo i izdržimo, a da sačuvamo ljubav, veće su mogućnosti našeg stvaralaštva.

Zbog toga slike talentovanih umetnika nisu samo uveličano viđenje sveta u „malom pakovanju”, već udžbenik koji opisuje kako se zemaljsko pretvara u božansko. Isto je i sa svakim genijalnim igranim filmom koji može da prikaže ceo svet, a da ne izađe van granica jedne prostorije. Može se dati detaljna slika kompletnog čovečanstva. Gledao sam filmove koji su postizali svetsku slavu i dobijali mnoge nagrade. Ispostavilo se da su svi vrlo precizno razrađeni u smislu dubljih emocija. I kroz probleme jednog čoveka, postavljaju se pitanja koja treba da reši čitavo čovečanstvo.

Nedavno sam gledao film pod nazivom „Američka lepota“, koji je osvojio pet Oskara. Film je nagoveštavao lepu i standardnu američku priču. Međutim, početak filma je bio jako čudan. Glavni junak priča o sebi sa strane i govori kako mu je ostalo još malo života. Prvo čime se bavi svakog jutra nakon buđenja je masturbacija u kupatilu. Njegova žena je stalno nervozna i kivna na njega. Kada žestoko nasrne na njega s kritikama i dođe do svađe, glavni junak je podseća da joj je on dao sav novac za posao koji vodi i da će razvod za nju biti bolan. On stalno doživljava slomove i ponižava svoju ženu, a s ćerkom ne samo što ne kontaktira, već je ona spremna i da ga ubije kad primeti da se on udvara njenoj prijateljici. I ne samo što je spremna, već traži načine da to i ostvari. Film je prepun fantastičnih enterijera, večera uz sveće ali je čista patologija prisutna u svakom predstavljenom junaku.

Da li je njihovim susedima možda bolje, da li oni žive u miru i harmoniji? Ne. Ispostavlja se da je još gore. Pukovnik američke vojske spreman je da ubije svog sina kad saznaje da je ovaj ušao u njegovu kancelariju i prekršio pravo na njegovu teritoriju i privatnu svojinu. Mrzi svog sina i sumnja da se drogira. Prema ženi je tiranin do te mere da se njena uloga svela na samo jednu – održavanje savršenog reda u kući. Braneći moral, red i čistoću, pukovnik na počasnom mestu čuva jednu posudu na čijoj je poleđini vidljiv nacistički kukasti krst. Najzlosrećniji je njihov sin. On ne samo što koristi drogu, već je i prodaje. Nekoliko godina ranije, zbog nehotične primedbe koju mu je dobacio drug iz razreda, hteo je da ga ubije. I na insistiranje svog oca, proveo je dve godine na psihijatrijskoj klinici. Ljudi

u njihovom okruženju to znaju. Njegova patologija u njima izaziva strah.

Film je nasumično prikazao dve tipične američke porodice i tendencije koje vladaju u američkom društvu. Potpuna otuđenost dece i roditelja. Degradacija porodičnih odnosa. Odnos između muža i žene je više poslovan nego ljudski. Svako se bori za svoju teritoriju, žestoko je braneći od svakoga. Ove dve porodice su potpuno patološke, ali one predstavljaju glavne tendencije unutar kojih se razvija američko društvo. I samo dve osobe u filmu su uravnotežene, a to su prijatelji – homoseksualci koji svako jutro džogiraju pored kuća glavnih junaka.

Glavnog junaka odlučuju da ubiju, a zatim se ispostavlja da svi žele njegovu smrt. Rođena ćerka, koja u njemu ne vidi oca, već pohotnog muškarca; njegova rođena žena, koju je po ko zna koji put ponizio; komšija, kome je narušio stabilnost i mir. Tražio sam u filmu okidač koji će pokrenuti predskazan događaj i nisam ga pronašao. Naprotiv. On se upoznaje sa drugaricom svoje ćerke, prilično pohotnom mladom damom koja, nimalo se ne ustručavajući, stalno priča o muškim polnim organima i svojim avanturama. Štaviše – on prisluškuje razgovor koji se u spavaćoj sobi vodi između njegove ćerke i njene drugarice, gde devojka, grcajući u erotskim fantazijama, izjavljuje kako želi fizičku bliskost s njim. S glavnim junakom se nešto dešava. Počinje da se bavi dizanjem tegova kako bi se dopao devojci. Daje otkaz na poslu i pritom ucenjuje svoje načelnike. Po njihovoj reakciji se vidi da mu to nije svojstveno, ali to još nisu sve metamorfoze koje su počele da mu se događaju. Pored toga, upoznaje se s jednim komšijom i počinje da se drogira. U njemu očigledno protiče neki čudan proces. Ali nije najjasnije do čega to može da dovede. Jednog dana poziva dečaka iz komšiluka i traži da mu nabavi drogu. Pukovnik, posmatrajući svog sina s prozora i gledajući iz daljine kako su se susreli, zaključuje da mu je sin homoseksualac. Posle toga prebija sina i izbacuje ga iz kuće. Šta se dalje dešava je potpuno neshvatljivo. Pukovnik kao čuvar moralne čistoće, etike i principa odlazi kod glavnog glumca i počinje da ga ljubi u usta izražavajući mu spremnost da stupe u homoseksualni odnos. Ćerka želi da zauvek napusti kuću. Žena, koja je prošla obuku u streljani za pištolj odlučuje da upuca svog muža, jer ne može da podnese uvrede koje joj je naneo.

Odgledao sam samo pola filma, dalje nisam mogao. Ako je autor želeo da prikaže običaje koji vladaju u američkom društvu, to je ionako već poznato iz novina. Zašto je bilo potrebno još jednom čeprkati po bolnim ranama. Posle nekog vremena, kad nisam imao šta da radim, odlučio sam da film odgledam do kraja. Ako glavnog heroja treba da ubiju, onda u svakoj situaciji mora da se pojavi razlog ubistva. I u ponašanju glavnog junaka treba da budu skriveni razlozi njegove smrti, tj. „seme uloge" po Stanislavskom. Međutim, heroj se ponaša uobičajeno. Svađa se sa bezosećajnom ženom, želi da spava s mladom devojkom, napušta jedan posao, odlazi na drugi, drogira se da bi se isključio iz turobnog porodičnog života. Zašto ga treba ubiti? Zašto je njegova smrt logična čim se o tome govori na početku filma. I tu dolazi do raspleta. Ćerka se posvađala s drugaricom i pobegla od kuće a njen otac ostaje sam s njenom drugaricom koja, uprkos svojoj mladosti, ima veliko iskustvo u seksualnim odnosima. I odjednom se ispostavlja, na čuđenje glavnog junaka, da drugarica njegove ćerke nije imala nikakvog seksualnog iskustva, nego je nevina. To znači da su sve vulgarnosti i njene seksualno-erotske priče bili izmišljeni. Pred sobom on vidi krhku, bespomoćnu devojku i njegova seksualna želja se naglo koči i pretvara u očinsko-prijateljsku nežnost i ljubav. U filmu se ne precizira da li je među njima došlo do fizičke bliskosti. Možda. Ali tu vidimo lice potpuno drugog čoveka koji je blag, dobroćudan, plemenit. „Sve će biti dobro", ponavlja on i mi u to verujemo. Ali u tom trenutku u kuću ulazi njegova žena s napunjenim pištoljem i vidimo kako se cev približava njegovoj glavi. Ali nije žena ta koja ga ubija, već komšija-pukovnik. „Happy end" je izostao. Tačnije, bilo ga je, ali je iz nekog razloga nakon njega usledio krvavi rasplet.

Zašto je uopšte ubijen? I zašto se film završava pričom glavnog junaka koji govori o svojoj smrti. To jest, ako se život prekinuo, a junak i dalje živi, zašto je to moralo da bude prikazano? U poslednje vreme najviše nagrade u američkoj kinematografiji dobijaju filmovi koji istinski neguju dobrotu u čoveku, mudrost, razumevanje i praštanje. Ako je ovaj film dobio toliko nagrada, to znači da je iz nekog razloga jako važan za Ameriku. Ovaj film ima vaspitnu vrednost za celokupno američko društvo.

Posle nekog vremena sam shvatio da je to zaista tako. Nekada su na kraju svake glavne ulice ljudi gradili crkve.

Koračajući ulicom, čovek bi se stalno prisećao Boga. To mu je pomagalo da se razvija. Na kraju centralne njujorške ulice, koja se zove Volstrit i nalazi se na Menhetnu, ne nalazi se hram, već statua ogromnog bronzanog bika. Upravo je to ono zlatno tele kome se klanjaju Amerikanci. Novac nije samo materijalna sreća, već pre svega ispunjenje želja i zaštićenost. Čemu se klanja savremeno čovečanstvo? O čemu sanja? O bogatom životu i ispunjenju želja. Amerika je u tome lider. Šta je lepota? To je senzualnost, želja. Šta je suština američkog sna? Bogatstvo, koje će doneti ispunjenje svih želja i život učiniti komfornim. Budući da u osnovi svih želja leži potreba za produžetkom života, tj. seksualna želja, lepota na američki način prvenstveno mora da bude seksualna.

Da bismo uspeli u životu, treba da budemo lideri, jaki, da ne nalikujemo drugima, niti smemo da budemo žrtva. U Americi ćete drugu osobu najviše uvrediti ako joj kažete: „Ti si gubitnik!" Postoji genetski program organizma koji određuje njegov razvoj. Genetski program društva je sistem vrednosnih orijentacija, prioriteta što se tiče ciljeva i načina na koji se to ugrađuje omladini. Kako mladi vide svet oko sebe, takav će on biti i u budućnosti. Uređeno je tako da su deca lupa svojih roditelja. Svaki program se pojačava na desetine puta, a nakon toga sledi razvoj ili degradacija.

Kako čovek može da gleda na svet oko sebe posle ovog filma? Koji sistem vrednosti promovišu i šta pokušavaju da prihvate predstavnici američke omladine? Ima nekoliko tih principa. Glavni princip je novac. Zbog njega se može spavati s nekim ko vam se ne dopada. Radi njega se mogu pogaziti sva osećanja. Da biste došli do mnogo novca, morate se u nečemu istaći. Pritom nije bitno da li ćete nekoga ubiti ili spasiti. Najvažnije je privući pažnju. Tada će biti slave, što znači i novca. Treba biti ciničan, jake volje i nepopustljiv, bez pardona brisati sve na svom putu i grabiti ka životnom uspehu.

Takvi geni su ugrađeni u temelj oblikovanja američkih tinejdžera. Šta iza njih stoji – razvoj ili degradacija? Film govori o tome. Ključna prekretnica u filmu se dešava kada se junak zaljubljuje u devojku. Šta izabrati – ljubav ili čulnost? Na početku njegova duša žudi za ljubavlju, i on doživljava uzvišena osećanja. Ali nakon razgovora koji je prisluškivao, to menja njegovu orijentaciju. Za njega život

i želje postaju apsolutni cilj, a tada je čoveku dozvoljeno sve da bi ispunio svoje želje. Može drugoga da izda i ucenjuje, što on i čini na svom poslu. Zašto mu je potreban novac? Da bi zadovoljio svoje želje. Kupuje nov automobil, o kakvom je oduvek sanjao. I što više zavisi od svojih želja i života, postaje agresivniji, prvenstveno prema ženi i ćerki. I što dublja osećanja gaji prema devojci, jača je njegova zavisnost od želja. Postaje sve agresivniji i na spoljašnjem i unutrašnjem planu. Kada zavisnost pređe određenu granicu, on mora da izgubi ono što mu dušu ispunjava agresijom i udaljava ga od ljubavi. Ukoliko bi se ovaj proces postupno odvijao, izgledao bi ovako: prvo dolazi do gubitka želja, tj. raspada porodice, zatim zdravlja i na kraju pada životne energije. Zatim sledi raspad sudbine, jer doživljava finansijske neuspehe, i tako se nastavlja sve dok ne poboljša deformisane gene svog pogleda na svet. Šanse da preživi ukazaće mu se tek kad se okrene ljubavi i oseti beznačajnost svojih želja, seksualnih nagona i života. Ali osećaj koji ga obuzima je nepovratan i proces se ubrzano odvija.

Inercija njegovih osećanja ga nezaustavljivo gura od ljubavi ka životu i željama. Prekoračio je crvenu liniju, ali toga još nije svestan. Osuđen je na propast, pa je svejedno ko će ga ubiti: žena, sused, ćerka ili automobil na ulici. I u tom trenutku, videvši pred sobom bespomoćnu devojku, shvata da je ona potpuno drugačija. Samo je pokušavala da bude „takva", uklopljena u američku lepotu i san. To je značilo da su krah pretrpeli i njegova izdaja, i unižavanje bližnjih i klanjanje seksualnosti. Junak se ponovo okreće ljubavi, a želje, seks i život mu postaju sporedni. Degradacija se zaustavlja. Izabrao je drugačiji put i shvata da on vodi ka spasenju. Ali geni ne mogu odjednom da se promene. Svest ga usmerava ka tome da treba da preživi, dok su unutrašnje – najdublje emocije već dobile nezaustavljivo ubrzanje. Ko će ga ubiti – ćerka, žena ili pukovnik iz susedstva? Zašto? Zato što je njegova koncentracija na udoban, bogat život i želje ideološki formirana. Kakva je suština fašizma? Idealizacija života i želja. Kakav je smisao socijalizma? Isti. Samo što se fašizam zvao nacionalsocijalizmom. Da bi određena grupa ljudi bila srećna, trebalo je eliminisati ostale grupe, odnosno uništiti sve nacije na zemlji i ostaviti samo jednu. Bila je potrebna apsolutno čista nacija, apsolutno čist moral i najstroža pravila. Jedino je tako moguće dostići svetlu

budućnost. Pukovnik želi da svoj život učini kristalno čistim. Njegova svest urušava američke snove i on mrzi homoseksualce i narkomane, a potajno se klanja fašizmu. I odjednom se njegov savršeno uređen svet raspada. Ispostavlja se da je deo njega, njegov sin – narkoman i homoseksualac. Pukovnikov život i želje su uništeni. Ali ogromna zavisnost od želja je i dalje prisutna u njemu. On hita u suprotnom pravcu, pokušavajući da i sam postane homoseksualac, koncentrišući se na druge želje. Ali za njega se to završava tragično. Iz jednog tabora on prelazi u drugi, omraženi. Ali tamo ga ne primaju. Povratka nema, što znači da mora da ubije ili sebe ili svog bližnjeg. Fašizam propagira ubijanje drugih, i zato on donosi odluku da ubije suseda. Kako se film završava?

Glavni junak ravnodušno govori o svom životu i smrti. To je njegovo drugo prosvetljenje. Za njega je prvo ljubav bila važnija od želja, a sada je postala važnija od života. Život i želje su uništeni, ali opstaju ljubav i dobrodušnost. I glavni junak s nama deli svoje životno i posmrtno iskustvo, pomažući nam da osetimo kako treba ispravno da živimo i šta je istinska sreća. Svako talentovano delo sažima u tačku prostor i vreme. Sažimajući prostor, ono kroz sebe prikazuje čitavu Vasionu. Sažimajući vreme, pokazuje prošlost, sadašnjost i budućnost. Ovaj film pomaže američkom društvu ne samo da sebe pogleda sa strane, već i da sagleda svoju moguću budućnost.

Višedecenijska traganja za ljudskom srećom u Americi su proizvela emocionalni genotip koji se teško može prevazići. Amerika podseća na glavnog junaka koji počinje da shvata pogubnost svoje percepcije sveta. Ali ova spoznaja može da dođe prilično kasno. Budući da je Amerika ideološki lider većine zemalja u svetu, u njoj se brže odvijaju procesi koji se akumuliraju u čitavom čovečanstvu. Od nas zavisi kada ćemo osetiti i spoznati ispravan put i početi da se menjamo – do crvene linije ili preko nje.

Prošlo je neko vreme i ja sam ponovo razmišljao ovom filmu. U njemu nije reč samo o problemima zapadne civilizacije. Ako početak filma najavljuje da glavni junak mora da nastrada, znači da moramo da vidimo šta u njegovom ponašanju i pogledu na svet može dovesti do bolesti i smrti. Film je realan i zato su u njemu prilično tačno označeni uzroci. Pre svega je to pogrešan odnos prema ženi, u kome se

zemaljski aspekti postavljaju iznad božanskih. Ako muškarac u ženi vidi samo ženku, ako su za njega čulnost i seksualnost ciljevi, to dovodi do raspada zdravlja i života. Pošto je napravio najveću grešku, junak pravi i druge greške. Žena se ne sme vređati i ponižavati, čovek ne sme da se ljuti zbog sitnica, da se sveti, okrivljuje drugog, izdaje, niti se problemi mogu utapati alkoholom i drogom. Glavni junak sve to čini jer je izgubio orijentaciju. Čovek mora stalno da poklanja ljubav i toplinu svojim bližnjima i svetu oko sebe. Treba stalno podsticati ljubav u dušama bližnjih. Što više pružamo ljubavi, ne očekujući ništa zauzvrat, manje zavisimo od vrednosti sveta oko nas.

Ako ne idemo u susret ljubavi, idemo ka ogorčenostima i osudama. Ogorčenost povećava ljubomoru, osuđivanje jača gordost. Protagonista filma je kasno shvatio da iza svih zemaljskih slojeva stoji ljubav. Kasno je za njegovo telo, ali ne i za dušu. Za nju nikada nije kasno, čak i nekoliko sekundi pre smrti jer ona nastavlja da živi. Ovaj osećaj dočarava posmrtni dijalog glavnog junaka.

TANGO S VREMENOM

Decembar je, 2000. godina.

Ulazim u kuhinju i pogled mi se zaustavlja na zidnom satu. Sekundara je bila nepomična. Žena primećuje moj upitni pogled i kaže:

– Sat treba odneti u servis, juče se pokvario. Prvo sam pomislila da je baterija neispravna, stavila sam novu, ali se ništa nije promenilo.

Rasejano gledam u sat, skidam ga sa zida i po inerciji dijagnostikujem šta se desilo. Zaustavljanje sata je povezano sa mnom. U tom trenutku, sat počinje da kuca i sekundara počinje da se kreće. Međutim, nešto ipak nije u redu. Posmatram sat i ne dopire mi do svesti mogući uzrok. A onda shvatam: sekundara se kreće u suprotnom pravcu. Pola minuta već vreme obrnuto teče. Zatim je zastala na sekund i, kao da se „opametila", počela uobičajeno da se pomera.

– Šta je s njim? – pitala je iznenađeno žena.

– Ja imam problem sa amorfnim vremenom, – odgovorio sam, – i sat na to reaguje.

Vratio sam sat na svoje mesto i on se više nije kvario. Uranjam u svoje misli. Da, zaista, u amorfnom vremenu moja situacija nije dobra. Treba se ozbiljno posvetiti radu na sebi. „Slika je čudna", pomislio sam. Istraživanja sporo napreduju, a meni postaje monotono i osećam potrebu da od svega dignem ruke. Ako novi nivo dostignem brže nego što je potrebno, čišćenje protiče brzo i intenzivno, što je opasno po život. Treba da uspostavim normalan ritam gde žaljenje neće biti pomešano sa strahom. Zato ne treba požurivati vreme.

Kada je reč o vremenu, pre godinu dana sam bio u Parizu i prijatelj mi je predložio da se sretnemo. Prošetali smo dugačkim galerijama Luvra.

– Shvataš li, – rekao je. – Budući da je čulna sreća, kao primarna, povezana s vremenom, agresija prema vremenu nas vezuje za osnove zemaljske sreće. Odnosno, nije u pitanju samo ljubomora, uvređenost ili osuda, strah od budućnosti i žaljenje za prošlošću, već i ako negde kasnim, jako se zbog toga brinući, to je takođe agresija prema vremenu. Ako nešto priželjkujem i hoću da se što pre približi taj trenutak – i

to je agresija prema vremenu. Ako u nečemu nisam uspeo i počnem da krivim sebe, to će takođe dovesti do problema.

– Zanimljivo, rekao sam mu. – O tome treba razmisliti. Upravljanje brzinom proticanja vremena još uvek nije prestup. Do njega bi došlo ako bismo se, umesto ljubavlju, rukovodili zemaljskom srećom. Mašta bi se tad pretvorila u „fiks ideju". Strahovi, brige i žaljenja, naravno, povećavaju zavisnost od vremena i čulne sreće. Po meri svog napretka u istraživanjima, ustanovio sam sledeći model: naše telo je povezano sa materijalnim planom, duh je povezan s prostorom, a duša s vremenom. Možda ovaj model nije bio tačan, ali je dobro funkcionisao. Postepeno je koncept duše počeo da uključuje želje, volju i život. Pošto se sve želje svode na produžetak života, prevazilaženje želja je povezano sa nadilaženjem zavisnosti od života.

Dakle, život rađa želju i ona je primarna. Ali dalja istraživanja su pokazala da je želja primarna u odnosu na život. Počnimo redom.

Lako je reći da treba preći sa ljudskog na božansko „ja". Ali zašto nam to ne uspeva? Čini se da je sve jednostavno: otkloniti sve vezanosti, harmonizovati svoju dušu i pročistiti decu. I ljudsko „ja" se pročistilo, vrata su nam se otvorila. Preostaje samo da se prođe kroz njih. Ali koliko god tražili put, iz nekog razloga se ponovo vraćamo ljudskom „ja". Budući da je najveća sreća – čulna sreća, upravo je ona to što se mora prevazići da bi se osetilo svoje večno božansko „ja". Čulna sreća je direktno povezana s vremenom, što znači da se mora prevladati zavisnost od vremena. Ali kako to postići kad ne znam šta je vreme? Šta je ono što znam? Znam da je vreme raznorodno i da sadrži mnogo slojeva. Ali kakav je njihov međusobni odnos, šta svaki od njih predstavlja – ne znam. Bio sam siguran da ću, kad počnem ozbiljno da proučavam dubine čulne sreće, dosegnuti nove slojeve vremena i da ću moći da ih opišem. Od toga nije bilo ništa. Ali nastavljam s radom.

Posle nekog vremena sam shvatio zašto je nemoguće preći s ljudskog na božansko. Pokazalo se da je to povezano sa strukturom vremena. Prelazak bilo kog procesa koji se odvija u Vasioni iz jednog stanja u drugo, odvija se kroz tačku. Da bi zemaljsko stanje prešlo u drugo, koje više nalikuje božanskom, ono mora da se sažme u tačku. Ukrstimo dve ravne linije. S leve strane, široko polje postaje sve uže, a zatim se pretvara u tačku. Iz tačke kreće razvoj, proširenje

sledećeg procesa. Zakon dvostruke negacije. Tačka je negacija prethodnog procesa. Iskazano terminologijom mog istraživanja, temelji ljudske sreće moraju se na kraju spojiti u jedan pojam. Tada će se ljudsko zaustaviti i moći će da se vidi realnost božanskog. Ali to mi nikako nije uspevalo. Želja i volja su se prelivale jedna u drugu, ali se nisu spajale. Ljubomora se prelivala u gordost, i obrnuto. Pojam života ih je donekle objedinjavao. Ali nije nastajala jedinstvena celina. Na kraju sam, hvala Bogu, uspeo sve da svedem na tri pojma i nadalje mi je bilo lakše da sve objasnim pacijentima.

– Prvo se posvetite temi gordosti, rekao sam im. – Prolazite kroz svoj život i, negujući ljubav u duši, prihvatite krah svoje volje, sudbine, sposobnosti i mogućnosti da upravljate. Kad osetite olakšanje, pređite na temu ljubomore: krah odnosa, izdaje, destabilizacija osnova vaših želja, poput one da imate decu, zasnujete porodicu, seksualne želje itd. Kada to rešite, pređite na sam život. Naučite da sačuvate ljubav kada ste bolesni, umirete, kada vas ubijaju. Koliko god da vam je život unižen i uništen, ljubav opstaje. Kad osetite realnost ljubavi u duši, da je ona iznad života, želje i volje – počnite da se molite za svoju decu. Sada ste već zdravi i učinite zdravim i svoje potomke.

Ove informacije su dovoljne za izlečenje i najtežih bolesti. U principu sam bio zadovoljan rezultatima svojih istraživanja i praksom lečenja pacijenata. Ali, da budem iskren, počeo sam da se umaram. Deset godina sam neprekidno radio tako mahnitim tempom, da sam konačno poželeo da se odmorim i posvetim nečem drugom. Postojala su samo tri oblika vezanosti. Istina, nisam rešio problem starenja. „Starenje je povezano s protokom vremena“, pomislio sam, „slučajevi podmlađivanja se sporadično dešavaju. Kad se čovek zaljubi, on se podmlađuje. Ali ako se ljubav pretvara u strast, onda čovek stari vrlo brzo. Ljubav vraća vreme unazad, strast ga goni napred“.

Setio sam se nedavnog članka. Jedna žena iz Italije je posetila isceliteljku da bi se podmladila i prolepšala. Ali nakon toga je počela nekontrolisano da mokri noću i izbacuje izmet. Zatim odlazi parapsihologu koji uspeva da je izleči, ali postaje stara i ružna. Ponovo odlazi kod isceliteljke koja je opet učini mladom i lepom, ali ponovo počinje nekontrolisana defekacija u krevetu. Na kraju je žena digla

ruke od mladosti i lepote i odlučila da živi prirodno. Šta se ovde desilo? Starenje i ružnoća blokiraju vezanost za želje i život. Ali kada se poboljšao površinski sloj, unutrašnja zavisnost od sreće se podigla mnogo iznad opasne granice. Agresija koja se tada rasplamsala, pretvorila se u program samouništenja. Šta je moglo dalje da usledi? Ili još intenzivnije starenje, koje isceliteljka ne bi mogla da ispravi, ili bolest koja bi unakazila lice i telo. Ili gubitak vida, ili onkološka bolest. Da se program samouništenja razvijao sporije, udarac bi primila deca i unuci. I posledice takvog podmlađivanja bile bi još teže, jer se vreme može vratiti unazad. Ali ako se to dešava na površinskom nivou, onda vremenom to donosi mnogo više problema. Neki ljudi stare veoma brzo, dok drugi polako. Ne govorim o besmrtnosti. Ali postoji mehanizam koji im pomaže da uspore starost. Prateći slučajeve patološki brzog starenja, tema ljubomore je svuda bila aktivna, odnosno koncentracija na želje i život. Uklanjajući vezanost za te aspekte, pacijenti su ozdravljali, vraćao im se vid, nestajali bi tumori. Da ne pominjem porodice koje bi počinjale da žive skladno. Ali niko se nije podmladio. Svi moji pokušaji da rešim problem starenja su propali. Svaka želja u životu mi se ispunila. Šta god sam želeo, to sam i postigao. Ali čini mi se da sam prekasno počeo da radim na temi starenja. Istina, taj problem još niko nije rešio. Ipak, to je slaba uteha. Šta činiti u takvim slučajevima? Ne obeshrabrivati se i ići dalje.

Pre otprilike godinu dana, kada sam pokušavao da pronađem uzroke još jedne bolesti, moja ruka je odjednom napustila poznatu zonu kojom su rukovodili život, volja i želje. „Bože, evo opet novih vezanosti", pomislio sam. Nisam znao kakve su to nove strukture, niti mi je bila dostupna informacija o njima. Svi moji pokušaji da probijem zaštitnu barijeru bili su neuspešni, i onda sam pokušao da je klasifikujem. „Možda se ova struktura nalazi u nekom od svetova", pomislio sam. Rezultati su bili neočekivani. Struktura nije pripadala nijednom od svetova, odnosno nije postojala u ovoj Vasioni. „Znači, reč je o nekom drugom Svemiru" – zaključio sam. Čitaoce neću zamarati detaljima, ali kada sam pokušao da pronađem razliku između tog Svemira i našeg, rezultati su me iznenadili. Osnovna razlika je bila u obrnutom toku vremena. Vreme je u tom Svemiru teklo unazad. I koliko god sam posle ovog incidenta nastojao da iznova

pronađem tu novu strukturu, ona se za mene pretvorila u crnu kutiju. Na kraju sam odustao, ali sam kasnije postepeno stupio u kontakt s njenim posrednikom.

Pronašao sam strukturu u kojoj se vreme kretalo u različitim pravcima. Rezonovao sam ovako: postoji naš Svemir, u kome se vreme kreće iz prošlosti u budućnost. Takođe postoji još jedan Svemir, u kome je tok vremena obrnut, i postoji Svemir na još višem nivou, u kome su oba vremenska toka povezana i istovremeno teku u različitom smeru. Ono što me je najviše iznenadilo jeste da je rad s višom strukturom, gde se vreme ulivalo jedno u drugo, proticao mnogo bolje i aktivnije nego sa strukturom obrnutog vremena. A onda sam prilikom dijagnostike sve češće dosezao strukturu s amorfnim vremenom. Postepeno sam odbacio reč Svemir i sve strukture označavao slovima: N.V. (normalno vreme) i A.V. (amorfno vreme). Kada sam nedavno dijagnostikovao za šta je vezana duša pacijenta, ruka mi je, prolazeći kroz zonu želja, ulazila u zonu života, a onda odjednom napuštala normalno i prelazila u amorfno vreme. To znači da se koreni želje i života nalaze u amorfnom vremenu. Osetio sam ogromnu radost i olakšanje. Sva tri parametra: želja, volja i život – spojili su se jedno – želje.

To znači da su sada mnogo veće šanse da se prevaziđe zemaljska sreća. Kada zaista razradimo sve situacije na nivou amorfnog vremena, možemo da izlečimo svaku bolest. Dalje je bilo potrebno ispitati ovu informaciju. Mesecima sam se, dijagnostikujući pacijente, spuštao do korena njihovih problema: zavisnosti od želja, a onda je usledilo iznenađenje. Pored želja počela je da se nazire još jedna struktura. Postepeno sam shvatio da je to volja. Iz strukture normalnog vremena, koreni volje i želje su se premeštali u amorfno vreme. Istina, pojam „život" je ostao u normalnom vremenu. Razmišljao sam zašto se to dogodilo, a onda sam shvatio. Amorfno vreme je suptilan nivo gde nema smrti. U njemu nema razlike između žive i nežive prirode. Moje oduševljenje je smenilo obično radno raspoloženje. Nisam mogao da sve grehe svedem na jedan uzrok. Zato su ostala samo dva – ljubomora i gordost, želja i upravljanje, odnosno volja. To znači da su želje postojale i pre života. „Ako se Kosmos svodi na dve vrednosti, onda je Biblija zaista u pravu, jer se u njoj sve svodi na dva glavna greha:

Prvi greh je idealizacija želja, odricanje od ljubavi prema Bogu zbog seksualnih želja, želja da se imaju deca, produži život, odnosno prvobitni greh Adama i Eve.

Drugi greh je priča o anđelu koji se pretvorio u đavola, kada upravljanje, volja i sposobnosti postaju cilj sam po sebi i postave se iznad ljubavi prema Bogu.

Da li je moguće, – razmišljao sam. Radio sam deset godina da bih se na kraju po ko zna koji put uverio u istinitost biblijskih predstava o čovekovoj suštini? Ali sada sam počeo dublje da shvatam smisao osnovnih biblijskih parabola. Inače, simbol monade, koja se predstavlja na istoku, odnosno interakcija dva principa, muškog i ženskog, takođe dočarava dijalektičke veze osnovnih struktura Vasione.

Prošlo je dve hiljade godina, a mi tek sad počinjemo da shvatamo šta je napisano u Bibliji. I često naša „prizemljenost" pred nama zatvara sve uzvišene kodirane istine. Nedavno sam, prateći duše umrlih, počeo da shvatam šta su raj i pakao. Nakon smrti, duša postepeno „ljušti" strukture koje su povezane sa životom i nakon 40 dana počinje da ulazi u slojeve zagrobnog sveta. Nakon što neko vreme provede u zagrobnom svetu, duša se transformiše i prelazi u druge svetove. Što je više ljubavi, to je veći ciklus njenog prolaska kroz druge svetove. U njima je vreme zgusnuto a budućnost je vidljiva. Što kroz veći broj drugih svetova duša prolazi, to čovek svojim rođenjem dobija više potencijala i sposobnosti. Mnogo puta sam video dušu opterećenu crnim mrljama mržnje, nedostatkom volje za životom. Ona nije mogla da uđe u druge svetove. Samim tim, prilikom sledećeg rođenja, biće ograničena i inferiorna kada je reč o mogućnostima, sudbini i zdravlju. Duše samoubica, ljudi koji su počinili zločine protiv ljubavi, posle smrti često ne mogu da uđu u zagrobni svet. I, prirodno, pri sledećem rođenju će mogućnosti takve osobe biti maksimalno sužene. Raj je prilika za našu dušu da se harmonično razvija nakon smrti kroz interakciju sa svim strukturama Vasione.

Uobičajene predstave o paklu i raju ne svode se na božanske, već na ljudske vrednosti. Raj je potpuno ispunjenje svih želja, prosperitetan i stabilan život. Pakao je potpuni krah svih želja i neprestano uniženje života. Koji su najjači oblici uniženja života? Užareno ugljevlje ili kotao koji ključa. Inače, posle nekog vremena sam shvatio da naziv amorfno vreme nije prikladan, jer vremenski vektori u njemu ne teku haotično, u različitim pravcima, već u dva sloja

koji su nasuprot jedan drugom. Međutim, naziv „amorfno vreme" sam zadržao jer je bio prikladan za rad. Isto tako sam u mislima svima govorio: „Volim te". Zatim sam shvatio da pre svega treba da volimo božansko u čoveku, te sam govorio: „Volim Boga u tebi". Nakon nekog vremena ponovo sam drugima govorio: „Volim te", podrazumevajući da pre svega volim večno i božansko „ja" u drugom čoveku i u sebi. Nisam rešio problem starenja, ali su zato moje predstave o vremenu postale dublje, kao i razumevanje sveta i njegovih osnova. Ako želimo da razumemo svet, a da nam on bude polazište, da bismo se uzdizali sve više, pre ili kasnije ćemo se na jednoj tački zaglaviti. Ali ako budemo pratili ljubav, ona nas može uzdići do neslućenih visina razumevanja, uopštavanja i spoznaje svega postojećeg.

SEMINAR

Približava se kraj milenijuma i taj događaj je trebalo nekako obeležiti, sumirati ono što sam uspeo da uradim. Što je prošlost jasnija, lakše je raditi s budućnošću. Pre seminara sam odlučio da primim nekoliko pacijenata. Pošto sam orijentisan na maksimalno uopštavanje svih problema, na konsultaciju će doći osobe koje su u podsvesnoj interakciji s mojim poljem. Pomoć koju pružam njima će pomoći meni da prepoznam svoje probleme. Predvideo sam da će konsultacije trajati oko dva sata, međutim, trajale su više od šest sati i to najvećim delom zbog dve pacijentkinje. Poražavajuće je što nikako nisam mogao da im objasnim da im je pogrešan pogled na svet. Bila su to dva najteža slučaja. Nije bila u pitanju bolest, niti nesreća, već njihovo psihičko stanje. Evo prvog slučaja:

– Srećna sam što sam vas videla, – žena je rekla jednoličnim glasom. – Zapravo sam zato i došla. Ali usput me muči još jedan problem. Da li sam ispravno postupila? Prvog muža sam u potpunosti kontrolisala i čini mi se da sam ga time ubila. A kada sam odlučila da se udam drugi put, rekla sam sebi: „Popuštaću u svemu". On je imao ozbiljne nedostatke, ali ja nisam sebi dopuštala osuđivanje ili nezadovoljstvo. Bio je teško bolestan, zahtevao je negu i ja sam sve to izdržala. Ali nedavno mi je priznao da se zaljubio u drugu ženu zbog koje me je napustio. Mogla sam da ga zadržim, ali nisam htela da ubijam ljubav u njegovoj duši – i pustila sam ga. Srećan je s drugom ženom, rodilo im se i dete. Da li sam pravilno postupila?

– Teško je reći, – odgovorio sam joj.– Za ljubav se treba boriti pre svega menjajući sebe. U nečemu ste postupili pravilno, ali ne mogu da shvatim u čemu je problem.

Gledala me je sažaljivo i rekla:

– Znate, dovoljno mi je što sam vas videla. Možda ne treba da kopamo po mojim problemima. Treba prosto živeti, a život će sve staviti na svoja mesta.

Preostalo mi je samo da kažem „da" i da je pustim da ode u miru. Moja dijagnostika obuhvata samo grube strukture polja, čije su deformacije povezane s telom i teškim sudbinskim udarcima. Najsuptilnije momente mogu da osetim,

ali ih ne vidim. Zaštitni mehanizmi su mi se već pokrenuli kada je ova žena došla na konsultaciju. I sada ne mogu da dobijem tačnu informaciju, jer mi se polje uravnotežilo. Ali osećam kao da joj se bliži krah i sve opasnija situacija.

– Nemojte još da idete, – rekao sam joj. – Kod vas nešto nije u redu.

– Ja se ne odričem ljubavi prema mužu. I dalje ga volim, – rekla je.

– Izađite malo u drugu prostoriju, radite na sebi – možda će se slika iskristalisati, – predložio sam joj.

Ona upitno podiže obrve, ustaje i izlazi. Ušla je sledeća pacijentkinja. Uznemirena je i potrebno joj je neko vreme da se smiri. Na njenom umiljatom licu su vidljivi tragovi ozbiljnih briga.

– Još od mladosti imam probleme u odnosima s muškarcima, – rekla je. – Gorda sam i preterano ranjiva. Nisam umela da praštam. A onda sam se zaljubila. Bilo nam je predivno. Volela sam ga i znala da su nam osećanja uzajamna. Sve je polako vodilo ka braku. Mislim da niko nije bio srećniji od mene. Ali odjednom je, nakon jednog praznika, nestao i nije mi se javljao nekoliko dana. Mislila sam da ću poludeti. Pozvao me je tek nedelju dana kasnije, i, kao da se ništa nije desilo, tražio da se vidimo. Opsovala sam ga i spustila slušalicu. Zatim sam ipak otišla. Kada me je pozvao, bila sam spremna da mu oprostim, ali se ispostavilo da je te nedelje nestao sa ženom koju je nedavno upoznao. Nakon naše telefonske svađe ponovo je otišao kod nje a istovremeno je želeo da se vidi sa mnom. Nisam shvatala zašto se tako iživljava na meni? Naša veza je prekinuta. Posle nekoliko meseci me je pozvao iz drugog grada i rekao da me još uvek voli, ali je u međuvremenu oženio tu drugu ženu. Rekla sam mu: „Ako me voliš, kako si mogao da oženiš nju?” A on je nešto promrmljao ponavljajući kako me voli. „Ali ako me voliš“, – rekla sam mu, – onda dođi kod mene. Razvedi se od te žene pre nego što se dete pojavi, jer će tada biti kasno“. On je počeo nešto da laže, opet ponavljajući kako me voli. „S tom ženom ne mogu da imam decu”, objasnio mi je. „Ona je prostitutka i alkoholičarka“. Posle nekog vremena me je i dalje zvao i govorio da me voli. A zatim sam saznala da je s tom ženom dobio dete. To mučenje traje i danas. Sada sam u strašnom stanju – doživljavam nervni slom. Pomozite mi da shvatim šta se dešava.

– Žene u vašoj lozi su naučile da vole, ali nisu naučile da pate. Kada doživimo vrhunac ljubavi, kroz to osećanje dospevamo do najskrivenijih struktura postojanja. Ali kontakt sa ovim strukturama je smrtonosan ako je duša zaprljana. Zbog toga mnogim ljudima nije dozvoljeno da osete pravu ljubav. Ali ako je ipak doživite, onda će vas pročistiti na neko vreme od svega ljudskog. Odnosno, morate naučiti da sačuvate ljubav kada se raspadaju odnosi s voljenom osobom, kada vam se ruše želje, kada ste poniženi kao žena, kada vam se raspada život i nada da ćete imati decu i porodicu. Ako sačuvate ljubav i ne budete tražite krivce, tek onda zaslužujete zemaljsku sreću u obimu koji određuje dubina vaše ljubavi. Koliko u ovom životu dobijemo zemaljskih blaga, toliko moramo i da ih izgubimo. U velikoj ljubavi su skrivene kolosalne zemaljske vrednosti – to je budućnost, ogromna prilika za nas i naše potomke u sledećim životima. Ako ovu ljubav budemo sačuvali, ne odbacujući je, obezbeđujemo budućnost i sebi i svom potomstvu.

Od ovog bezmernog bogatstva možemo postati zavisni, možemo umreti ili izgubiti budućnost. Spasiti se možemo samo još većom težnjom ka božanskoj ljubavi, odnosno očuvanjem ljubavi kada se raspada sve ono u šta se ona pretvara: budućnost, deca, porodica, odnosi sa voljenom osobom. Mogli ste da s Višeg plana dobijete pročišćenje smrću, bolestima ili nesrećama. Dobili ste najnežniju varijantu – kroz drugog muškarca. Ali vi ste to odlučno odbili da prihvatite.

– Ali zašto mi onda stalno priča o ljubavi? Zašto me laže? – pitala je.

– On vas ne laže, odgovorio sam. – Bez ljubavi u duši nećete izdržati ovo mučenje. Svojim priznanjem, on vam pomaže da sačuvate ljubav u duši i da prođete kroz pročišćenje koje vam je dato od Boga.

– Ali zašto je morao tako da me muči?

– Shvatite da on s tim nema nikakve veze. Vaše unutrašnje stanje određuje šta će vam se dogoditi. Gledao sam je u oči i video da me nije razumela. – Pređite sad malo u drugu prostoriju, sedite i radite na sebi, – rekao sam joj. – Pokušajte da u svemu vidite Božju volju. Pokušajte da sačuvate ljubav uprkos svemu.

Briše suze i izlazi. Zatim dolaze još dva pacijenta, ali se ne sećam kakve su tegobe imali i šta sam im rekao. U njihovom slučaju je sve bilo prilično jednostavno.

Sedim za stolom i gledam kroz prozor. Sada će ući prva pacijentkinja koja je pustila svog muža. Još uvek nisam shvatio šta se tu desilo. Svako uopštavanje i poimanje dosežu do nekog nivoa. Kad koren situacije seže dublje, čovek me tada ne razume, ma koliko precizno govorio. Vidim da se program samouništenja ubrzano uvećava kod ove žene. Sada je osmostruko veći nego na početku konsultacije. Ona ulazi, smešta se i počinje da govori. I ja shvatam šta je u pitanju. Kad čovek dolazi na konsultaciju kod mene, treba da se odrekne svoje volje, želje i vezanosti za život. Što je veće ubrzanje procesa na konsultaciji, opasnija je pogrešna orijentacija. Ova žena nije odustala od poriva da kontroliše. Ona i sada sedi i kontroliše mene, sugeriše šta da kažem i šta da uradim. U početku je gušila prvog muža i smatrala da je taj problem potpuno rešila tako što je pravila ustupke drugom mužu, ali ona je počela da guši samu sebe. Spolja je prihvatila situaciju, ali na unutrašnjem planu je bila vazda razdražljiva i prepuna zamerki. Kada se sve ovo nagomilalo u rizičnoj meri za život njenog muža, on se intuitivno prebacio na drugu ženu, ali opet nije sam otišao od prethodne, već ga je ona pustila da ode.

– Vi ste u stanju da se odreknete ljubavi, – rekao sam joj, – ali nipošto ne možete da se odreknete kontrole nad drugima. Čak i ako vas ubijaju, vi ćete davati savete i pokušavati da upravljate tim procesom. Vaša koncentracija na volju i kontrolisanje prilikom konsultacije toliko je uvećana da ne možete da prođete bez ozbiljnih posledica, – objasnio sam joj. – Nalazite se u vrlo delikatnom položaju i pokušajte da to shvatite.

– Da li imam šanse? – upitala je.

Slegnuo sam ramenima.

– Sve dok ste ovde, kod mene na konsultaciji, imate ih.

– Šta da radim?

– Pokušajte da se distancirate od volje, kontrolisanja i života a da sačuvate samo ljubav prema Bogu.

U njenim očima su se pojavile suze.

– Mislim da počinjem da shvatam u čemu je problem, – rekla je.

– Sedite ovde još nekih sat vremena i razmislite, – predložio sam joj i ona je napustila prostoriju.

Ulazi druga pacijentkinja. Reklo bi se da je sve prosto: kod prve pacijentkinje dolazi do idealizacije volje, a kod druge – želja. Kada sam ranije objašnjavao pacijentima uzrok,

kao i mehanizam prevazilaženja, oni su me razumeli i situacija, zdravlje i sudbina su im se menjali. Zatim sam shvatio da se volja i želja prelivaju jedno u drugo, umesto gordosti dolazi ljubomora, i obrnuto. Treba prevazilaziti zavisnost od oba entiteta. Ali nikada mi nije išlo tako mukotrpno i teško. Znači da je morao da postoji neki razlog koji je pothranjivao njihovu vezanost. A da bi ih uverio, morao sam podsvesno da uđem u sam koren situacije i da pritom prođem kroz sve veća preopterećenja. Moj mehanički pristup – otkloniti vezanost za želje, potom za upravljanje i čovek će ozdraviti – ponovo nije urodio plodom. Zašto je ova seansa bila tako teška ? Nisam to mogao da objasnim. „Verovatno će se desiti nešto na seminaru", – pomislio sam.

Inače, u poslednjih nekoliko meseci sam primetio dobru tendenciju. Nekada sam seminar počinjao tako što sam dijagnostikovao sve učesnike. Takođe sam beležio značajnu razliku koja se javljala posle seminara. Stanje učesnika se poboljšalo i efekat je bio trajniji u odnosu na to kako sam napredovao u svojim istraživanjima. Pre otprilike godinu dana sam primetio sledeće: prvog dana dolaze pripremljeni učesnici, koji sve znaju. Drugog dana dolaze početnici i deo onih koji su prisustvovali prvog dana. Dakle, polje učesnika je drugog dana bilo mnogo bolje nego prvog. To sam objasnio činjenicom što publika međusobno kontaktira i dolazi do prenosa informacije i promena koje se učvršćuju seminarom.

U novembru 2000. godine sam imao nastupe u Sankt Peterburgu. Sve je prošlo po istom scenariju: prvog dana je energija bila loša, a drugog – sjajna. Za nedelju dana mi počinju nastupi u Moskvi. Posmatram polje učesnika i ne mogu da shvatim šta se desilo. Polje je već bilo čisto, ali to nije bilo povezano s publikom u Sankt Peterburgu, već direktno sa mnom. Šta će iz toga da usledi? Nekad su promene bile moguće samo kroz direktni kontakt i rad na sebi.

Uzrok i posledica su zamenili mesta. Ono što se čini da je uzrok na spoljašnjem planu, ispostavlja se da je posledica na suptilnom planu. Interesantno. Ako bih nekada bio jako umoran posle predavanja, sada me prilično lomi i pre njega. Inače, pre seminara je iznikla jedna čudna situacija. Obično dijagnostikujem i otklanjam programe koji mogu da naškode kako mom stanju tako i stanju učesnika. Najopasniji program koji je isplivao pre seminara bio je strah od starosti, kao i uninije zbog toga. Nisam nameravao da pokrećem temu

starenja, ali su se iz nekog razloga strah od nastupajuće starosti, budućnosti, kao i uninije i nedostatak samopouzdanja ispostavili kao najstrašniji i najopasniji. Reklo bi se da je po pitanju uninija sve razumljivo. Kao što sam objašnjavao pacijentima, najveći čovekov greh potiče od prvobitnog greha Adama i Eve – odricanja od ljubavi prema Bogu zarad života i njegovog produžetka. Ali to hronološki nije prvi, već drugi greh. Prvi je prestup anđela koji je postao đavo. On se odrekao ljubavi zbog volje, upravljanja, sposobnosti i intelekta. Zašto mu je najviša vrednost postala njegova lična volja, želja za upravljanjem, a ne božanska? Zato što je zaboravio na svoje božansko poreklo, na svoju suštinsku prirodu. To znači da svako od nas u sebi nosi ovaj greh, kao i mogućnost da izgubi božansko „ja". Kad zaboravljamo da smo po prirodi božanski i da u svojoj duši nosimo Boga? Kada smo najdublje nezadovoljni sobom. Ljutnja na sebe i nezadovoljstvo sobom je prikrivena želja za sopstvenom smrću. I ako ona prodre na dublji nivo – to je direktna agresija prema Bogu što će odmah dovesti do naše smrti. A tada, da bismo preživeli, krijemo se od Boga iza svog ljudskog „ja". Ta agresija nas uništava, ali ne ubija odmah. Zato, da bismo se vratili Bogu, nemamo pravo da osećamo duboko nezadovoljstvo sobom i da se ljutimo na sebe, jer smo po svojoj prirodi božanski. Mi smo neprestano povezani s Bogom ljubavlju i nemamo pravo da napadamo svoje božansko „ja".

Prelazimo na strah od budućnosti. Tu je prisutna tema želja koja proističe iz prvobitnog greha. Sve naše želje su uperene ka budućnosti. Što smo jače vezani za želje i činimo ih smislom života, više osećamo strah da ćemo ih izgubiti. Pošto su želje povezane s budućnošću, vezanost za njih stvara strah od budućnosti. Strah od budućnosti dovodi do toga da o ljudima loše mislimo, plašimo se da će nas izdati, prevariti, povrediti. Što se više plašimo budućnosti i o ljudima imamo gore mišljenje, jače se vezujemo za budućnost i počinjemo da je gubimo. To dovodi do bolesti i smrti. Dakle, razumljivo je: uninije i strah od budućnosti. To su glavni pokazatelji gordosti i ljubomore. Ali kakve to ima veze sa starošću? Opet mi nije jasno. Misli mi se ponovo vraćaju ka temi volje i želja. „Zapad je Zapad, a Istok je Istok i oni se nikad neće ujediniti.", rekao je Kipling. Kriza savremenog sveta je pre svega kriza dva sistema razmišljanja, zapadnog i istočnjačkog. Oni se polako pretaču

jedan u drugi. Ali ako se prebrzo spoje, onda jedan drugog uništavaju, dolazi do neutralizacije. „Ne postoje ljudi, postoje ideje“, govorili su na Istoku. Ako se te dve ideje ne budu spojile u dijalektičkom jedinstvu, obrazujući nešto novo, sledi im propast.

Ovo sjedinjenje je počelo pre nekoliko hiljada godina. Mnogoboštvo je jednim bogovima dopustilo da krenu ka idealizmu, a drugim ka materijalizmu. Dva suprotstavljena sistema razmišljanja mogla su da se ujedine samo kroz religiozni sistem koji priznaje monoteizam. Takva religija je postao judaizam. Istočnjačka tačka gledišta, koja priznaje samo ideje i negira ovaj svet, stopila se sa zapadnom, koja svet oko nas priznaje kao stvarnost. I ako su nekada u religijama bogovi predstavljali idealni ili materijalni aspekt, u novoj religiji je koncept božanskog izašao van okvira materijalnog i idealnog. Ali da se ne bi desio sunovrat i rasparčavanje, trebalo je ispoštovati ogroman broj pravila koja omogućavaju da se smanji zavisnost od materijalnog i duhovnog.

Ljudi su se menjali. Menjalo se i vreme. Neka pravila su zastarevala, a nove informacije o prevazilaženju dva glavna zemaljska aspekta nisu pristizale. To znači da je vremenom morala da se povećava tendencija slabljenja božanske stvarnosti i da se uveća realnost duhovnog i materijalnog, koji bi naizmenično menjali svoju važnost. Hrišćanstvo je napravilo ogroman pomak u razumevanju božanskog. Ispostavlja se da osnovno sredstvo spoznaje Boga možda nije u strogom ograničavanju ljudskih potreba i u savesnom, strogom poštovanju svih pravila i obreda, već da je to prvenstveno – ljubav. Ljubav prema Bogu koju nosimo u sebi. Ljubav prema Bogu, koju vidimo u svakoj zemaljskoj manifestaciji. Ljubav prema Bogu koju vidimo u svakoj čestici sveta koji nas okružuje. Stvarnost božanske ljubavi pomogla je da se smanji zavisnost od osnova ljudske sreće. Povezati ono što ranije nije moglo da se poveže. Realnost duha, koji negira materiju, i realnost materije, koja ne priznaje duh.

Mnogi ne razumeju Hristove reči iz Novog zaveta, nego im one deluju veoma protivrečno. Ova prividna kontradikcija nastaje zato što je u duši malo ljubavi. Kada je u duši mnogo ljubavi, potpuno protivrečni i međusobno isključivi pojmovi menjaju svoj smisao i prestaju da se međusobno isključuju. Ali da bismo spoznali svet na takvom nivou i osetili takvu ispunjenost ljubavlju, treba da naučimo da prolazimo kroz

patnju rastajanja s temeljima ljudske sreće, a da pritom sačuvamo božansku ljubav. I u svakom od nas postoji sećanje na to kako je Isus Hristos sačuvao ljubav kada su se urušavali temelji zemaljske sreće. Raspad života. Raspad volje i želja. Sve to nije uticalo na njegovu snagu ljubavi. Ali posle nekoliko vekova, hrišćanstvo se raspada na dva ogranka. Ponovo dolazi do nazadovanja ka dve komponente – na zapadnu i istočnu. Katolicizam – u kome materijalno ima prevlast nad duhovnim i pravoslavlje, koje preimućstvo daje duhovnom nad materijalnim. Ali pravoslavlje nije dovoljno snažno da uravnoteži katolicizam, pa se pojavljuje islam s jasnim i strogo opravdanim prioritetom duhovnog nad materijalnim. Svet se mora vratiti ljubavi, jer božanska stvarnost nije u idejama i principima, bogatstvu i raskoši, već u ljubavi koja se ničemu ne potčinjava i ne zavisi ni od čega.

Zapad i Istok moraju da se ujedine i pretvore u novi kvalitet. U međuvremenu, tamo gde se susreću, protiču stalni sukobi. Nauka i religija, zapadna demokratija i istočni despotizam. Suprotnosti se razvijaju i zaoštravaju svoj konflikt. Misli mi se okreću ka Rusiji i njenoj sudbini. Ležeći između Istoka i Zapada, Rusija je u početku upijala osnovne protivrečnosti. Sudbina Rusije je ilustracija zakona jedinstva i borbe suprotnosti. Na početku tromo, amorfno i nedovoljno izdiferencirano postojanje dva tipa mišljenja. Interakcija sa evropskom mišlju i istočnjačkom filozofijom. Postepeno se Rusija sve više približava istočnjačkom načinu razmišljanja. Zatim na vlast dolazi Petar Veliki i Rusija pravi nagli zaokret ka zapadnoj civilizaciji, ali zadržavajući istočnjački način razmišljanja. Obrazuju se suprotnosti i prelivaju se jedna u drugu. Proces razvoja se dešava ubrzano. Rusiji je suđeno da ujedini ove suprotnosti. Pokušaji da se izabere samo zapadni ili istočni put – brzo su se izjalovili.

Krajem prošlog veka Rusija je pokušala da ide zapadnim kolosekom. Ukida kmetstvo i uvodi demokratske reforme. Sledi ubistvo cara nakon čega se pojavljuju znaci haosa. Ponovo se vraća na put nepopustljivog upravljanja. To se završava eksplozijom, revolucijom 1905. godine. Zemlja se ponovo okreće ka zapadnom modelu. Kreću reforme Stoljipina, poljoprivredna gazdinstva. Sledi ekonomski procvat. A zatim ubistvo Stoljipina i zastoj u reformama. Zemlja se kreće ka istočnom modelu razmišljanja. A zatim opet slede eksplozije.

Početak Prvog svetskog rata. Zatim dve revolucije. Kratkotrajna demokratija posle prve revolucije, pokušaj da se Rusija priključi Zapadu završava se drugom revolucijom i prelaskom u vojni komunizam. Sledi nova očekivana eksplozija. I tu, iznenada, glavni ideolog istočnog komunističkog pravca – Lenjin, radi nešto što se graniči s podvigom. Prihvata zapadni sistem mišljenja i otvara put ka NEP-u (Novoj ekonomskoj politici). Ali za Rusiju čisto zapadni način razmišljanja predstavlja ubrzano propadanje i rastakanje. Uporedo s raspadom zemlje, raspada se i ličnost njenog vođe – Lenjina. Zbog psihičke bolesti, on više ne može da upravlja državom. Zemlja logično prelazi u model istočnjačke despotije. Počinje kolektivizacija. Haos i propadanje su zamenjeni tendencijom kolektivnog samouništenja. Počinje 1937. godina. Očekuje se nova eksplozija i ona kreće s Drugim svetskim ratom. Posle rata se pojavljuje težnja ka demokratiji, ali kao i dvadesetih godina 20. veka, ona se ubrzo pretvara u svoju suprotnost. Ponovo počinju represije, zatim prevrat i smrt vođe. Tiranin umire. Zatim mora doći do naginjanja ka zapadnoj demokratiji, okrenutost ka privatnoj svojini ili pokušaj da se konačno povežu dva različita načina razmišljanja. Pokušaj Hruščova da zemlju približi relativnoj demokratiji nije bio krunisan uspehom. Ali pojavila se mogućnost ravnomernog razvoja dva različita sistema mišljenja: nauke i religije, idealizma i materijalizma. Kao i dvadesetih godina, to se pre svega ogleda u umetnosti šezdesetih godina. A zatim je trebalo da se odrazi i u filozofiji, politici i ekonomiji.

Ali suprotnosti se ne zadržavaju na tom nivou, već počinju da se međusobno neutrališu i padaju u amorfno stanje. Isto kao što posle reformi Petra Velikog počinje amorfni period, gde nema izraženog istočnjačkog ili zapadnog načina razmišljanja. Po završetku razdoblja Brežnjeva, počinje nagli prelazak na istočnjački model koji uvodi Andropov. Ljude presreću po bioskopima i ispituju zašto nisu na poslu u toku dana. Nadalje sledi samo eksplozija ili smrt vođe. U to vreme su svi procesi ubrzani, a Andropov uskoro umire. Zatim sledi predah i kretanje ka zapadnom modelu. Gorbačov pokreće demokratske reforme u zemlji. Ali, zapadni model je destruktivan po Rusiju, što Gorbačov shvata. Zato, uporedo s demokratijom, on pokušava da sačuva ideologiju socijalizma, kolektivni način mišljenja, duhovni potencijal. Stoga on na prvi pogled preduzima potpuno apsurdne korake –

kreće u kampanju protiv alkohola. Načinivši iskorak ka materijalnom planu, zemlja mora da sačuva duhovnost. Ali komunistička ideologija nije dopuštala mogućnosti za harmoničnu simbiozu suprotnosti. Socijalizam je više pripadao istočnjačkom modelu, jer se u njemu isključivala sloboda ličnosti. Srednji put nije mogao da bude postignut. Zemlja je sve više klizila ka nekontrolisanoj pljačkaškoj demokratiji. Gorbačov i njegovo okruženje pokušavaju da isprave situaciju naglim zaokretom udesno. Sledi avgust 1991. godine.

Međutim, Rusiji nije suđeno da bude pod istočnjačkim despotizmom. Puč propada i počinju Jeljcinove reforme. Gorbačov kasno shvata da se demokratija bez ideologije u Rusiji završava pljačkom i propadanjem. Tada, 1985. godine, bio je siguran da će uspeti da spoji suprotstavljene tendencije. Ali 1986. godine se dešava misteriozna katastrofa – eksplozija nuklearne elektrane u Černobilju. To je bilo kao upozorenje o nadolazećoj nesreći. Gorbačov govori o novom pogledu na svet. Disciplina i upravljanje ne treba da se sprovode despotskim i drakonskim merama prema narodu. Istu tu ulogu, ali mnogo efikasnije, može da obavi nova ideologija i promišljeni zakoni. Ali ideologija nije postojala. Posle neuspešnog pokušaja da se vrati istočnjačkoj disciplini, zemlja tone u Jeljcinovu demokratiju sa elementima istočnjačkog despotizma. Opet jačaju tendencije raspada zemlje i počinje raspad ličnosti njenog lidera. Posle toga Rusija mora da skrene udesno. Ako bi prioritet dala istočnjačkoj despotiji, brže bi mogle da se očekuju eksplozije ili smrt vođe. Pošto u Rusiji nema ideologije, red najverovatnije mora da se održava despotskim merama. O tome svedoče dve eksplozije 2000. godine. Kada se Rusija okretala ka zapadnoj demokratiji, tj. željama, počinjao je proces koji podseća na Sodomu i Gomoru. Kada se okretala ka volji i upravljanju, tj. istočnjačkom načinu razmišljanja, dolazilo je do tlačenja naroda i nemira.

Podmornica „Kursk" je simbol vojnog upravljanja. Ostankinski TV toranj je simbol informacijskog upravljanja. Katastrofe koje su se dogodile ovim simbolima svedoče o opasnoj tendenciji koja uzima maha u Rusiji. Zemlja postaje sve krhkija i za nju je sve opasnije nezavisno postojanje suprotnosti: zapadne civilizacije, koja ide ka raspadu i rastakanju, i istočne, koja ide ka kolektivnom samoubistvu. Pošto su ove dve tendencije u Rusiji naročito izražene, i

pošto ona već ima iskustva s njihovim suživljenjem, čini se da će morati da formira novi model razmišljanja koji će iznedriti novu politiku, novu ekonomiju i novo čovečanstvo.

Misli mi se opet vraćaju na sutrašnji seminar. U svakoj državi i u svakom čoveku dolazi do zaoštravanja istog procesa. Jačanje zavisnosti od želja i volje. Prelazak s ljubomore na gordost, i obrnuto, koji je ranije funkcionisao, a sada je iscrpljen. Sećam se kako sam ranije, svodeći sve probleme na ljubomoru ili gordost, objašnjavao pacijentu kako da otkloni jednu ili drugu zavisnost, nakon čega bi on ozdravljao. Kada bi mi, veoma retko, dolazili pacijenti kod kojih je preko svake mere bilo i ljubomore i gordosti, govorio bih im:

– Lekovi obično premeštaju problem iz jedne oblasti u drugu. U vašem slučaju je medicina nemoćna, i vi ste to već shvatili. Preostaje vam samo jedan put – ka Bogu. Ako vam ljubav prema Bogu bude dragocenija od želja i volje, bićete spaseni.

Razmišljam o svojim nerešenim problemima. S bubrezima mi je stanje bilo bolje, ali bol nije prestajao. Štaviše, pre seminara se pojačao. Iznenada sam osetio silovit bol u predelu desnog plućnog krila, predelu gde su lekari mislili da imam tumor. Treba da ispitam ovu situaciju. Otkrivam zakone po kojima se razvija čovekova duša i pronalazim vezu između bolesti, ponašanja, karaktera i pogleda na svet. Zato, hvala Bogu što kod mnogih dolazi do izlečenja i bez mog učešća. Kao drugo, lenština sam, i ako bi kod mene sve bilo u redu, možda bih napredovao, ali vrlo sporim korakom. A ovako, zbog sopstvenih karmičkih teškoća, kao i zbog toga što sam nagomilao probleme od svih pacijenata i preuzeo ih na sebe, moram da budem u prvim redovima ako hoću da preživim. Bez obzira na to kakav bio nivo isceliteljstva, ako niste šarlatan, zaštita će svejedno popustiti sve dok realnost božanskog ne bude veća od zemaljskog.

Tamo gore je sve odavno rešeno. I šta god da se desi, situacija će uvek služiti uvećanju ljubavi prema Bogu. Kad je reč o destabilizaciji, nekada sam mislio da je filozofija maksimalno bezbedna, ali se ispostavilo da nije tako. Mogućnosti uopštavanja su povezane sa dostizanjem suptilnih nivoa, na kojima se vreme i prostor sažimaju. Uspon na ove planove može lako doneti bolest ako nema dovoljno ljubavi. Prosečno mogu da izdržim urušavanje zemaljskih vrednosti

kada ne prelaze 1300 jedinica. Kada se to prevede na zemaljske situacije, to otprilike odgovara izdaji prijatelja, smrti od teške bolesti ili invalidnost. Moja ljubav neće izdržati intenzivniju destabilizaciju. Pitam se koji mi je nivo poljuljanosti sad, pre seminara, budući da izranjaju najopasniji problemi. Pokušavam da izračunam i bivam zapanjen: 7000! Ako dva ili tri dana provedem u ovom režimu, šanse da preživim mi padaju na nulu. Istina, ovaj režim je trajao oko sat vremena, a zatim prestao. Najverovatnije će mi se na seminaru otvoriti pristup nekim ozbiljnim razmišljanjima, za čije usvajanje nivo destabilizacije treba da bude 7000 jedinica, i s Višeg plana me postepeno pripremaju na to. Ne bih izdržao odjednom i zato destabilizacija ide postepeno. Pitam se kakve životne neprijatnosti mogu da odgovaraju ovom nivou. Šta može biti teže od bolesti i smrti? Pokušavam da izračunam i čudim se. Ispostavlja se da je to odnos između muškarca i žene. Stepen destabilizacije u tom slučaju, odnosno muke i bola, može da premaši i 10.000 jedinica. Duša može da pati mnogo više od tela. I što više ljubavi osećate prema drugom čoveku, to više patnje može da vam donese. Naučnici se stalno pitaju da li je moguće spoznati čitav Svemir. Istine koje su do juče izgledale nepromenljive, danas se ruše. Ispostavilo se da zakoni koje otkrivamo i predstave o svetu koje nam se formiraju, odgovaraju nivou čovekovog razvoja, njegovoj sposobnosti da objedini svu ljubav koju nosi u duši. Mi se menjamo i menja se naša slika Svemira. I sve dok se čovek razvija i približava Bogu, njegova slika sveta će se stalno menjati.

Otkriveni zakoni se ne ukidaju, već postaju deo nove, šire slike sveta. Upravo sada, pre seminara, uspeo sam da sve zemaljske vrednosti svedem na dve: želje i volju. Štaviše, pored strukture amorfnog vremena, napipao sam i X strukturu. U njoj su ova dva koncepta počela da se spajaju. Sa ovom strukturom predstoji rad. Mehaničko otklanjanje zavisnosti od želja i volje omogućava izlečenje mnogih bolesti. Ali budući da nisu primarne, negativnost koja ih pothranjuje iz dublje strukture će pre ili kasnije dovesti do problema.

Jedan od okidača da to shvatim je bila situacija koja se desila na konsultaciji.

U pitanju je bila jedna žena koja je imala ozbiljne probleme sa ćerkom.

– Vaša ćerka ne može da prihvati pročišćenje ni kroz ljude, ni kroz bolest niti nesreću. Nije u stanju da sačuva ljubav kada je izdaju i vređaju čak ni 5%. Njena koncentracija na volju i kontrolisanje je ogromna. Deset puta premašuje opasan nivo. I sve ste joj to preneli vi, – objasnio sam joj. – Uzgred, kod vas je sposobnost opraštanja minimalna.

Žena me je gledala sa interesovanjem.

– Kada sam imala 17 godina, razgovarala sam s monasima u Zagorsku. Dali su mi uputstva kojih sam se pridržavala celog života. Pročitala sam sve vaše knjige i došlo je do ozbiljnih poboljšanja po pitanju mog zdravlja i sudbine. Po vašoj dijagnostici, ispada da imam ogromnu gordost, da ne mogu da oprostim ljudima, da nisam naučila da sačuvam dobrodušnost u nevoljama i nesrećama. Čak kažete da mi je ćerka u užasnom stanju. Verujte mi, umem da radim na sebi kao niko drugi. A prema vašoj dijagnostici, moj položaj je katastrofalan.

Uzdahnuo sam:

– Hajde da pogledamo.

Pokušavam da dijagnostikujem njenu koncentraciju na želje i volju. Rezultat je bio poražavajuć. Vezanost za želje je bila 10%, a za volju 5%, odnosno bolje od svakog proseka. Kod nje bi sve trebalo da bude odlično. U rezultatu dijagnostike dobijam zaključke koji se međusobno isključuju. Mora se potražiti nova karika. Neko vreme traju mukotrpna traganja. Zatim sam polako rekao:

– Nije mi sasvim jasno o čemu se radi, ali vi imate ogromnu koncentraciju na moral i etiku. Pravednost vam je važnija od ljubavi. Izdržaćete krah želja i sačuvati ljubav. Izdržaćete uniženja i neprijatnosti, ali nećete moći da podnesete izdaju i skrnavljenje verskih zapovesti. U odnosu na ljubav, sve mora da bude sporedno. Čim idealizujemo, želeći da zemaljske vrednosti, pa čak i one najsvetije, učinimo večnim i nepromenljivim, počinje proces odricanja od ljubavi.

U osnovi pojma „čovek“, nalazi se razvijena kolektivna svest. U osnovi kolektivne svesti su koncepti morala i moralnosti. Bez toga je nemoguć razvoj civilizacije. Moral nam pomaže da preživimo ne samo u sadašnjosti, već i u budućnosti. Ljubav rađa moralne zakone. Oni stvaraju kolektivno mišljenje i svest. Ako ne budemo okrenuti ka ljubavi, sve ćemo se više okretati zapovestima, načelima i

normama. I u jednom trenutku, neprimetno, ljubav će nas napustiti, a principi ostati. Upravo je hrišćanstvo pokazalo da je ljubav iznad svih zemaljskih vrednosti.

– Čini mi se da ste u pravu, – rekla mi je. – Uvek sam imala prenaglašen osećaj za pravednost.

– Odnosno, smatrali ste da svetom treba upravljati razumom, a ne ljubavlju.

– Možda, – uzvratila je. – Rekla bih da je razum kod mene stalno preticao ljubav i bio u prvom planu.

Posle nje u ordinaciju ulazi druga žena. Pokazuje mi fotografiju muškarca kog voli.

– Znate, on je musliman, stalno se moli, strogo poštuje Kuran, ali nema decu i život mu se raspada.

Počinjem da dijagnostikujem i vidim poznatu sliku. Zavisnost od želja i volje je minimalna, a koncentracija na moral i etiku ogromna. On je harmoničan u sadašnjosti, ali iz budućnosti mu neprestano pritiče negativnost. Zavisnost od morala mu razara strukturu budućnosti, jer je pravednost usmerena ka moralu. Ovde postoji veza sa slojevima vremena koji nadilaze granice amorfnog vremena. Možda je to povezano sa X strukturom koja upravlja vremenom i sve spaja u jednu celinu. Opet dolazimo do višeslojnosti vremena. Možda je uzrok mojih nerešenih problema – zaronjenost u vreme. Sećam se jedne epizode koja se desila u vikendici.

– Čulna sreća je povezana s vremenom, – objašnjavao sam sagovorniku. – Dakle, potrebno je prevazići zavisnost od vremena, kreirati model vremena.

On izlaže hipoteze, a ja se uključujem u diskusiju i podržavam ga. Rasuđuje jasno i logično, ali njegove šeme klize po površini. Uočavam to i predlažem modele koji su u interakciji sa vremenom. Vreme upravlja svim što postoji u Vasioni. Iz vremena nastaju prostor i materija. Iz vremena nastaje energija. Nastavljamo, i ja odjednom osetim nadolazeću opasnost. U našim poljima je počela deformacija koja je prešla kritičan nivo.

– Hitno prestajemo s razgovorom o vremenu, – rekao sam mu. Nismo spremni za ovu temu. Vezanost za kontrolisanje se uvećala nekoliko desetina puta. Možemo da očekujemo velike probleme.

Posrećilo nam se. „Samo" se pokvario auto kojim smo došli do vikendice. Trebalo ga je šlepati oko 200 km do kuće. Pre nego što je započeo istraživanja o vremenu, Hoking je

oboleo od neizlečive bolesti. Kozirjev je proveo mnogo godina u staljinističkim logorima i tamo došao do zaključka da je vreme izvor energije koja hrani zvezde. Ova istraživanja niko nije mogao da nastavi. Njegov kolega, koji nije mogao da izdrži opterećenja, preminuo je ubrzo posle njega. Ajnštajn je uništio sve svoje zapise vezane za Filadelfijski eksperiment, u toku koga se ispostavilo da se kontrolom magnetnog polja može kontrolisati prostor i vreme. Primarni slojevi vremena su možda povezani s budućnošću, ali je pristup tamo strogo ograničen. Uzgred, naši potomci su takođe povezani s budućnošću. To znači da je agresija prema potomcima agresija prema budućnosti. Pokušavam da shvatim šta potomcima najviše šteti, a samim tim i ne dopušta kontakt s budućnošću.

Prvo: nezadovoljstvo sobom, nedostatak samopouzdanja, uninije i odsustvo volje za životom! Drugo: strah od budućnosti i velika strepnja za budućnost. Treće: prezir prema ljudima u pogledu morala. Četvrto: pošto ljubav upravlja vremenom, a samim tim i slojevima budućnosti, svako odricanje od ljubavi je agresija prema budućnosti.

Dakle, svi nerešeni izvori problema su se prvo svodili na dva pitanja: pitanje pročišćenja potomstva i pitanje pročišćenja struktura povezanih s budućnošću. Sva ova pitanja se spajaju u jedno – harmonizacija struktura budućnosti pošto se mehanizam pročišćenja buduće dece pokazao identičan.

Sada o seminaru. Bio je uspešan i dao mi je nove informacije. Istina, posle drugog dana seminara, noću sam ležao i mislio da treći dan neću izdržati. Napori su bili daleko veći nego što sam očekivao. Morao sam da preispitam svoj odnos prema poslu. Obećao sam da ću sve učesnike dijagnostikovati, ali je kod mnogih posle predavanja sve bilo harmonično i bez dijagnostike. Zatim sam dijagnostikovao šta se dešavalo ranije, koji bi problemi mogli da budu u budućnosti. To nije trebalo da radim, jer cilj prvenstveno treba da mi bude kako da pomognem čoveku da sačuva ljubav i da u svemu vidi Božju volju. Kad idemo ka Bogu, ne treba da se osvrćemo nazad i gledamo koliko smo metara prešli, niti da brojimo koliko nam je preostalo. A ja sam se udubljivao u probleme ljudi; upoređivao i procenjivao, nesvesno se koncentrišući na poboljšanje zdravlja i života. Čim sam to

shvatio, stanje mi se popravilo, pa je treći dan seminara prošao glatko.

Jedan učesnik mi je postavio zanimljivo pitanje:

– Prvo nisam mogao da shvatim, kada ste govorili o strukturama obrnutog i amorfnog vremena, da je reč o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, a sada kažete da je obrnuto vreme – drugi Svemir.

Odgovorio sam da i dalje verujem da je obrnuto vreme povezano s nekom drugom realnošću i drugim Svemirom. Zatim sam dugo razmišljao o tome i shvatio da budućnost i jeste taj drugi Svemir, gde je vreme okrenuto u suprotnom smeru. Iako na ovoj temi još treba da se radi.

DAN KONSULTACIJA

– Sve je prosto i razumljivo kad vi to objasnite, ali teško kad treba da se primeni u svakodnevnom životu, – nekom prilikom mi je rekla jedna pacijentkinja.

– Da bi bilo jednostavno i razumljivo, morao sam puno da radim, – odgovorio sam joj osmehujući se. – Zavidim vidovnjacima koji dobijaju gotove informacije. Kada kod mene krenu neki problemi i počnem da dijagnostikujem, nikad mi ne stiže odmah pripremljen odgovor. Dijagnostikujem po 15-20 puta i svaki put mi stiže odgovor od čega je jedan često u suprotnosti s drugim. A zatim treba da razmislim o njima i objedinim ih. Sada su mnoga pitanja istražena do automatizma, ali čim dođe nova tema, pojavljuje se nekoliko desetina modela i počinje mučan proces sinteze. U principu se sve bolesti svode na temu želja i volje. Postoji takođe i treći aspekt – to je negativnost prebačena na potomstvo. Pošto su deca naša budućnost, klanjanje budućnosti, agresija prema njoj, agresija prema ljubavi kada je ona destabilizovana – sve nam to ne dozvoljava da harmonizujemo svoje potomke.

Ponovo se prisećam Hristovih reči: „Ne mislite na sutrašnji dan, živite kao ptice, Bog će dati". Ove reči govore da fokus s budućnosti treba premestiti na Božju volju. Sa želja prelazimo na ljubav, a u današnje vreme zavisnost od želja postaje sve opasnija. Problemi sa vidom i sluhom, prerana smrt, neplodnost, impotencija, šizofrenija, rak, hemofilija, poliartritis, srčane bolesti, narkomanija – sve je to tema idealizacije želja.

Majka je osuđivala muža i bila ljubomorna, a dete je postalo narkoman. Majci nikako ne može da se objasni da je to što nije uspela da sačuva ljubav pri raspadu želja, dovelo do najtežih problema po njeno dete.

Setio sam se nedavne scene. Jednu pacijentkinju sam gledao pravo u oči i polako joj govorio, pokušavajući da je ubedim:

– Vaše dete je staro svega nekoliko meseci. Lekari su rekli da će mu bušiti kost zbog upale ušiju. Zapaljenje ušiju je ljubomora, a vi kažete: „Ja to neću dopustiti", i nastavljate da optužujete muža. Harmonizujte svoju dušu i dete će se oporaviti a ponašanje muža promeniti.

Hteo sam da joj i dalje objašnjavam i da je ubeđujem, ali sam se na vreme zaustavio. Što sam je više ubeđivao i molio, sve više se okrećem od ljubavi ka održanju života. Primetio sam da kad želim da pomognem pacijentima da razviju ljubav prema Bogu, ne osećam premor, ali čim postane dominantna želja da se spase život i pobede bolesti, napor se naglo uvećava i ja preuzimam nečistoće pacijenata na sebe. Ako ne uspem da objedinim sve vrednosti a zatim pacijentu pomognem da se okrene ka ljubavi prema Bogu, bolje je da odustanem od lečenja, jer su svi procesi ubrzani. Od misli me odvlači sledeći pacijent koji je ušao u prostoriju.

– Koji je vaš problem, – pitao sam ga.

Šarmantan muškarac srednjih godina se blago osmehivao:

– Znate, ja sam vaš kolega – psiholog. Dugo sam u praksi i postižem sjajne rezultate. Zvali su me da radim u inostranstvu i tamo sam takođe postizao odlične rezultate u konsultacijama. Nedavno sam imao dva moždana udara, jedan za drugim. Shvatam da se na tome neće zaustaviti. Molim vas, odgovorite mi na samo jedno pitanje – zašto? Više mi ništa nije potrebno.

– Sve je jednostavno, – odgovorio sam mu. – Vaša zavisnost od želja drastično nadmašuje opasan nivo. Štaviše, ovu zavisnost ste preneli i svojoj deci. Budući da to ugrožava njihove živote, kod vas dolazi do prilično žestoke blokade.

On se osmehnuo:

– Uvek sam umeo da se ograničim u željama, nikada nisam bio ljubomoran, nikada nisam činio zločin protiv ljubavi.

– Najveći zločin protiv ljubavi je kad zaboravimo na ljubav prema Bogu, – odgovorio sam mu. – Dok ste radili, bili ste fokusirani na zdravlje i život.

– Zar to ne čine svi psiholozi?

Slegnuo sam ramenima.

– Vi ste talentovaniji od drugih i što su veći vaši potencijali, ispravnije treba da ih koristite. Ljudska logika govori da nas talenti hrane i štite. Međutim, u božanskoj logici nas hrani i štiti samo ljubav. I što je čovek talentovaniji, po njega je opasnije da se odriče ljubavi.

Ne tako davno, na konsultaciji mi je bio još jedan psiholog. Predstavljao je udruženje psihologa koje se bavilo porodičnim problemima.

– Postižemo veoma dobre rezultate u pogledu porodičnog savetovanja. Istina, kod svih koji rade na tim problemima počeli su da se raspadaju brakovi. To me čudi jer sam zaista svakom pacijentu pristupao s ljubavlju.

– Da li ste u toku konsultacija razmišljali o ljubavi prema Bogu?

– Ne. Mentalno sam se obraćao za pomoć višim silama.

– Odnosno, bili ste usredsređeni na kontakt sa onima koji vam mogu pomoći. Vezanosti, odnosi, želje – jedna su te ista tema.

– Šta se može učiniti u mom slučaju? – upitao je.

– Mislim da treba da preispitate svoj odnos prema konsultacijama. Prvo što treba da rešite u sebi je sledeće: vaša pomoć ne treba da se sastoji u jačanju porodice, zdravlja i života, već u razvoju ljubavi prema Bogu u duši. To je put dobrodušnosti, umeća da se ljudi vole sa svim njihovim manama, sposobnost da se prihvati bilo koja situacija uz negovanje ljubavi, sposobnosti da se ograniče svoje želje i svoja volja. To će dovesti do obnavljanja i porodice i zdravlja, kao i do dužeg života. Da li ste možda gledali francuski film zanimljivog naslova „Čovek koji žuri"?

– Ne sećam se, – odgovorio mi je.

– U filmu najpametniji i najtalentovaniji muškarac može sve: on zarađuje novac, upoznaje najlepše žene, briljantno vodi svoj posao. Glavni junak sa ženom koju voli stiže u Veneciju i odsedaju u najboljem hotelu. Ona je oduševljena i srećna. Ali oni ne provode zajedno noć u hotelu. On ponovo ima hitan telefonski poziv, mora da je ostavi i žuri dalje poslom. Ali onda počinje da ga boli srce i on umire od srčanog udara u najboljim godinama života.

Rekao bih da je radnja filma preuzeta iz stvarnog života. Šta se dešava na suptilnom planu? Onaj kome se žuri i želi što brže da zadovolji svoju želju – požuruje vreme, a to je agresija prema vremenu. Želja postaje cilj. Počinje grozničava trka od jedne želje ka drugoj. Pošto se želje prelivaju u život, nadalje mora doći do gubitka želje i života. Gubitak želja može da se desi kroz neuspeh u postavljenim planovima, raspad odnosa s bližnjima, sniženje potencije ili probleme s pankreasom, srcem, vidom. Čovek postaje ljubomorniji i uvredljiviji. Kod njega npr. iznenada utvrđuju sterilitet. Ali on nastavlja da žuri i juri. Pohlepno jede i brzo guta hranu, a nakon nekog vremena mu

otkrivaju urogenitalne probleme. Ne pada mu na pamet da je sve to međusobno povezano. Zato, kad želimo nekome da pomognemo, možemo da žurimo samo na spoljašnjem planu. Na unutrašnjem ne smemo, moramo da se oslanjamo na Božju volju i da se fokusiramo prvenstveno na spasenje ljubavi, a ne života. Tada će spoljašnja pomoć biti efikasnija.

– Proživite ponovo čitav svoj život, – rekao sam mu. – Tamo gde ste videli samo želju, zdravlje i život, potrudite se da vidite pre svega ljubav prema Bogu. Ili, obraćajući se Bogu, zatražite oproštaj jer ste pomažući ljudima prvenstveno pomagali njihovom telu, tj. željama, životu, zdravlju. Na prvom mestu treba spasavati ljubav u duši, svoje božansko „ja", a tada će i zemaljsko „ja" biti zdravo.

U poslednje vreme sve više primećujem probleme s kojima se suočavaju lekari, psiholozi i iscelitelji. Ako su u prošlom životu bili vernici, onda će, brinući se o zdravlju i životu pacijenata na spoljašnjem planu, intuitivno osetiti kako da pravilno rasporede prioritete. Samim tim će naneti manje štete sebi i pacijentima. Ili, ako su im roditelji vernici i dobrodušni, za njih neće biti opasno da budu lekari i iscelitelji. Međutim, ako su ateisti, osetljivi, ljubomorni, osvetoljubivi, za takve ljude isceliteljska praksa može da predstavlja veliku opasnost.

Nedavno mi je na predavanju jedna žena ispričala kako je bila prilično uspešna u isceljivanju, a onda je iznenada otkrila da ima dijabetes. Kada sam počeo da se bavim lečenjem, odmah sam osetio: ako pacijent ne želi da radi na sebi, pre ili kasnije će se kod iscelitelja pojaviti problemi. Ponavljao sam sebi: „Neka moj pacijent ne ozdravi ako će ozdravljenje naštetiti njegovoj duši i ljubavi prema Bogu". Kad lečimo čovekovo telo, to je jedno, ali kad vršimo upliv u čovekovu dušu, situacija je mnogo opasnija. Iscelitelj mora sebi da postavi ograničenje prilikom pomaganja drugome. Opasno je pomagati pacijentu koji nije načinio nijedan korak ka ljubavi i praštanju. Šta je praštanje? To je prihvatanje raspada i gubitka zemaljske sreće da bismo zadobili ljubav prema Bogu. Opraštanje je spremnost da se približimo Bogu. To je bolan prelaz, ali bez njega svaka pomoć postaje besmislena.

Koreni ljudske sreće su povezani s budućnošću, a kada duhovno delujemo na drugog čoveka, pokrećemo i strukture budućnosti. Ako osećamo strah za budućnost, uninije,

nedostatak samopouzdanja, ili nemamo volju za životom, loše mislimo i pričamo o drugim ljudima, to pokazuje da smo jako zavisni od budućnosti. I tada lečenje drugih može biti opasno po nas.

Razgovor je potrajao još neko vreme i čovek je otišao. Ušao je drugi pacijent. Prešao sam na nov sistem rada. Molim pacijente da mi sva pitanja unapred napišu i predaju na papiru. Tokom konsultacije nije dobro biti mentalno aktivan jer to ometa. Čoveku je lakše da objedini sve svoje probleme pre konsultacije, a meni je lakše da odgovorim. Sva pitanja moram postepeno da svedem na dve suštine – želje i volja. Zatim da usmerim pacijenta od zemaljskog ka božanskom. Muškarac koji je ušao mi ne pruža papir s pitanjima.

– Nemam pitanja za vas, – rekao je. – Sve mi je jasno. Hteo bih samo da pogledate mene i moju decu.

– Situacija je kod vas dobra, – odgovorio sam mu. – Jedino što niste prevazišli je problem upravljanja. Moral i etika, pojačani zahtevi prema drugim ljudima. Kod dece je ovaj problem pozamašan i tu predstoji puno rada. Koji je vaš problem?

– Već dve godine bolujem od leukemije, – odgovorio mi je. – Kada sam u novembru bio na vašem predavanju u Sankt Peterburgu, osetio sam da su u meni počele da se dešavaju promene. I to nije bio samo osećaj. Kada sam otišao na pregled kod svoje lekarke i kada je videla nove nalaze, nije mi verovala. Znala je da imam poznanike u Nemačkoj i rekla je da takve promene mogu nastupiti samo nakon terapije kod nemačkih lekara. Kada sam joj objasnio da nisam čak kod vas bio ni na konsultaciji, već samo prisustvovao predavanju, i dalje mi nije verovala. Inače, video-kaseta s najnovijim informacijama koju ste pustili pre konsultacije takođe pomaže u radu na sebi.

– I sami znate, – rekao sam mu, – da je leukemija posledica gordosti. Kad vaša deca nauče da vole ljude sa svim njihovim manama, kad budu mirno prihvatala sudbinske udarce, neuspeh i nepravde, kad budućnost, sadašnjost i prošlost prestanu da se ispreču na putu ka Bogu, tada će i kod vas prestati svi problemi.

On se nasmejao:

– Da, to sam već shvatio. Na konsultaciju sam došao da bih saznao da li sam na dobrom putu.

On je otišao, a ja sam neko vreme sedeo opušteno, isključen iz svega. Očekivao sam dva teška telefonska poziva. Prvi od žene koja ima šestogodišnjeg unuka s tumorom na kostima. Tumor na ruci je vezanost za sposobnost i gordost, što znači neprihvatanje traumatične situacije i neuspeha. Lekari su mu u venu stavili kanilu za hemioterapiju. Znači da su sigurni da je u pitanju tumor. Dečak uopšte ne može da podnese traumatičnu situaciju. Ne samo +2 ili 5%, već s velikim minusom. Prvo sam pričao s njegovom bakom. Njena ćerka je pokušavala da čita moju prvu knjigu, ali joj to nije pošlo za rukom. Pokušali su da gledaju video-kasete, stavili su prvu i odmah je nestala struja u kući. Majka je shvatila da je ćerka potpuno nespremna da primi informacije i pokušala je još jednom. Dala joj je petu knjigu. Kroz pitanja i odgovore se lakše usvaja informacija. I tu se nešto pokrenulo s mesta. Nastavila je s čitanjem i počela uspešno da radi na sebi. Detetu su obavili biopsiju i rezultati testova bi trebalo da budu danas gotovi. Pomislio sam da će sigurno pronaći maligni tumor. Detetovo stanje je bilo baš loše. Ali bitno je da je majka počela da radi na sebi i da je spremna da u svemu vidi Božju volju. Uzgred, šta bi se desilo da sam počeo da dijagnostikujem dok majka nije napravila prvi, bolan korak u promeni svog pogleda na svet. Opteretio bih sebe, a u majci se ne bi pojavio impuls težnje ka ljubavi i Bogu. Bez tog impulsa se detetu ne može pomoći. Ponovo sam se setio svoje formule. Ako čovek ne želi da se pridigne, a vi mu pomažete, onda je to zločin. Ako želi da se podigne, ali ne pokušava, onda je to glupost. Ako želi i čini sve da ustane, ali ne uspeva, i pokušava više puta, onda vaša pomoć neće nauditi ni njemu ni vama. Ljudi često dolaze na konsultaciju i polažu sve nade u mene, čime blokiraju svoje šanse za oporavak. Zazvonio je telefon. Bila je to žena koja ima problema sa unukom.

– Histološki nalaz nije pokazao ništa, – rekla je, zbunjena i iznenađena. – Odnosno, pokazao je da tumor nije maligni. Doktori ništa ne shvataju, rekli su da je to nemoguće, ali u svakom slučaju, hemioterapija neće biti potrebna.

– Odlično, – rekao sam joj, – neka majka nastavi da radi na sebi. Pre svega, neka se oslobađa uninija, nezadovoljstva sobom – to blokira viđenje Božje volje u svemu.

Pozdravljamo se i spuštam slušalicu. Setio sam se konsultacije od pre nekoliko godina u Americi. Povećan

pragmatizam pojačava našu vezanost za upravljanje i želje. Pacijent se za njih grčevito drži zubima, ali ga je izuzetno teško ubediti u suprotno – energija se troši u prazno. Najlakšu konsultaciju sam imao kada sam od desetoro, vratio četiri pacijenta rekavši im da nisu spremni. Preostalih šestoro su postavljali lična pitanja i rad s njima je sjajno proticao. Ali to je bio izuzetak, a ne pravilo.

Žena koja treba da me pozove ima melanom. Ovaj slučaj mi je dvostruko zanimljiv. Prvo, zato što je i meni ista dijagnoza postavljena 1991. godine. Kao drugo, ona je već bila na konsultacijama. Ona je bila veoma zavisna od želja. Takođe, ljubomora, ljutnja na bližnje i opterećeno potomstvo. Čim su kod unuka počele traumatične situacije na suptilnom planu i odricanje od ljubavi, kod njihove bake se odmah pojavio melanom. Kada smo poslednji put razgovarali telefonom, objasnio sam joj:

– Melanom je ljubomora, nemogućnost da oprostimo bližnjima, jedna od manifestacija pojačane fiksacije na želje.

– Imam rođake koji su me ozbiljno uvredili. Oprostila sam im, ali ne želim da ih vidim. Da li je to prestup?

– To je samozavaravanje. Ako ste počeli da se menjate, onda se menjajte do kraja. Kada se obraćamo Bogu, dolazi do ubrzanja svih procesa i počinje pročišćenje ljudske prljavštine. Ako se menjamo samo površinski, ali se iznutra, kao i ranije, krijemo od ljubavi svojim dostojanstvom, principima, željama, voljom ili životom, sve se to u nama gomila i dolazi do eksplozije. Takođe su u vama ostale duboke zamerke prema muškarcima u mladosti, kad vam je bio unižen moral; kada ste bili povređeni kao žena, nije vam se živelo, bili ste uvređeni i osuđivali druge.

– Da, sećam se tih trenutaka, rekla mi je. – Mogu li da vam postavim nekoliko pitanja koja su možda povezana s mojim stanjem?

– Izvolite, – odgovorio sam, – hajde da pokušamo.

– Zašto se moja unuka plaši da ostane sama, pa prati majku kao da je za nju vezana pupčanom vrpcom?

– Ona je vezana za odnos i plaši se da ga ne izgubi, a to je problem ljubomore i želja, koji vam je već poznat.

– Zašto je ljubomorna na drugo dete iako ga voli?

– Odgovor je isti. Zato što su joj želje i odnosi najvažniji. Glavni oslonac joj je na željama, a ne na ljubavi.

– Zašto je moj zet počeo da se ponaša agresivno prema ćerki?

– Vaša unuka se razvija i vezanost za želje se prenose na majku, a samim tim se naglo pojačava podsvesna agresija. U takvim slučajevima muž se ili ponaša agresivno, ili počinje da švrlja, pije, razvodi se, razboljeva itd.

– Zašto je moja unuka razdražljiva, hirovita, tvrdoglava?

– Odgovor je isti – jer ne ume da obuzda svoje želje. Kada je čovek potpuno zavisan od želja, onda je to zločinac koji je spreman da siluje ili ubije kako bi zadovoljio svoje želje. Zašto silovatelje često ubijaju u zatvoru? Jer neobuzdanost seksualnih želja dovodi do velike zavisnosti i rađa zločinačke misli i dela. Unutrašnje stanje pojedinca se prenosi na druge ljude, jer su naše emocije povezane s prostorom i vremenom. Čovek može da čisti duše ljudi oko sebe, ali i da ih zagađuje. Čim počnemo da udovoljavamo svojim željama i zavisimo od njih, u našoj duši se odmah rađa zločinac koji će krenuti u akciju.

– Kako objasniti slabost žene tokom menstrualnog ciklusa?

– Slabost, bolne i duge menstruacije su uniženje želja i života, tj. ista tema. Nedavno sam imao razgovor s jednom devojkom koja je bolovala od hemofilije. Prvo što mi je rekla bilo je: „Uopšte više ne želim seks". – Pravilno, – odgovorio sam joj, – žena se najjače vezuje za želju i život kroz seks, tako da je potrebna duga apstinencija. Svaki problem s menstruacijom znak je povećane zavisnosti od želja.

Prisetio sam se da mi je jedna žena na konsultaciji pričala kako je počela da se moli tokom seksa, pri čemu je osetila kao da su je polili hladnom vodom; odjednom je izgubila svaku želju. Ali kasnije se sve polako vratilo u normalu.

Pacijentkinja je postavila još nekoliko pitanja, a ja sam na sve davao isti odgovor.

Možda bi trebalo napisati osmu knjigu, gde će opet biti odgovora na pitanja. Odabrati 100 najboljih i najzanimljivijih pitanja i pokazati kako se svi problemi, postepeno objedinjavajući, svode na jedan isti problem: „Ovo je božansko, a ovo zemaljsko. Ono što vam je važnije odrediće kakvi će vam biti zdravlje i sudbina.

Nakon nekog vremena ova žena me je ponovo pozvala telefonom. Situacija se malo popravila.

– Znate, tumor je skoro nestao, – rekla je. – Nastavljam da radim na sebi.

– Još uvek ne znate kako da sačuvate ljubav prema čoveku koji vas je uvredio, izdao i nepravedno se prema vama poneo. Da biste sačuvali ljubav, treba da naučite da ga posmatrate kroz božansku logiku. Sve dok smo samo ljudi, uvek ćemo imati nedostatke; ne možemo biti savršeni, treba da naučimo da volimo nesavršeno, ljudsko, da ljude volimo sa svim njihovim manama. Da bismo to postigli, ne smemo zaboraviti da je naša prvobitna priroda božanska i da mi još uvek nosimo klicu božanskog u sebi. Pred Bogom smo svi deca. Ako sve ljude i svet oko sebe posmatrate kao decu, lakše će vam biti da oprostite.

Od misli me je otrgnuo ponovni poziv ove žene.

– Veoma sam vam zahvalna, – rekla je. – Melanom je potpuno nestao, sve je u redu.

– Nije još sve, – rekao sam joj, – deo problema je i dalje prisutan. Vaši unuci imaju problem zbog prekomernih zamerki prema ljudima, tj. tema morala i etike. Jasno su vidljivi problemi uninija, bezvoljnosti, nedostatka samopouzdanja u sadašnjosti i budućnosti. Vremenom će se takođe ispoljiti i neizvesnost, strah od budućnosti, velika strepnja za budućnost. Kroz sve to se mi takođe vezujemo za želje, ali ne u sadašnjosti, već u budućnosti. Kroz ljubav je potrebno ukloniti zavisnost ne samo od vrednosti u sadašnjosti, već i onih u budućnosti.

– Ako mi dopustite, postavila bih vam nekoliko pitanja, – zamolila me je. – S čim je povezana moja gojaznost? Ne mogu da se uzdržim od jela, već stalno osećam glad. Ako ne pojedem nešto, dešava se da padnem u nesvest. Pojavila mi se jaka slabost, krvni sudovi su mi suženi, osećam bol u srcu. Sa čim to može biti povezano?

– Upravo sam vam o tome govorio, – rekoh joj. – Rak je prošao, ali je vaša zavisnost od želja i dalje prisutna. Ranije se sve svodilo na tumor, a sada se raspalo na deliće. Što jače zavisimo od želja, teže nam je da gladujemo i da se uzdržavamo od seksa. Slabost i bol u srcu su ljutnje na druge i sebe kada su nam uniženi želje i život. Shvatite da je prevazilaženje onkologije samo jedna faza harmonizacije duše, i to ne samo vaše, već i vaših potomaka.

– Hvala, – rekla je. – Dođite nam u Sibir u posetu.

– Sa zadovoljstvom, – odgovorio sam joj na rastanku.

Sećam se seminara i onoga što sam tada rekao.

– Sada je moja dijagnostika završena. Ostale su samo dve teme – volja i želja. Nadam se da će se uskoro sve sažeti u jedan uzrok, a ako vas budem dijagnostikovao i određivao vam parametre, to će samo smetati procesu. Ako vas budem hvalio i govorio vam da je sve dobro, onda ćete prestati da radite na sebi. Ako budem govorio da je sve loše, klonućete duhom i nećete moći da radite na sebi. Zato će dijagnostike biti sve manje, jer nema potrebe da se dublje kopa po zemaljskim komponentama. Treba naučiti da sve jasnije vidimo božansko.

Razmišljao sam o onima koji se bave isceliteljstvom. Voleo bih da moj metod koriste i drugi ljudi, ali da to rade profesionalno. Pre svega, moj metod se zasniva na viđenju suptilnih struktura povezanih sa čovekovom dušom i njegovom sudbinom. Ali ako iscelitelj ne vidi posledice svog delovanja, već samo pokušava da spolja kopira moje instrukcije, to će verovatno vremenom doneti probleme i njemu i njegovim pacijentima. Zato je bolje da ne govorim da se rad izvodi po mom metodu, već da se iskoristi iskustvo mojih istraživanja i to će biti od koristi. Kada sam počinjao da pišem prvu knjigu, govorio sam o očuvanju ljubavi i prevazilaženju ljubomore i uvređenosti. I sada ponavljam iste fraze. Ali iza njih stoji pređen put, preko stepenika zemaljske sreće. Iste fraze sada zvuče drugačije i mogućnosti za prevazilaženje zemaljske sreće su postale mnogo veće.

Setio sam se zen priče o učitelju koji je objašnjavao svojim učenicima šta je Tao: "Sve što postoji u Podnebesju, sve je proizašlo iz Tao-a. U njemu nije bilo života, volje, želja, namera". Dok je govorio, učitelj bi često podizao prst. Jedan mlad monah, imitirajući ga, takođe je počeo da podiže prst kada bi ga pitali o čemu podučava njegov učitelj. Saznavši za to, učitelj je uzeo nož, prišao monahu i pitao ga šta je Tao. I kada je ovaj, po navici, podigao prst, učitelj ga je zgrabio, odsekao nožem i bacio. Vrisnuvši od bola, učenik je počeo da beži. Učitelj ga je pozvao, a kada se učenik okrenuo sa suzama u očima, video je učitelja s podignutim prstom. Učenik je po navici takođe pokušao da sledi njegov primer i podigne prst, ali je shvatio da ga nema. Poklonio se pred učiteljem i u tom trenutku se prosvetlio.

Tako i mi ne vidimo istine oko nas koje nam otkrivaju tajne postojanja. Ili pričamo o njima, ne razumevajući njihov smisao. Šta znači sačuvati ljubav i veru u Boga u svakoj

situaciji počeo sam da shvatam tek sad, nakon mnogih godina istraživanja. Sve je na svetu povezano. I što jasnije vidimo tu vezu, lakše ćemo osetiti Božju volju koja je u svemu. U svetu sve više jačaju tendencije traganja za Bogom u sebi, otkrivanja veza između čovekovog pogleda na svet i njegove bolesti.

Nedavno sam u jednom članku pročitao da je u Francuskoj objavljena knjiga poznatog psihologa koja se zove: „Reci mi gde te boli i reći ću ti zašto". U njoj autor povezuje bolesti i probleme s čovekovim karakternim osobinama, njegovim gordošću, uvredljivošću ili malodušnošću. Pre otprilike dve godine sam razgovarao s jednim profesorom neurofiziologije.

– Poznavao sam jednog američkog psihologa koji je pokušao da bolesti leči opraštanjem i koji mi je naveo dva konkretna slučaja izlečenja. U prvom slučaju je majka isterala ćerku na ulicu i ona to dugo nije mogla da joj oprosti. A zatim je obolela od teškog oblika ekcema. Ali, kada je oprostila majci, bolest je odmah prošla. U drugom slučaju, muž i žena su otputovali u Južnu Ameriku. On je hteo da prokrijumčari drogu i ubacio ju je u kofer svojoj ženi. Ona je zbog toga osuđena na 8 godina zatvora. Zatim je oslobođena i kad se vratila u SAD, obolela je od raka dojke. Kada je oprostila svom mužu i prestala da bude uvređena, tumor je nestao. Sećam se kako je početkom 20. veka u Sankt Peterburgu jedan monah lečio ljude. „Vaš sin ima epileptične napade", objasnio je roditeljima, – zato što ste vi zgrešili. Ukrali ste vola od udovice. Vratite ga i vaš sin će ozdraviti. Drugoj ženi, koja je imala kožne probleme na rukama rekao je: „Ne razvodnjavaj mleko koje prodaješ i ozdravićeš". Uzrok je prilično lako identifikovati kada je bolest neposredno povezana sa postupkom, koji je čovek nedavno počinio. Ali ako se to povlači po roditeljskoj lozi, ako je u pitanju bolest društva ili čovečanstva, problem se ne može rešiti samo iskupljenjem za neki greh. Narkomanija i homoseksualnost su nešto što se nagomilava generacijama, oslikava se u karakteru i pogledu na svet čitavog društva. U tom slučaju treba lečiti čitavo društvo.

Telefonski poziv me je prekinuo u razmišljanjima. Zvala me je žena iz Moskve koja me je posetila nekoliko puta. Ponekad agresija prema ljubavi može prodreti tako duboko da se pročišćenje može desiti samo kroz neizlečivu bolest i smrt, ili kroz duge, bolne i srećne godine rada na sebi. Ova žena ima astmu. U početku sam video klasičan oblik gordosti.

Kada je prošla kroz sve situacije i harmonizovala se, isplivali su temelji vezanosti za želje, život, odnos, porodicu, decu, voljenu osobu. Dugo je radila na ovoj temi. Sada se kod njenog muža pogoršala bubrežna bolest. Dijagnostikujem je: u normalnom vremenu je sve bilo čisto, kao i u amorfnom. To je značilo da je posao sjajno obavila! Ali se zato u obrnutom vremenu prikrio najmoćniji program samouništenja zavisnosti od ideala i morala odakle su izvirali koreni jake vezanosti za želje. Kod dece i unučadi se sve to odvija kroz ljutnju na bližnje, ljubomoru i bolest.

– Duboko u vama su se zadržale zamerke prema muškarcima, – rekao sam joj.

– Verujte mi, radila sam na sebi kao nikad pre, – odgovorila je.

– Vidi se da ste odlično radili, – rekao sam, – ali su preostali još neki korenčići. Pogledajte – imamo čitav spektar ljudske sreće i odjednom sve počinje da se raspada: zdravlje, posao, novac, odnosi. Npr. neko nam je predskazao da će sve biti u redu, te stoga svaki bol, neprijatnost i nesreću sad prolazimo negujući radost u duši. Sve će uspeti, sve će biti u redu. A sad zamislite kao da sve imate u životu, i da je sve je savršeno. Ali su vam dva vidovnjaka predvidela da ćete vi i vaša deca umreti, da ćete sve izgubiti. Nema budućnosti, zatvorila se. Obuzima vas beznađe, pesimizam i pored toga što imate sve što vam je potrebno da budete srećni. Šta u takvoj situaciji radi prosečna osoba? Pošto nema budućnosti, to znači da od nje treba dići ruke. Alkohol uništava veze s budućnošću. Ona će se napiti i odmah će joj biti bolje. To donekle pomaže da se prevaziđe zavisnost od budućnosti, ali stalno odbacivanje budućnosti dovodi do njenog gubitka. Dakle, ustanovili smo da su vrednosti u budućnosti važnije od vrednosti u sadašnjosti. To znači da vezanost za budućnost nije samo vezanost za želje, volju ili život, već je u pitanju vezanost za sve zajedno. Dakle, agresija povezana sa suptilnim slojevima vremena izaziva u nama i našem potomstvu sve veću zavisnost od čitave lepeze ljudske sreće.

Kada se vezujemo za budućnost? Pre svega, kada se odričemo ljubavi zarad budućnosti, odnosno kad nam snovi, planovi i ideali postanu cilj i smisao života. Isto se dešava kad stalno strepimo i plašimo se šta će biti u budućnosti. Idemo dalje. Malodušnost, nepoverenje u sebe, odsustvo želje za životom, pesimizam – sve su to oblici agresije prema

budućnosti. Grubi ljudi imaju slab kontakt s budućnošću. Kod njih je sve jednostavno – ili se vesele ili plaču. Istančane, duhovne i nežne osobe imaju pojačan kontakt s budućnošću, kao i potencijale. Ali svaka sreća ima svoju cenu. U posedovanju takve sreće krije se moguća zavisnost od budućnosti, a to izaziva malodušnost, tugu, depresiju. Zato, kada na svet gledate s božanske tačke gledišta, u vašoj duši uvek i bez obzira na sve moraju da postoje lakoća, radost i ljubav. Ako se približavate Bogu, u vama moraju da se uzdrmaju temelji ljudske sreće. I ako vam se raspada budućnost, a vi sačuvate radost, ljubav i optimizam, to znači da ste prošli iskušenje. Kako treba da posmatrate svet? Ako vam kažu: „Sve vam se raspalo, sve ste izgubili", vi ćete odgovoriti: „Nije strašno, sve je dobro, imam budućnost". Ako vam kažu: „Pred vama nema budućnosti, sutra ćete umreti", vi ćete odgovoriti: „U redu je, imam ljubav prema Bogu, sadašnjost je prolazna, budućnost nije večna, ali je ljubav neprolazna".

Vratimo se budućnosti. Pojmovi etike, morala i ideala takođe su usmereni ka budućnosti. Oni nam određuju da se moramo ponašati na određeni način, biti takvi i takvi u budućnosti. Kada osuđujemo nekog čoveka i mislimo loše o njemu, pre svega mislimo loše o njegovim mogućim postupcima, na unutrašnjem planu se odričemo ljubavi prema njemu, prekidamo kontakt s njim da nas ubuduće ne bi izdao. Zbog toga, očekivanja od ljudi kada je reč o etici i moralu, nezadovoljstvo mužem po pitanju ideala – da treba da izgleda tako i tako, da se ponaša na način koji vi očekujete, kreće se, diše i govori – sve je to agresija prema budućnosti i stvara sve veću zavisnost od nje. Umeće da volimo ljude sa svim njihovim manama, da božansko vidimo u čovečanstvu koje se razvija – umeće je da prevladamo zavisnost od budućnosti. Dok se ova zavisnost ne prevaziđe, iz nje će neprestano izvirati ljubomora i gordost.

– Mogu li da vam postavim još nekoliko pitanja? – pita me žena.

– Izvolite.

– Imam jake bolove u leđima, a u poslednje vreme su takvi da mi se čini da ću umreti. Sa čime je to povezano?

– Kada sam imao 12 godina, – počeo sam da objašnjavam, – igrajući se na dečjem igralištu, pao sam sa dva metra visine pravo na leđa. Bolovi su bili nesnosni. A onda su prošli. Posle dve godine, opet su se pojavili niotkuda.

Napadi su bili tako siloviti, da sam se bezmalo onesvešćivao. Uz sve to, počelo je da me boli i srce. Dijagnostikovan mi je traumatski išijas. Ovi bolovi su me mučili godinama. Kad sam gladovao, prolazili bi. Čim bih prestajao da gladujem, bol se opet pojavljivao. Rekli su mi da je to neizlečivo. Nekoliko puta me je jedan nadaren maser izmasirao i bol je prestao, a dva dana kasnije krenuli su mi strašni bubrežni bolovi. Bili su tako žestoki da sam hteo da urlam. Počeo sam da se molim i da radim na sebi i bolovi su utihnuli, ali su tada počela da me bole leđa u pojasnom delu. U poslednje vreme često me bole bubrezi i shvatam da u osnovi toga leži tema želja i ogorčenosti na žene. Tek nedavno sam shvatio da imam pogrešan odnos prema budućnosti i da još nisam prevazišao svoju zavisnost od suptilnih slojeva vremena. Isto mogu i vama da kažem.

– Dobro, odgovorila mi je. – Moj sin već dugo ne živi sa ženom, ali nikako da se razvedu. Sa čime je to povezano?

– Sa istim problemom. Vezanost za želje dovodi do urušavanja odnosa u porodici i, generalno, ličnim odnosima.

– Moja ćerka ima probleme s vidom.

– Tema je ista – ljubomora, želje.

– Zašto se kod mog muža pogoršalo stanje s bubrezima?

– Od vaših potomaka pristiže talas vezanosti za zemaljsku sreću. Kod vas se pojačava zavisnost od tog programa i donosi vam agresiju prema mužu. Budući da je duboko u njemu prisutan program ogorčenosti na žene, vi ga aktivirate i kod njega nastupa pogoršanje zdravlja. Harmonizujte sebe i pomozite svojim potomcima. Dovedite ih u red, a kroz njih ćete moći da pomognete i svom mužu.

– Hvala vam, sada mi je sve jasno – rekla je žena.

U principu je konsultacija završena, ali je nemoguće da se odmah isključim iz tog režima. Po inerciji, prisećam se osnovnih grešaka koje pacijenti prave u radu na sebi.

Nedavno sam razgovarao sa pacijentkinjom kojoj konsultacija sa mnom nije pomogla.

– Osećam se užasno, – priznala mi je preko telefona. – Kao da ću poludeti.

– Krenimo redom. Koliko ste mojih knjiga pročitali?

– Pet.

– Zašto niste pročitali šestu?

– Zato što nisam mogla. Tada sam dobila otkaz na poslu i prolazila kroz velike probleme. Mislila sam da ću se

stabilizovati, počela da čitam šestu knjigu, ali mi je, naprotiv, bilo sve gore i gore.

– Pogledajte šta radite, – objasnio sam joj. – Informacije u mojim knjigama su traumatične, jer se na podsvesnom nivou uzdrmavaju temelji ljudske sreće i istovremeno se odvija orijentacija ka božanskoj ljubavi. Čitali ste knjige, ali niste želeli da se menjate i radite na sebi. Otpušteni ste s posla i klonuli ste duhom, a u vama je proradio program samouništenja, odnosno odricanje od ljubavi prema Bogu. Međutim, ako u duši gajite mržnju prema Bogu, kako možete da čitate o božanskoj ljubavi? Ako niste mogli da pročitate knjigu, onda niste smeli da dolazite na konsultaciju. Bez spremnosti da se menjamo, nemate šta da radite na mojim konsultacijama. I što više istrajavate u pogrešnom pravcu, tim pre će biti bolniji zaokret. Još jednom ponavljam da ako niste ozbiljno počeli da radite na sebi, nemate šta da radite na konsultaciji. Ako ste spremni da se svake sekunde odričete od ljubavi prema Bogu, padajući u uninije, strah, pesimizam i ljutnju, neka vam sudbina prvo pomogne da kroz bolest, nesreću, uniženja i gubitke pronađete pravi put.

Druga greška, – razmišljao sam. – Pacijent dolazi na konsultaciju, moli se i sanja da će ozdraviti, ali što se više nada ozdravljenju i moli se za njega, sve više budućnost čini svojim ciljem, a molitve, ljubav prema Bogu sredstvom u postizanju tog cilja. U najboljem slučaju neće doći ni do kakvih promena.

Ako dobijemo budućnost, odnosno zdravlje za koje se molimo, onda će se naša koncentracija na budućnost uvećati desetinama i stotinama puta. To znači da ljubav prema Bogu i molitva postaju sredstvo za ostvarenje zdravlja i budućnosti. Ali potom moramo da izgubimo ono što nas razdvaja od ljubavi prema Bogu, a to je gubitak budućnost.

To znači da ćemo umreti ili mi ili naša deca. Zato, u trenucima kada se moli, čovek mora da zaboravi na svoje nade, strahove i tuge. Setio sam se pacijentkinje čijem je sinu postavljena dijagnoza „autizam", a koja je kasnije opovrgnuta.

– Prvog meseca sam se molila, iščekujući i nadajući se da će mi sin ozdraviti. Živela sam u toj nadi. Prošlo je mesec, mesec i po dana, ali sam videla potpuni krah, nikakvih promena nije bilo. Onda sam počela da se molim tek tako, bez

ikakvog cilja jer sam osetila potrebu, i posle nekog vremena sam se iznenadila kada sam primetila da su kod deteta nastupile promene. Dva meseca kasnije su lekari povukli ovu dijagnozu.

Ova žena je ljubav prema Bogu postavila ispred budućnosti, a samim tim i ispred duhovnosti, koja nam omogućava kontakt s budućnošću. I tada je detetu počela da se otvara budućnost i prilika da bude duhovno.

Još jedna uobičajena greška se sadrži u sledećem: iskušenja koja nam se daju kada idemo ka Bogu često u nama izazivaju užas i uninije, a treba ih prolaziti s ljubavlju. Sećam se nedavnog slučaja. Roditelji su mi doveli ćerku koja je imala rak oka. Posetili su najbolje klinike na svetu i konsultovali se sa najboljim stručnjacima. U Švajcarskoj su im rekli da je potrebno odstraniti oko. Pri tom nisu znali šta će biti s drugim.

– Vi sagledavate situaciju spolja, – objasnio sam roditeljima, – a ona izvire iz unutrašnje katastrofe. Vaša ćerka je na unutrašnjem planu neverovatno osetljiva i ljubomorna. Ona uopšte ne može da sačuva ljubav kada počne čišćenje njene i duše njene dece. A da ne pominjem najbezazleniju varijantu – izdaju i povređenost od muškaraca. Takođe ne može ni najmanje da je sačuva ni kad je u pitanju bolest i nevolje. I u takvim situacijama obično dolazi smrt ili neizlečiva bolest, invalidnost ili nešto slično. Naučite da sačuvate ljubav prema Bogu u svim nevoljama i bolestima, naučite da budite zahvalni Bogu za sve uvrede koje vam pristižu od ljudi, naučite devojčicu da voli, moli se i oprašta. Tada će biti i promena. Nakon pola meseca su me pozvali.

– Naša ćerka je dobila jake bolove u oku. Iz oka počinje da curi neka tečnost. Recite nam šta da radimo?

– Ako sada počnete da se plašite, klonete duhom i gušite ljubav, mislim da vam više niko neće pomoći. Ona prolazi kroz čišćenje i to je prilično bolno ne samo za vašu ćerku, već i za njenu buduću decu i unuke. Sada morate zaboraviti na strahove, žaljenje, pesimizam, ogorčenost na sebe i sudbinu. Ne sme da bude strepnji i briga za budućnost, niti žaljenja zbog prošlosti. Ne sme biti malodušnosti, nezadovoljstva sudbinom, niti okrivljavanja drugih. Postoji samo Bog i ljubav a sve ostalo mora da se zaboravi.

Setio sam se još jednog primera uobičajene zablude pacijenata. Mnogi prođu kroz teška iskušenja, vatru i vodu, ali se slome kad im je sve potaman. Odnosno, u trenucima bola i patnje uspeju da spasu ljubav, ali kad nastupi ozdravljenje, zaborave na nju. Devojka s dijagnozom hemofilije mi je ispričala:

– Objasnili ste mi šta se dešava u dubini moje duše. Shvatila sam i osetila koliko sam koncentrisana na decu, muškarca koga volim, porodicu i odnose. Svaki dan sam ponavljala da su za mene moj život, rođenje dece, seksualni odnosi i porodica samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu. Prolazila sam kroz sve situacije u kojoj bi moja zemaljska sreća mogla da bude slomljena, pokušavajući da sačuvam i uvećam ljubav prema Bogu. Osećala sam kako su počele promene u mojoj duši, a onda i na fizičkom planu. U nalazima krvi praktično nije bilo trombocita. A onda su se odjednom, ko zna odakle, pojavili u velikom broju. Nikad u životu nisam imala tako dobre nalaze. I odjednom se sve vratilo na staro. Trombociti su ponovo nestali. Ja sam se vezala za ozdravljenje.

– Kada ste ozdravili, došlo je do eksplozije radosti i ljubavi. Ali se to po inerciji nije pretvorilo u ljubav prema Bogu, već je bilo usmereno ka vašem životu i željama. Pre toga, život i želje su vam bili poraženi bolešću da biste, udaljavajući se od njih, osetili svoj iskonski koren. Čim je vaša krošnja postala bujnija, odmah ste zaboravili na koren. Zato je krošnja ponovo orezana. Kad naučite da svako ljudsko zadovoljstvo i nasladu pretvarate u ljubav prema Bogu, tada svako naviranje ljudske sreće, bilo da je reč o deci, porodici, zdravlju ili blagostanju, neće ubiti ljubav u vašoj duši i vas zajedno s njom. Svake sekunde moramo da pružamo ljubav i težimo ka Bogu. Što više ljubavi dajemo, više je primamo, dobijajući čak i više nego što dajemo. I upravo ta razlika između onoga što smo dali i dobili troši se na razvoj našeg života, želja i svega onoga što nazivamo ljudskom srećom. Ako ne budemo davali, već samo želeli da uzimamo, uzeće nam se i dva-tri puta više onoga što želimo, a to će značiti uništenje naše sudbine, života i želja.

Prvo učimo da sačuvamo ljubav prema Bogu kada smo bolesni, patimo i umiremo, a onda učimo da uvećavamo tu ljubav i još više težimo Bogu kad ozdravimo i ostvarimo zemaljsku sreću. Svaki događaj u Vasioni nas vodi ka Bogu. Svi životni gubici i dobici vode nas u istom smeru. I što

više budemo osetili taj primarni zakon Vasione, toliko ćemo iskusiti i sreće koja je večna i koju ne možemo da izgubimo.

RAD NA SEBI

Krajem 2000. godine sam bio suočen s nizom teorijskih problema. Činilo se da se sistem bliži konačnom oblikovanju. Sve vrednosti se svode na dve kategorije:

1. Tema želje, koju sam nazvao ljubomorom.
2. Tema sudbine, volje i sposobnosti koju sam označio kao gordost.

Čovek koji radi na sebi otklanja zavisnost od ovih kategorija, harmonizuje sebe i kroz sebe čisti duše svojih potomaka. U principu bi ovo trebalo da bude dovoljno za izlečenje bilo koje bolesti, ali, iz nekog razloga, osećam bol u bubrezima, što znači da tema želja očigledno nije zatvorena za mene, odnosno tema ljubomore i gordosti. I, po svemu sudeći, to se ne dešava zato što sam nedovoljno radio na sebi. Najozbiljniji zdravstveni problemi, ako precizno otkrijem njihov uzrok, nestaju za nekoliko dana. Postoji nešto što mi ne uspeva da dokučim. Još jednom pokušavam da pronađem uzrok svojih nerešenih problema: s jedne strane su to očigledno problemi s potomstvom. Od detinjstva i mladosti bio sam potpuni maksimalista. Negodovanje i osuđivanje nisu imali granica kad je reč o prevari i izdaji. Da bismo očistili potomstvo potrebno je 20-30 dana da se uzdržavamo od alkohola. Za sve to vreme ne bi smelo da bude stresa. Dakle, mora biti samoća i tišina. Pored toga, strog režim ishrane, nikakvi planovi i organizacioni problemi. A ja već nekoliko godina provodim u užasnom tempu.

Ako postoji problem s bubrezima, oni reaguju na pogrešan odnos prema traumatičnim situacijama. Povremeno mi se u životu serviraju sudbinske i situacione promene koje ranije nisam mogao da prihvatim. Bilo mi je lakše da umrem nego da ih prihvatim. U poslednje dve godine sudbina mi je ponovo priredila nekoliko iznenađenja. Sve situacije sam prihvatao razumom, ali su me osećanja tvrdoglavo vukla nazad. Da budem iskren, mislio sam da će sve biti zaboravljeno, ali mi je sudbina jasno izvlačila i suočavala me sa svim situacijama kroz koje nisam prošao, i ponovo mi ih servirala u još žešćoj varijanti.

Još jedan bitan momenat. Fizička preopterećenja su uočljiva, pojavljuju se odmah. Psihički zamor se ponekad

pokaže tek nakon nekoliko godina. Možemo daleko preći crvenu liniju a da toga nismo svesni. Takvim naporima sam bio izložen prilikom konsultacija, da mi je kasnije bilo bolno da nekoliko dana čak i dišem. Nikada nisam ni pretpostavio da misli mogu da izazovu fizički bol.

Uplitanje u sudbinu drugog čoveka može u meni da pojača zavisnost od sudbine, volje i kontrolisanja. Zato svaku sudbinsku neprijatnost, gubitak kontrole nad situacijom, doživljavam mnogo bolnije nego ranije. To znači da se pojačava razdražljivost, negativno procenjivanje ljudi, sveta oko sebe, a zatim, kao posledica, dolazi program samouništenja koji udara po urogenitalnom traktu.

Čini mi se da sam zaboravio da ne mogu da promenim sudbinu drugih ljudi. To može jedino Bog. Mi možemo samo da se menjamo i stvaramo podlogu koja pomaže prevazilaženju bolesti, promeni sudbine. Poslednju reč uvek ima Bog. Dovoljna je i sama pomisao da možemo da upravljamo sudbinom, pa da um odmah počne da kontroliše i nju i ljubav. Želja za upravljanjem sve više dominira ljubavlju i počinje ono što se u Bibliji naziva gordošću i đavolizmom. Pacijenti koji to ne shvataju jure kod brojnih pseudoiscelitelja, sanjajući da će popraviti svoju sudbinu. Potražnja stvara ponudu. Novine su prepune oglasa: „Ispravljam karmu, poboljšavam, menjam, čistim, itd.“. Ako čovekov cilj nisu ljubav i lična promena koja je bolna, već davanje novca da bi se ispravila izvitoperena sudbina, on će morati da pati kako ne bi istrajao na pogrešnom putu. I što više novca bude dao „stručnjaku za karmu“, lekcija koju će dobiti će biti upečatljivija.

Ranije nisam shvatao zašto ima toliko šarlatana, a tako malo pravih iscelitelja. A onda sam shvatio da niko tako dobro ne čisti dušu žrtve kao šarlatan. On može da nas oslobodi od svih vezanosti. Prvenstveno, novčanih.

Šalu na stranu, ali tema sudbine mi nije do kraja jasna. U takvim slučajevima obično provociram situaciju. Moram da se izložim naporima, da zaoštrim problem do krajnjih granica, i onda će se, ako preživim, nešto iskristalisati. U tom smislu je seminar krajem 2000. godine tako i zamišljen. Istina, ispostavilo se da su preopterećenja bila mnogo veća od onoga što sam očekivao. Posle drugog dana, ležeći, razmišljao sam: „Sutra moram da dijagnostikujem preostale učesnike seminara. Juče sam svu energiju potrošio na prvu

grupu. Ne znam šta će biti ako i drugu grupu budem proveravao u istom režimu?”

Jasno sam osetio da je to opasno po mene. Oko četiri sata ujutru mentalno sam prošao kroz sve opcije, ali nijedna mi nije donela olakšanje. Osećaj lakoće se pojavio tek nakon dva sata, kada sam razradio sledeći pristup: odlučio sam da se ubuduće ne koncentrišem na ljudske vezanosti i probleme, već na dobrodušnost i ljubav kao i na stremljenje ka Bogu. Odmah sam osetio olakšanje. A na seminaru sam učesnicima rekao sledeće:

– Moj prethodni način dijagnostikovanja, na koji ste navikli – završen je. Više neću proračunavati vaše parametre, za šta ste vezani i koliko. Treba da vam pomognem da osetite i sačuvate božansku ljubav. Odbacite sve što vas ometa da je osetite. Ne proračunavajte, ne vagajte, ne analizirajte i rezultati će vam biti mnogo bolji. Više nećemo kopati po ljudskom blatu. Bolje je da se kupamo u božanskoj ljubavi.

Seminar mi je dosta pomogao. Desio se neki unutrašnji prelazak, a istovremeno su iskrsli neki čudni momenti. Nakon seminara, kod nekih učesnika je došlo do naglog starenja, dok su se drugi, naprotiv, podmladili. Kod mnogih su počeli problemi sa satovima, koji su preskakali vreme. Na seminaru sam se dotakao teme vremena a naročito sloja u kome se spajaju suprotnosti: volja i želje, ljubomora i gordost, muški i ženski princip. Pre seminara me je pozvala jedna prijateljica i rekla mi da se nešto čudno dešava sa satovima u njenoj kući.

– Da li žure, – pitao sam melanholično.

– Ne. Pre dva dana su svi satovi u stanu počeli da idu unazad. I glavne kazaljke i sekundara.

– Kako se ponašala sekundara?

– Zašto to pitaš?

– Kada na poleđini sata okrećemo točkić, možemo u suprotnom smeru da okrećemo samo kazaljke za časove i minute, dok se sekundara ne pokreće, ona stoji u mestu. U njoj nema mehanizma za kretanje unazad.

– Druga kazaljka je takođe krenula unazad, – rekla je ona. – Pritom je zanimljivo što su prvo svi satovi u kući stali, pa su krenuli unazad, a sad, dok razgovaram s tobom, sekundara ide 5 sekundi unapred pa 5 sekundi nazad.

– U redu, – rekao sam, – hvala ti. Razmislićemo šta se dešava.

To nije bio jedini slučaj. Pre nekoliko meseci, u Moskvi, u prostoriji u kojoj sam primao pacijente, sat je isto tako počeo da ide unazad. Već sam navikao na to da sat može da žuri, kasni ili da se kreće samo jedna kazaljka, ali nikad nije bilo kretanja unazad. Kontakt sa dubokim slojevima vremena se očigledno povećao. Inače, nakon nekog vremena, satovi kod moje prijateljice su se vratili u normalu, ali su počele promene njenog fizičkog izgleda.

– Ne razumem šta se dešava, – priznala je, – ali kod mene su počeli procesi podmlađivanja.

Ispostavilo se da se nije vraćao samo sat, već i vreme.

– Osećam se kao devojka, ali i fizički izgled počinje da bude primeren mom stanju.

Neću govoriti o drugim čudnim stvarima koje su se desile nakon seminara, to nije bitno. Još uvek nisam rešio svoje najvažnije zdravstvene probleme. Bubrezi su me i dalje boleli. Sredinom januara sam se probudio s bolovima u krstima. „Ili protiče intenzivan proces stvaranja kamena", pomislio sam, – ili je tumor? Možda je vreme da se ide na ultrazvuk". Sledećeg dana sam pozvao svog prijatelja, lekara, i zakazao termin. I tako idemo niz hodnik prema njegovoj ordinaciji.

– Reci mi tačno šta ti se dešava? – pita me.

Obično iscelitelji na sebe navuku ili temu želja a zatim im se raspadaju porodice, počnu da ih bole zglobovi, slabi im vid, počinje dijabetes itd., ili na sebe preuzimaju temu upravljanja. A onda dolazi do raspada kad je reč o sudbini, opadaju sposobnosti, slabi pamćenje. Ili su osigurani zdravstveni problemi.

Čini mi se da sam na sebe preuzeo i jedno i drugo. Možda ipak dominira tema upravljanja. Ali udarac nije usmeren ka psihi, već ka bubrezima.

Inače, jednom mom prijatelju, dobrom iscelitelju, nedavno je odstranjen bubreg. Po svemu sudeći, nije prevazišao temu upravljanja.

– Prošao si pregled pre dve godine, – zabrinuto mi je rekao lekar. – Imao si kamen od jednog centimetra u desnom bubregu.

– Da, postojala je tema oštre procene ljudi, naročito žena, – rekao sam mu. – Zatim sam to ispravio u sebi i on je morao da se rastvori, a sada izgleda ponovo ide proces formiranje kamena u oba bubrega.

– Videćemo, – rekao je, uvodeći me u ordinaciju. Primila nas je jedna žena, specijalista za ultrazvuk. Neko vreme je sprovodila dijagnostiku, a zatim pitala:

– Kod vas je u kartonu bilo zapisano da u desnom bubregu imate kamen prečnika jedan centimetar, a da u levom nema ništa, zar ne?

– Da, – odgovorih.

– Sada imate kamen u oba bubrega, veličine pet milimetara.

– Šta je s tumorom? – upitao sam.

– Nema tumora, samo kamen, – odgovorila je ona.

– Znači da se kamen u desnom bubregu zaista rastvorio, a sada se ponovo pojavio, – razmišljao sam. U principu, organizam može za nekoliko sati da rastvori i ukloni bilo koji kamen, ali se to dešava kada su unutrašnji duhovni slojevi čisti. A sada imam očigledno nerešen problem koji pokreće program samouništenja, a formiranje kamenja ga blokira. Ali generalno, sudeći po bolu, mogao se očekivati daleko gori rezultat. Zadovoljan sam pregledom. Dva kamenčića su sitnica. Uspeću da ih rešim za pola meseca. Izolovaću se od svega i svojski prionuti na rad na sebi.

Imao sam jednu pacijentkinju u čijim je bubrezima tokom trudnoće narastao koralni kamen koji nije mogao da se otkloni. Nakon što je rodila ćerku, kamen se rastvorio i nestao za pola meseca. Objasnio sam joj da u prošlim životima nije mogla da izdrži sudbinske udarce tokom trudnoće. U ovom životu se potrudila da sve prihvati – umom, ali ne i osećanjima. Zato su joj dali lakšu varijantu. Kada patite od bubrežnog kamenca, svake sekunde doživljavate uniženje sudbine. Ali pošto se nije plašila, očajavala, već je sačuvala ljubav i nije bila ogorčena na sudbinu, kamenac je ispunio svoju funkciju – očistio je detetovu dušu i posle toga se rastvorio.

Možda i ja treba da se pripremim za rođenje novog deteta? Vidim pored sebe duše buduće dece. Samo ne mogu da kažem da li će se pojaviti u ovom ili sledećem životu. Ali u svakom slučaju, vreme je da se ozbiljno pozabavim svojom dušom i telom. Jer, u poslednje vreme sve više primam pacijente, sve je više nastupa, konsultacija. Ono što je bilo iznenađujuće jeste to da je prestao bol u bubrezima. Sledećih nekoliko dana sam ih osluškivao, ali nije bilo ni najmanjeg znaka bola. „Da li je moguće“, pomislio sam. – Čim sam odlučio da ozdravim, svi problemi su nestali“.

Zapravo je bolest nagoveštaj koji nam pomaže da idemo ka Bogu. Šta su hteli da mi poruče s Višeg plana bubrežnim bolovima? Nisam pronašao odgovor, ali sam se zato sjajno fizički osećao. A to mi je tad bilo najvažnije. Ipak, moram nastaviti da radim na poimanju suštine onoga što se dešava. Bolest i smrt nikad ne dolaze iznenada. Uvek postoje neki znaci na koje, po pravilu, ne obraćamo pažnju ili ih ne razumemo.

Ispočetka se pogoršava situacija oko nas, a može da nas se ne tiče direktno. Zatim počinju problemi u našem okruženju. Zatim neposredno s nama. Pogoršanje situacije prelazi na pogoršanje zdravlja. Prvo kroz funkcionalne poremećaje, pa zatim sledi organska destabilizacija. Jedan od glavnih pokazatelja blagostanja koje sledi je ljubav i bezrazložna radost u duši koji se duže zadržavaju.

– Dobro, – rekao je jedan moj poznanik. – Ako mi nestane poletnost u duši, to znači da će uskoro nastupiti neprijatnosti.

Prisećam se svih nagoveštaja nadolazećih nesreća. Prvo, nisam prevazišao svoju razdražljivost zbog svake sitnice. Shvatam da je nemoguće da situaciju kontrolišemo do najmanjeg detalja, ali to nikako ne mogu da promenim. Ovaj problem najverovatnije potiče od drugog. Razdražljivost ukazuje na smanjenu adaptaciju na sredinu. To se dešava kad čovek ima malo energije, kad nema snage za promenu, za prihvatanje informacije. To se može objasniti hroničnim preopterećenjem, nedovoljnim radom na sebi i problemima koji se tiču sadašnje i buduće dece. Ali kada sam razrađivao ove varijante, energija mi je i dalje bila na nezavidnom nivou. To radim i direktno i nasumično, tj. zamislim nekoliko osoba pod brojevima i dam ekspresnu procenu njihovog stanja. Po pravilu su kod mene uvek najgori pokazatelji. Po mojoj dijagnostici, energija ne samo da mi je na minimumu, već odlazi u veliki minus.

U poslednje vreme me povremeno obuzima uninije. I to izokola. Osećaj da su mi želje besmislene. Povremeno osećam slabost. Sve su to jezivi simptomi jednog istog stanja. Zatim su opet počeli da me izdaju oni kojima sam verovao. Ponovo se sve događa po staroj šemi. Pokušavam da pomognem čoveku, a on zauzvrat nastoji da me obmane, preti mi, demonstrira ravnodušnost ili nezahvalnost.

U sećanje mi navire jedan takav slučaj. Dobar prijatelj mi je ispričao ovu priču:

– Otvorio sam još jednu prodavnicu u lancu i u njoj zaposlio mladića koji je bio „moj čovek“, tj. imao sam poverenje u njega. Zatim sam primetio da ima sve manje profita i da sam na kraju „na nuli“. Vodim ozbiljan razgovor s njim, optužujem ga za proneveru. A znaš li šta je on meni odgovorio?

– Volim te kao brata i mogu život da dam za tebe, ali kad je novac u pitanju, prodao bih i rođenu majku. I ja s tim ništa ne mogu da učinim.

Morao sam da zatvorim prodavnicu i da ga otpustim.

A sada sledi razgovor koji smo vodili, takođe na temu novca. Želeo sam da pomognem svojim prijateljima, uključujući i njega, da pokrenu neki biznis. I odjednom on izjavljuje da želi da radi samo sa mnom, a da sve ostale treba isključiti.

Sramota me je i neprijatno mi je da mu kažem da je to bezobrazluk i da na to neću pristati. Kad nas je sramota i nelagodno se osećamo – to je vezanost za moral. Iskreno nekome reći svoju zamerku – prilika je da se situacija odmah reši. Ali ja počinjem da se ustručavam i plašim odlučnog ponašanja. U mojoj duši je još uvek nedovoljno ljubavi i zato nisam naučio da budem spolja grub.

– Zašto skrivaš pogled? – kaže on meni. – Reci mi iskreno šta te brine?

– Ako hoćeš iskreno, to je pitanje etike – nije u redu ostaviti prijatelje na cedilu.

– Dakle tako, u tome je stvar – i širi ruke. – A šta sam ti ja? – i pravi ružan gest.

– Prijatelj, – odgovorio sam mu smireno.

– Šta ti je važnije – posao ili prijateljstvo? – pitao me je nervozno.

Slegnuo sam ramenima.

– Naravno, prijateljstvo.

Iznervirano je zatresao ramenima i okrenuo mi leđa. Razgovor nije uspeo. U ovoj situaciji se radujem jednom, a to je da prema njemu ne osećam nikakav prezir, osudu, već samo saosećanje. S takvim pogledom na svet neće daleko dogurati, taj put ne vodi nigde.

Ali ponekad bih se ipak vraćao na tu situaciju, koja me je provocirala na samoosuđivanje. Sad toga nema. Počinjem normalno da prolazim kroz životna iskušenja. Ali ne mogu da shvatim zašto okolina počinje baš sada da se prema meni ponaša nemoralno? Razlog je očigledno u meni. Kao da me je

natkrila neka velika nesreća. Možda se tema osuđivanja ljudi, kad je reč o moralu, kod mene približila crvenoj crti? Zato mi se uključio mehanizam pročišćenja? Uzgred, odavno nisam dobio nikakve nagoveštaje u vidu tekstualnih poruka. Za dve godine stigla mi je samo jedna rečenica: „Ne osuđuj ljude, deca mogu da ti umru".

Preostaje mi da otkrijem zašto osuđivanje ljudi toliko pogađa decu. U međuvremenu se usredsređujem na pogoršanje problema koji su dugo postojali, a nisu se manifestovali.

Ponovo se vraćam na temu energije.

Ako energije nema, raste zavisnost od zemaljskih vrednosti čak i ako se besprekorno ponašamo. Polako, ali sigurno. Trenutno uviđam da postoji nešto što mi oduzima energiju, ali ništa ne mogu da promenim.

Međutim, posao ne trpi odlaganje. Za nekoliko dana moram da otputujem na Krim. Prijatelj i ja smo već u vozu za Moskvu. Planirali smo da dan provedemo u Moskvi, zatim presednemo na drugi voz i za dva dana budemo na Krimu. Spuštalo se veče. Nas dvojica sedimo u kupeu. Nemam bolove u bubrezima, ali opšte stanje mi je nekako čudno. Dijagnostikujem se i vidim vrlo lošu sliku.

– Hajde, idemo naslepo, – kažem svom prijatelju. – Zamisli nekoliko ljudi, uključujući tebe i mene, da svima proverimo nivo energije. I tako počinjem dijagnostiku. – Kod tog čoveka je energija u neznatnom plusu. Kod drugog je u minusu. Mogu biti problemi sa pankreasom i urogenitalnim traktom. Ovde se odmah vidi tema ogorčenosti na žene, ljubomore i želja. Ali treći je već pokojnik, – rekao sam. Gubitak energije je tako veliki da više ne udara samo po organima, već i po životu.

– Treći si ti, – uzvratio mi je prijatelj.

– Jasno mi je, – kažem.

Tražiću razlog. Uskoro smo zaspali. Posle dva sata me je probudio prodoran bol u donjem delu stomaka. Ležim mirno, nadajući se da će se smiriti. Ali bol mi se povećava. Dostiže takav nivo da ruke počinju da mi se tresu i probija me hladan znoj. „Moram da izađem u hodnik", mislio sam, – možda će mi biti lakše". Oblačim se i izlazim. A zatim dugo gledam u jednu tačku s neprijatnim osećajem iznutra, ne shvatajući šta mi se dešava. Nalazio sam se u nekoj mračnoj sobi, koja je čudno izgledala. Osećao sam mučninu i zamagljenje u glavi.

Postepeno postajem svestan da ležim na podu i budim se posle gubitka svesti. Dovlačim se nekako do kupea i budim drugara.

Moje stanje ne samo što se ne popravlja, već, naprotiv, nastavlja da se pogoršava. Zapetljavam jezikom i imam osećaj da mi otkazuje govor. „Ovako je obično pred smrt", – pomislio sam. Shvatam da prijatelju treba usmeno da kažem svoj testament.

– Pamti, – rekao sam mu, – šta prvo treba da uradiš posle moje smrti.

U ovom stanju sam bio oko sat vremena, a onda je iznenada došlo do poboljšanja. Izlazimo iz voza u Moskvi i shvatam da nema ništa od našeg putovanja na Krim. Možda mi se kamen iz bubrega pokrenuo i zaglavio u mokraćnim kanalima. Potrebna je medicinska aparatura. Nekoliko sati kasnije stigao sam na pregled kod urologa. Mlad i šarmantan muškarac pipa moj stomak, šalje me na testove i na kraju kaže:

– Kamen u bubregu nema nikakve veze s tim. Ovo nije zapaljenje prostate; nemate upalne procese. Kao specijalista, ja ne mogu da objasnim zašto ste izgubili svest. Pokušajte da se vratite u Sankt Peterburg i tamo obavite kompletne pretrage.

Pozvao sam svog prijatelja-lekara i ispričao šta mi se dogodilo.

– Dođi sutra, uradićemo ti kompletan pregled, – odgovorio je.

Posle sprovedenih ispitivanja, rekao mi je:

– Kod tebe je sve u najboljem redu. Svi pokazatelji su normalni, čak i bolji nego prošli put. Ali encefalogram je pokazao funkcionalni poremećaj moždanog stabla. U njemu se nalaze sve funkcije: kretanje, disanje, varenje, otkucaji srca itd. Ako funkcionalni poremećaj preraste u nešto ozbiljnije, onda te niko na svetu neće spasiti, pa i da si predsednik Amerike.

– Dobro, a šta bi mogao da bude uzrok?

Slegnuo je ramenima.

– Izuzetno velika preopterećenja, ogromna naprezanja. Iako je u tvom slučaju teško postaviti tačnu dijagnozu, sve je nepredvidivo.

Nekoliko dana ne razmišljam ni o čemu, ne analiziram situaciju. Pustiću da se sve samo slegne i razbistri. A onda će malo-po malo, doći do nekih uvida, i poput mozaika će početi da se sklapa neka opšta slika. Posle nekog vremena ponovo pokušavam da shvatim šta se dešava.

Možda je ovo znak odozgo da je vreme da završim sa istraživanjima i konsultacijama. Liči mi na to. Šta onda raditi? Izgleda da treba da završim sedmu knjigu i objavim kao da je poslednja, a zatim postepeno završavam isceliteljsku praksu i teoriju.

Ove misli mi donose olakšanje. Konačno je došlo vreme da promenim profesiju. Jer, svet mogu da spoznajem i kroz slikarstvo, za kojim odavno čeznem. Promocija sedme knjige je zakazana za sredinu aprila u Moskvi. Ostalo mi je nekoliko dana da završim tekst i pošaljem ga na dalju obradu. Zatim sledi promocija, a posle toga počinjem s novim životom. Izgubiću na materijalnom planu, ali ću pobediti na duhovnom. Mogu da radim i po 24 sata dnevno. Ali za sada želim da budem samo slikar i da se ničim drugim više ne bavim.

Moram da skupim poslednju snagu i završim sedmu knjigu. Ali taj posao danas moram da odložim, jer treba da pogledamo jedan manji plac u blizini Sankt Peterburga. Moja vikendica je udaljena 200 km od grada, a deci je potrebno nešto bliže, što ne zahteva više od dva sata putovanja. Zemljište se nalazi pored Vsevoložoska, blizu puta Života. U autu nas je troje. Put mi je nepoznat i zato vozim bez žurbe. Krećemo se auto-putem koji se nalazi na periferiji Vsevoložska. Uskoro bi trebalo da bude skretanje na vikendicu. Ali put mi je nepoznat i nemam najbolju orijentaciju gde treba da skrenem. Idemo glavnim magistralnim putem, ostavljajući za sobom sporedne raskrsnice. Saputnici me nešto pitaju i ja im zamišljeno odgovaram. Okrećem glavu ulevo da bih prošao još jednu raskrsnicu i u istom trenutku stiskam kočnicu.

S leve strane, u punoj brzini, približavao nam se kamion. Brzina je ostala gotovo nepromenjena i ja, kao na usporenom snimku, vidim susret dva vozila. Sekunda nas deli od sudara s „Kamazom". Punom brzinom se zabijamo u njega i tu mi se svest prekida. Prvo što sam video kada sam došao sebi i otvorio oči je da su putnici živi. Da nije bilo vazdušnih jastuka u kolima, ne bismo preživeli. Polako izlazimo iz kola. Deset metara u prečniku svuda je bilo razbacano staklo i plastika. Prednji deo „Folksvagena" je bio jako deformisan. Budući da nisam bio vezan, udario sam glavom o staklo. Osećam jak bol u glavi i vratu. Čini mi se da nisam povredio kičmu. Posle nekog vremena stiže policija i počinje da sastavlja zapisnik. Dok teče uobičajena

procedura, još pomućene svesti uviđam da smo imali veliku sreću.

Kao prvo, svi smo preživeli. Kao drugo, sudarili smo se s kamionom, a ne s putničkim automobilom. U tom slučaju bih možda ubio ljude. A zatim, kad je reč o kamionu – da se kojim slučajem on zakucao u auto, od nas bi ostala samo fleka. Da smo se zabili u prednji točak, automobil bi se posle sudara okrenuo i zadnjim delom ponovo udario u zadnje točkove kamiona. Takav ishod bi bio koban po nas. Da smo mu podleteli pod točkove, to bi bila klanica. Ostala je samo još mogućnost da udarimo u zadnji deo kamiona. Tada bi nam njegova visoka karoserija otkinula gornji deo šasije i naše glave zajedno s njom. Jedino mesto gde je bilo moguće zabiti se uz minimalne gubitke bila su dva zadnja točka kamiona. Upravo smo u njih i uleteli. To se već moglo smatrati dobrim znakom. Sačekao sam vozilo za šlepanje, na koje smo natovarili ono što je ostalo od „Folksvagena".

I evo, sedim u šleperu, pored vozača, i nastavljam da analiziram situaciju. Ako je ovo znak da odustanem od objavljivanja sedme knjige, onda mi ne liči na to. Nesreća se previše dobro završila. Da je neko bio ozbiljno povređen, teško da bih se bavio pisanjem knjige. Ovde je stigao tek neki nagoveštaj, ali nikako ne mogu da shvatim s čim je on povezan? Odjednom mi se pojavila misao da sam, pred završetak druge knjige, imao skoro istu situaciju. Takođe je bila nesreća i takođe smo samo čudom preživeli.

O čemu se tada radilo? Gledajući na put koji smo sporo prelazili, naprezao sam se da bih se prisetio tog događaja. Upravo sam posle saobraćajne nesreće 1995. godine, otkrio kategoriju „poklonjenje duhovnosti". Tada sam utvrdio da je vezivanje za duhovnost, plemenitost, ideale i budućnost mnogo opasnija od vezivanja za materijalne vrednosti. Šta se sad dešava, koju novu informaciju moram da dobijem? Još uvek nemam odgovor na to pitanje. Sutradan sam ponovo otišao na mesto nesreće. Analizirao sam uzroke onoga što se desilo. U glavi mi je i dalje vibriralo, zbog čega sam razmišljao s naporom. Verovatno sam dobio blagi potres mozga.

Ustanovio sam da je do sudara došlo zato što nisam video znak prvenstva koji je imao vozač kamiona. Generalno sam rasejan čovek i na znake izgleda ne obraćam dovoljno pažnje. Kao drugo, bio sam ubeđen da smo na glavnom putu. Samo ga je na jednom mestu presecao širi magistralni put – Put Života. Budući da sam ovde bio prvi put, to nisam znao. Zatim, nekih

20-25 metara pre znaka nalazila se mala prodavnica, poput zastakljenog kioska. Iz njega je izašla grupa ljudi i moja pažnja je bila usmerena na njih. Oni su mi prekrili vidno polje, a uz sve to su me saputnici u autu dekoncentrisali razgovorom. Sudbina je htela da se istog trenutka svi negativni faktori spoje u jedno i tako dovedu do opasne situacije.

Sećam se kriznih perioda svog istraživačkog rada, počev od 1990. godine, kada sam otkrio karmičke strukture. Počeo sam s pisanjem knjige 1991. godine, a pola godine kasnije su mi lekari postavili dijagnozu – rak s metastazama. Primećujem interesantnu zakonomernost. Pre svake nove faze u mojim istraživanjima, kod mene kao da se rušio sav prethodni život, kao i budućnost. Morao sam iz nekog razloga povremeno da prolazim kroz iskustvo gubitka budućnosti, života i svega za šta živim. Možda nova informacija ne može da prođe kad imam previše jaku vezanost za život.

Ako je to priprema za nešto novo, ili je, pak, upozorenje, onda bi uz fizički raspad moralo da dođe do poboljšanja psihičkog stanja. Sećam se šta se desilo posle mog umiranja u vozu. Ma kako bilo čudno, bilo mi je lakše na duši. Nivo energije je bio u velikom minusu i odjednom se ispostavilo da je otišao u plus i da je svih narednih dana bio prilično visok. Tada nisam mogao da objasnim ovaj fenomen. Od nesreće je prošlo nekoliko dana. Bio sam iznenađen kada sam primetio da je osećaj uninija i depresije potpuno nestao. Pisao sam u knjigama o tome kako brojne nevolje i bolesti blokiraju čovekov program samouništenja. Ovde je delovao isti mehanizam a istovremeno je to bilo nešto novo, očigledno novo. Ako ovo novo stanje pokušamo da opišemo rečima, onda bih rekao sledeće:

– Promenio se moj osećaj budućnosti. Kao da mi se pojavila nova budućnost. Razdražljivost i osuđivanje ljudi su prolazili, kao i uninije, nedostatak samopouzdanja. Energija je bila u konstantnom plusu. U duši mi se pojavio osećaj lakoće i poletnosti. Da bismo dobili ovu budućnost, moramo da prođemo kroz faze smrti, koja je opipljiva i blizu nas. Da bismo dobili novi život, stari mora da se završi. Zakon dvostruke negacije. Prethodni život se sažima u tačku i odbacuje. Zatim se pojavljuje novi život. Pod uslovom da se pojavi. A pojavljuje se onda kad je akumulirana dovoljna količina ljubavi. Slika polako počinje da mi se oblikuje.

Godine 1991. bilo mi je suđeno da umrem. Nisam imao budućnost. Moje vremensko telo se ograničavalo na 1991-1992. godinu. Jedna moja poznanica, koja se bavila astrologijom, mi je rekla:

– Niz znakova ukazuju da nećeš živeti posle 1992. godine.

Ispostavilo se da energija teče iz budućnosti. Ako nema budućnosti, samim tim pada i energija i počinju bolesti ili smrt. Tako se moja budućnost završila 1991. godine. To sam shvatio kada sam video svoju dijagnozu. Ali ako nemam budućnost, znači da mogu da dignem ruke od nje. Okrenuo sam se Bibliji i pokušao da pronađem nešto što bi moglo da bude važnije od života i budućnosti. To sam i pronašao.

Ispostavilo se da je ono što sam tražio – ljubav prema Bogu. Budućnost je za mene prestala da ima važnost, što znači da više nisam zavisio od nje. Ljubav prema Bogu se ispostavila jednom i zauvek značajnija od budućnosti, sadašnjosti i prošlosti, važnija od mog života, želja i sudbine. I kada je božanska ljubav za mene postala stvarnost, a iluzorni život i budućnost otišli u drugi plan, kroz ljubav prema Bogu se pojavila nova budućnost i novi život.

Isto se desilo 1995. godine, a izgleda da se isto dešava i sad. Setio sam se rituala krštenja i sada shvatam koja je bila simbolika prvih obreda krštenja. Čoveka su zaranjali u vodu, što je značilo da je umirao, a zatim su ga izvlačili i on je oživljavao. Ako je u duši bilo mnogo ljubavi, odnosno kontakt s Bogom je bio jak, čovek bi oživeo i dobio novu budućnost i novi život. Verovatno su na ovaj ritual pristajali oni koji su osećali da pred sobom nemaju budućnosti niti šanse da prežive. Vremenom je obred postao mekši; akcenat nije bio na završetku prethodnog života, već na stvaranju novog kroz ljubav prema Bogu. U vodama reke Jordana je uranjanje čoveka bilo simbol prestanka prethodnog života i dobijanje novog. Da bismo se bezbolno rastali od prošlog života, treba da se oslobodimo svega što nas za njega vezuje. Najjače nas za prošlost vezuju neoproštene uvrede, osuđivanje ljudi, ogorčenost na sudbinu i Boga. I kada je Jovan Krstitelj govorio: „Pokajte se, jer je došlo Carstvo Božje“, verovatno se radilo o pripremanju prelaska iz običnog, ljudskog života u novi život, koji ne ishodi iz volje, intelekta i želja, već iz božanske ljubavi.

Setio sam se razgovora o porodičnom životu. Neko mi je rekao da posle sedam godina braka uvek nastupa teška kriza.

Ako je supružnici prođu, živeće srećno do kraja života. A sada se to jednostavno i lako uklopilo u okvir novog modela.

Po svemu sudeći, vremensko telo svake porodice je predviđeno da traje sedam godina. Ako su supružnici prekomerno vezani i rigidnog karaktera, njihove zalihe u kapacitetu vremenskog tela će trajati godinu ili dve dana. Dok, naprotiv, dobrodušnost i ispravan odnos prema životu produžiće trajanje vremenskog tela. Međutim, kriza će svejedno nastupiti, bez obzira da li će biti uočljiva ili latentna. To su sudbinski problemi, izdaje, uvrede, ravnodušnost itd. Pošto se porodica prvenstveno temelji na ženi, a sudbina, kroz unižavanja, ženu aktivno podstiče ka ljubavi, njeno ponašanje u toku krize odrediće održivost porodice u budućnosti. Njena duševna harmonija, spremnost da prihvati uniženja, da oprosti svom mužu i sačuva ljubav prema Bogu omogući će joj da obnovi vremensko telo porodice i uživa u bogatstvu čulnih manifestacija. To znači da svaka grupa ljudi, koju povezuju stabilni odnosi, takođe poseduje vremensko telo. I ono takođe može da se iscrpi. A kada mu se približi kraj, pojavljuju se nagoveštaji skore smrti tela ili, ako je dovoljna količina božanske ljubavi – pojave novog života. Očigledno se takvo stanje u Bibliji naziva krajem sveta. Pokušajmo da analiziramo znakove koji ukazuju na to stanje.

Ono što smanjuje rezerve budućnosti, odnosno stvaranje vremenskog tela, jeste smanjenje energije. To može dovesti do pada opšteg imuniteta, što znači pojavu novih infekcija, i, u globalnim razmerama – sindroma hroničnog umora, neplodnosti, degradacije visokoenergetskih struktura: etike, morala, porodičnih odnosa, razvijenog strateškog razmišljanja. Prirodno je da se očekuje povećana zavisnost od temelja ljudske sreće, od želja, svesti i volje. Zavisnost od želja, kad pređe crvenu liniju, počinje da donosi efekat Sodome i Gomore, i to u velikim razmerama. Zavisnost od svesti i volje može uzrokovati porast agresije u grupama ljudi, odnosno dovesti do nacionalnih, verskih sukoba, učestalog terorizma, pojave satanističkih sekti i raznih izopačenih religijskih struja. U principu se slična slika danas primećuje širom sveta. Istovremeno u svakome od nas već 2000 godina deluje mehanizam spasenja. U čemu je smisao Hristovog raspeća? Zašto on nije mogao da izbegne takvu mučeničku smrt? Koliko god sam se trudio da rešim ovu zagonetku, nisam uspevao da je shvatim. Bez sumnje, u osnovi

toga je počivalo istinsko viđenje božanskog. Ali zašto su Hrista uvek zvali Spasiteljem? Da bi se spasili svi, morala bi da postoji realna pretnja po čitavo čovečanstvo, ali čovečanstvo već 2000 godina živi i razvija se. Zašto se biblijsko proročanstvo završava oko 2000. godine? Pretpostavljamo da se mogućnost globalnog spasenja, koju je dao Hrist, odnosila na to razdoblje. Promene bi morale da budu tako sveobuhvatne da ne bi mogle da se prođu bez prethodne pripreme. Zato se, po svemu sudeći, Hristove reči najviše odnose na današnje vreme.

Šta se dešava sa čovekom kada njegovo vremensko telo iscrpi svoje zalihe? Da bi se nadoknadila energija koje nema u budućnosti, morala bi se uzeti iz sadašnjosti. U čovekovom organizmu počinju havarije. Pre svega se raspadaju visokoenergetske strukture i ruši se sudbina. Zatim se razgrađuju više funkcije: fizičke i mentalne. Potom počinju teške bolesti, a funkcionalni poremećaji prelaze u organske. To se ogleda i u mehanizmu ubrzanog starenja. Kada se energija koja teče iz budućnosti iscrpi, na kraju, da bi se sačuvala energija u bazičnim strukturama, počinje nepovratni raspad koji prelazi u smrt. Ovo se odnosi kako na pojedina živa bića tako i na velike grupacije ljudi. To jest, za pojedinca i čitavo čovečanstvo ovi zakoni funkcionišu na isti način. Ako je akumuliran dovoljan potencijal božanske ljubavi, stvaranje struktura budućnosti u trenutku raspada, bilo da se radi o bolesti ili stanju bliskom smrti, donosi snažno obnavljanje i faktički nov život.

Nedavno sam pročitao zanimljiv članak koji govori o tome šta je prethodilo kreativnim procesima kod genija. Skoro svako rađanje novih ideja bilo je propraćeno duhovnim i fizičkim patnjama. Mnogi ne samo što su se fizički razboljevali pre otkrića, prolazili kroz teške životne situacije, već su se nalazili i na ivici smrti. Opet je reč o zakonu dvostruke negacije. Novo pristiže odbacivanjem starog. Verovatno su ideje komunizma i socijalizma, koje su odnele desetine miliona života – porođajne muke novog čovečanstva na podsvesnom, a zatim i na svesnom nivou. Čitavo čovečanstvo mora da bude svesno da proces prelaska u novo stanje bez ljubavi prema Bogu, koja je primarni smisao, kompletno društvo osuđuje na degeneraciju i smrt. Ako bi socijalizam počeo sada, čovečanstvo se ne bi oporavilo od takvog udarca. I od svakog od nas zavisi kakvo će biti novo

čovečanstvo koje će se roditi: bolesno i na samrti, mrtvorođeno, ili zdravo, prepuno ljubavi i energije.

VREME

Desilo se tako da moja istraživanja budu direktno povezana s karakteristikama vremena. Moj prvi učitelj, koji me je učio medicinskoj dijagnostici (V. B. Poljakov, načelnik laboratorije biodinamičkih merenja – prim. prev.) uz primenu ekstrasenzornih moći, jednom prilikom se dotakao teme lečenja onkoloških bolesti. U mladosti je doživeo ozbiljnu povredu leđa i imao je velike probleme s bubrezima. Kada mu se stanje pogoršalo, niko od ekstrasensa nije mogao da mu pomogne. Uspeo sam da mu na duže vreme olakšam bubrežne tegobe. Onda smo počeli da radimo zajedno. U to vreme nisam znao kakve posledice može da ima takvo izlečenje.

Ali vratimo se onkologiji. Maligni tumor, sa stanovišta bioenergije, predstavlja nešto poput crne rupe. Kada ekstrasens u nju „ubrizgava" svoju energiju, često dolazi do smanjenja tumora, ali iscelitelj brzo ostaje bez energije. Moj učitelj je došao na ideju da organizujemo rad grupe ekstrasensa koja bi imala za cilj lečenje onkološke bolesti. Nisam delio njegov entuzijazam jer sam osećao da problemi mogu da se vraćaju.

– Mi radimo sa suptilnim poljima i na tom nivou se možemo premeštati kroz vreme. To znači da možemo da se vratimo u prošlost, na početak bolesti, i grupno utičemo na tumor na samom početku njegovog nastanka, – predložio sam.

Razmislio je, a zatim klimnuo glavom.

– Interesantno! To treba probati!

Inicijativnu grupu ipak nismo formirali. Tim zadatkom počeo sam sâm da se bavim i rezultati su bili veoma dobri.

Ideja o delovanju na prošlost, kroz promenu sadašnjosti, srasla je sa novijim tehnikama i dokazima. Zatim sam primetio zanimljivu finesu: ako je u tri prethodna života čovek načinio ozbiljne prestupe recimo, na planu ljubomore, njegovi potomci do trećeg kolena su imali iste programe. Prošlost i budućnost su usko povezane. Delovanjem na prošlost, menjali smo ne samo sadašnjost, već i budućnost. Ispostavlja se da se svaki događaj u koncentričnim krugovima širi kako u prošlost tako i u budućnost. Odnosno, događaji sadašnjosti utiču i na budućnost i na prošlost. Shvatio sam da je Svemir jedna celina, odnosno holografska tvorevina ne samo u prostoru, već i u vremenu. Svaki događaj koji se

dešava u određenoj tački, utiče na ceo Svemir u vremenu i prostoru.

Kada sam počeo da radim s karmičkim strukturama, koje izlaze van okvira jednog života, primetio sam da je vremenski tok počeo da se menja. Vreme je počelo da pulsira, ubrzava se, pa onda usporava. U pojedinim trenucima se protok vremena neobjašnjivo menjao. Pre svega sam to primetio na sebi. Bilo je trenutaka kad sam brzo stario i brzo se podmlađivao. Pošto su karmičke strukture povezane sa emocijama, došao sam do zaključka da su naše emocije neraskidivo povezane s vremenskim strukturama. Bolest je bila posledica nagomilane podsvesne agresije. Agresija se ispoljavala pri pojačanoj zavisnosti od nekih vrednosti. U početku je to bio prvi sloj, odnosno materijalni nivo. Pomno sam pratio kako je pojačana zavisnost od materijalne sreće kasnije donosila bolest.

Zatim sam prešao na duhovni nivo, koji sam povezivao s prostorom, a zatim – na aktivno-čulni emocionalni nivo, koji je, po mojim predstavama, bio tesno povezan s vremenom. Najveće vrednosti su se pokazale upravo one koje su bile povezane s vremenom. Zavisnost od čulne sreće i od vremena dovodila je do svih drugih problema. Štaviše, postojala je agresija direktno usmerena ka vremenu, što je kasnije moglo da uzrokuje zdravstvene probleme. Strah od budućnosti, žaljenje za prošlošću, užurbanost, želja da se budućnost što pre približi, sve je to pojačavalo zavisnost od čulne sreće, odnosno želja, svesti, volje itd. Primetio sam da žaljenje zbog prošlosti uzrokuje teške bolesti, pa čak i onkološke. Ali da neprestana čovekova užurbanost može da uzrokuje bolest, nisam ni pretpostavljao. Nisam ni sanjao koliko su opasni neprestana zabrinutost za budućnost, strahovi i opsednutost fantazijama.

Na suptilnom planu su prošlost, sadašnjost i budućnost jedno. Ovo je jedini način objašnjenja holografske prirode Svemira u vremenu i toga da svaki događaj utiče na prošlost i budućnost. Na spoljašnjem planu vreme je podeljeno. Ali, uvek sam bio ubeđen da je vremenska strela uperena samo iz prošlosti ka budućnosti. Tim pre što je svaka naučna literatura nudila samo takav model. I tek potom, u rezultatu istraživanja, sa čuđenjem sam ustanovio da je vreme na suptilnim planovima usmereno u drugom pravcu, a na još suptilnijim da je jedna celina, tj. da uopšte nema smer.

Za mene je neočekivana informacija bila to da na našoj planeti vreme takođe može da teče u različitim pravcima. Na

Himalajima se vreme pomera u budućnost a u Južnoj Americi u prošlost. Kada sam pokušao da dijagnostikujem zašto se to dešava, ispostavilo se da su severna hemisfera, a naročito Severni pol, povezani s budućnošću, a južna hemisfera s prošlošću. Jedino objašnjenje za ovo je moglo da bude sledeće: Zemlja je u interakciji sa dva vremenska toka. Jedno teče iz budućnosti, a drugo iz prošlosti. Ova dva toka pokreću Zemlju, uzrokujući njeno rotiranje. Budućnost je stvarna isto koliko sadašnjost i prošlost. Pošto su naša osećanja i emocije povezane s vremenom, možemo da zaključimo da se u podsvesnim, tj. dubinskim slojevima naših emocija, sadrže informacije ne samo o svim sadašnjim događajima u Svemiru, već i u prošlosti i budućnosti.

Materijalni svet i naše fizičko telo su povezani s jednim vremenskim tokom, koji ide iz prošlosti u budućnost. Čulno, emocionalno telo povezano je s budućnošću, s vremenom koje iz nje dotiče u sadašnjost. Površinski slojevi emocija, kao i ono što nazivamo svešću, mislima, skup su dva toka vremena, posledica njihove interakcije. Svi procesi razvoja u Vasioni povezani su sa jedinstvom i borbom suprotnosti. Dve osnovne suprotnosti su dva vremenska sloja. Ljudska civilizacija je počela munjevito da se razvija kada su se pojavila dva načina razmišljanja.

Istočnjački način razmišljanja, orijentisan na budućnost, u kome je strela vremena okrenuta unazad, gde sve ishodi iz prvobitne tačke i zatim se raspršuje na pojedinačne karike.

Zapadni, u kome se odvija obrnuti proces, gde se pojedinačne i naizgled različite karike postepeno sklapaju u jedinstvenu celinu.

Istočnjački način razmišljanja je hijeroglif, napisan s desna na levo. To je trijumf duha nad materijom, idealizam, muški princip.

Zapad su materijalni zakoni, to su slova koja se grupišu u reči i redove, orijentacija ka prošlosti i analiza prošlih događaja.

Istok je intuicija, a Zapad iskustvo. Sva otkrića su nastala kao intuitivni bljeskovi, uvidi sa iskustvom stečenim u prošlosti.

Postavimo logično pitanje. Ako su razvoj i sva genijalna otkrića nastali kao posledica spoja nauke i religije, idealizma i materijalizma, intuicije i praktičnog iskustva, zašto se tokom čitave istorije čovečanstva ove suprotnosti

nisu spojile barem na kraći vremenski period, već su se sporo i ravnomerno prelivale jedna u drugu? Po svemu sudeći, kad nema dovoljno energije, suprotnosti uništavaju jedna drugu i dolazi do neutralizacije kao reakcije.

Pogledajmo kako se kreće klatno. Ono ima dva položaja – krajnje levi i desni. Međusobno su suprotstavljeni i prelaze jedan u drugi. Ako bi se brzina dramatično povećala, sve kretnje klatna bi za nas spojile u jedno. Suprotnosti kao da su nestale, stopile se u jednu celinu, iako će zapravo zadržati svoju podvojenost. Ako pokušamo da ih spojimo na niskim energetskim nivoima, klatno će se zaustaviti i suprotnosti će nestati. Razvoj podrazumeva objedinjavanje ili uravnoteženje suprotnosti na višim nivoima. Znači, podrazumeva se da je razvoj prelazak na više energetske nivoe. Postavlja se pitanje – odakle možemo da uzmemo ovu energiju? Pokušajmo da se setimo šta nauka kaže o energiji? Vratimo se prvo pojmu vremena.

U mladosti sam čuo frazu da je vreme praroditelj svega u Vasioni. Ovo stanovište dolazi iz indijske filozofije. To jest, vreme stvara prostor i materiju. Dakle, prostor i materija su funkcije vremena. Vreme je uzrok, prostor i materija su posledica. To znači da čitava Vasiona mora da ima samo jedno vreme. Iznenada je ova tvrdnja oborena jer su krajem prošlog veka Albert Majklson i Edvard Morli uporedili iznos brzine svetlosti, merenu u pravcu kretanja Zemlje, s vrednošću brzine njenog kretanja u suprotnom smeru. Obe brzine su bile potpuno iste. Posle 18 godina, Albert Ajnštajn je napustio teoriju apsolutnog vremena i izložio novi postulat: brzina svetlosti koju mere bilo koji posmatrači, mora biti ista i nezavisna od pravca u kome se posmatrači kreću. Time je vreme postalo stalna i nezavisna konstanta. Dok je u isto vreme, prema Ajnštajnu, vreme počelo da zavisi od materije i prostora. Vreme počinje da usporava svoj tok kada se nađe u blizini materije velike mase. Takođe usporava i s povećanjem brzine kretanja materijalnih objekata. Ako vreme zavisi od mase materijalnog objekta i njegove brzine, kako onda može biti prauzrok svega postojećeg?

Vreme je prestalo da bude konstanta. U redu, konstanta je brzina svetlosti i ništa u prirodi ne može da bude brže, ali onda Vasiona ne može da bude jedinstvena celina i da se nalazi u takvoj harmoniji. Ne može da bude tako homogena, da svaki njen deo izgleda isto u svim pravcima. Vraćamo se na brzinu svetlosti. Foton ne poseduje masu mirovanja. Šta je

u njemu postojano? Ako nije vreme, onda znači da su to prostor ili materija. Pošto foton nema masu mirovanja, njegovo ponašanje pre nalikuje talasu, a ne čestici. To jest, opisujući ga, možemo da ishodimo prvenstveno iz njegovih energetskih karakteristika. Pa ipak, na šta se onda osloniti?

Proizilazi da je energija primarna konstanta u Vasioni? Šta je onda energija i odakle se pojavljuje? Prema savremenim naučnim teorijama, prva količina energije je nastala prilikom stvaranja Vasione. Prva i poslednja. Energija Velikog praska dovela je do pojave helijuma i vodonika, a zatim i do kondenzacije i sve bržeg okretanja kosmičkih objekata. Kao rezultat toga došlo je do sijanja zvezda. Odakle energija pristiže na našu planetu? Naučnici tvrde da je ona nebesko telo koje se hladi. Svako kretanje na površini Zemlje je najvećim delom transformacija sunčeve energije. To jest, prostim jezikom rečeno – sve što vidimo u prirodi zapravo su procesi u fazi gašenja, zamiranja. Sunce će vremenom davati sve manje energije, i energija ugrađena u hemijske, fizičke i nuklearne veze mora jednom da se potroši. Drugi zakon termodinamike kaže da se u svakom zatvorenom sistemu vremenom pojačava haos. Ili, precizno rečeno – uvećava se entropija. Visok nivo reda je visok nivo energije. Odnosno, sve na svetu je podložno uništenju i visoka energija teži da padne na nulu. Red u svetu mora da se pretvori u haos. Ali šta će biti sa čovekom i živom prirodom koji se razvijaju? Naučnici su za ovo pronašli objašnjenje. Živo biće postaje harmoničnije, ali se pritom oslobađa toplota i, zahvaljujući razmeni materije, kao konačan ishod prednjači težnja ka haosu. Povećanje harmonije je razvoj unutrašnje i spoljašnje kontrole nad svetom koji nas okružuje, tj. svako živo biće nastoji da se upodobi Bogu. A mi često Božju volju doživljavamo kao haos.

Vasiona je nalik čoveku koji se rađa prepun energije, potencijala, a zatim polako stari i umire. Najviši stepen uređenosti je program koji se realizuje. Program, ideja, koja je usađena pri nastanku Vasione, razvija se i postepeno raspada. Ona se ne obnavlja. Jer ako bi se obnavljala, morao bi da postoji i kreator, Tvorac novog programa. Procesi koji se odvijaju u zvezdama predstavljaju postepeno generisanje nuklearnog goriva kao i polagano gašenje. Čak su i stari Grci govorili: najviši stepen reda je haos. Iste te procese možemo da posmatramo na potpuno drugačiji način. U zatvorenom sistemu se uvećava nivo entropije, tj. nereda, i dolazi do

raspada sistema. Nered teži haosu, odnosno, najvišem stepenu haosa. Šta je za nas haos? To je situacija u kojoj su pokidane uzročno-posledične veze. To je nepredvidljivost događaja, njihova međusobna podeljenost. Međutim, u Vasioni nema haosa, o tome govore astronomi. Ili možda ono što nazivamo haosom jednostavno ne podleže našem viđenju uzročno-posledične veze. I tada se taj princip može formulisati drugačije. Svaki zatvoren sistem, odnosno sistem sa ograničenim uzročno-posledičnim vezama, vremenom se sve više orijentiše ka visokim stepenima uređenosti. Sićušan red nastoji da se poveže sa višim nivoima reda. I ono što je prema našem poimanju raspad, zapravo je neophodan razvojni proces.

Sećam se telefonskog razgovora s jednom pacijentkinjom.

– Pre 25 godina, muž i ja smo se bavili proučavanjem teorije informacija, – rekla je ona. – Odlučili smo da otkrića do kojih smo došli ne obznanjujemo jer smo ipak živeli u Sovjetskom Savezu. Njihova suština se sastojala u sledećem: šta je razvoj u svetlu teorije informacija? To je povećanje broja novih veza, porast brojnog stanja objekata. Šta je uvećanje haosa, nereda u zatvorenom sistemu? To je takođe povećanje sume uređenosti. Fenomen razvoja u teoriji informacija i fenomen raspada u drugom zakonu termodinamike mogu se opisati istom formulom. Odnosno, razvoj živih sistema, koji su ulazili u prividnu protivrečnost s drugim zakonom, zapravo su u potpunoj saglasnosti s njim.

– Došli ste do takvog zaključka, – rekao sam, – jer ste na drugačiji način pristupili konceptu haosa. Iza raspada spoljašnjih veza, videli ste suptilnije veze. Ako postoji uzrok, postoji i posledica. Ako su oni povezani, onda mora da postoji jedno vreme. I ako događaji nisu povezani na spoljašnjem nivou, mogu biti povezani na unutrašnjem.

Da bismo preispitali svoj pogled na uređenost, moramo da osetimo da postoje različiti slojevi vremena, tj. da postoje površinski slojevi, gde vreme zavisi od materijalnih objekata, i postoje suptilniji, gde vreme oblikuje materijalne objekte. No, postoje još suptilniji, gde su vreme, prostor i materija zgusnuti u tačku. Iz te tačke prvo nastaje i razotkriva se prostor – polje. Iz polja, tj. vakuuma se pojavljuju čestice, a iz njih nastaje ono što nazivamo materijom i supstancom. Odakle nam pristiže energija? Prirodno je da pretpostavimo da je energija posledica cepanja vremena na prošlost i budućnost. I što je

veće rastojanje između slojeva budućnosti i prošlosti, treba da se oslobodi više energije. Filozofi nisu mogli da odgovore na jedno pitanje. Šta je uzrok kretanja u prirodi? Došli su do zaključka da je kretanje neodvojiva funkcija supstance – materije.

Zapravo, svako kretanje podrazumeva srastanje uzroka i posledice. To jest, kretanje je posledica interakcije dva vremenska toka. Kod objekata koji se okreću oko svoje ose, brzina interakcije vremenskih tokova je viša. To znači da oni oslobađaju više energije, prostora i materije. Dakle, energija koja se nalazi u Svemiru nije nastala kao posledica Velikog praska, već rascepa vremena na prošlost i budućnost, na uzroke i posledice. Takođe, zvezde ne sijaju zato što je došlo do presovanja međuzvezdane supstance, koja potom sagoreva, već u zvezdama sagoreva vreme, pretvarajući se u prostor i materiju. Upravo iz tog razloga galaksije imaju spiralnu strukturu, jer se iz njih neprekidno oslobađaju prostor i materija.

Ovi procesi dovode do uništenja čitave Vasione, u kojoj se stalno odvija proizvodnja prostora i materije. Po svemu sudeći, u drevnoj indijskoj filozofiji, udisaj i izdisaj Brame bio je proces razgradnje vremena i nastajanja iz njega polja i supstance, a zatim povratka nazad, u vreme koje se sažima u uzrok i posledicu. Što je veći obim prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, više je energije potrebno za razvoj i povratak.

Obuhvatanje slojeva vremena kod živih bića povezano je s dijapazonom želja, intenzitetom osećanja. Sve veći raskorak između uzroka i posledice donosi sve snažniji potencijal i sve veće mogućnosti za sažimanje prostora i vremena. Razvoj će se završiti onda kada se čovek, kao zatvoren sistem, bude izjednačio s Vasionom i potpuno obuhvatio sve slojeve podeljenog vremena. Ali izgledi da se obuhvate različiti slojevi vremena kriju se u onome što nazivamo božanskom ljubavlju. I što je potpunije i intenzivnije budemo osetili u sebi, toliko će nam se otvoriti veće mogućnosti razvoja.

ZAKLJUČAK

Imao sam nastupe u Sankt Peterburgu 14. i 15. maja, ali prodaja ulaznica je bila nezavidna. U Moskvi je, naprotiv, publika pokazivala interesovanje za moja istraživanja. Na nastup sam otišao bez mnogo entuzijazma. Tim pre što sam pred publikom u Moskvi izložio sve najnovije informacije do kojih sam došao. S dijagnozama koje sam imao, da budem iskren, svako preopterećenje mi je bilo nedopustivo. Ali na kraju sam odlučio da rizikujem. Predavanje mi je neočekivano donelo prijatno iznenađenje.

Tokom samog nastupa povremeno su mi se javljali duboki uvidi. Pokušao sam da temu vremena sagledam iz drugog ugla. Zanimljiva situacija se ticala koncepta sudbine. Kakva je bila moja šema? U sadašnjosti su se sve vrednosti svodile na dva pitanja: na svest i želje, temu ljubomore i gordosti. U vremenu koje se približava, u budućnosti, ona bi trebalo da se ujedine. Ali kada sam druge i sebe pokušao da dijagnostikujem u obrnutom toku vremena, iz nekog razloga nije dolazilo do ovog objedinjavanja. Međutim, polako nadolazeći na svoje probleme, otkrio sam novu strukturu koja je obuhvatila tokove prošlosti i budućnosti. Nakon intenzivne razrade modela i selekcije, preostao je samo jedan naziv – sudbina.

To je bilo neshvatljivo jer je, u skladu s mojom šemom, sudbina bila deo zajedničkog „paketa", koga sam nazvao voljom, sudbinom, svešću, sposobnostima. Neko vreme sam ponovo pokušavao da ustanovim gde grešim, a zatim sam spoznao da ovaj novi koncept prevazilazi granice jednog života. Bio je to skup od 49 života, o čemu sam pisao u drugoj knjizi. Tokom putovanja vozom, vratio sam se na ovu temu. Dva dana posle nastupa, posetio sam prijatelja na Krimu. Razlog za povratak ovoj temi bio je jednostavan. Ponovo mi se javio bol u bubrezima, neprekidan, tup i jak. Prema mojoj dijagnostici, to je bilo povezano sa sudbinom. „Čudno", pomislio sam, „bubrezi ne bi trebalo da me bole. Energija mi je sada u plusu, a budućnost mi je otvorena." Verovatno je nivo očekivanja prema drugima i prema sebi bio daleko veći nego što sam pretpostavljao. Inače, upravo su se u sudbini objedinili volja i želje. Ležao sam u vozu i neprestano se molio. Opraštao sam onima koji su mi svesno ili nesvesno

potkopavali sudbinu, shvatajući da mi je to spasenje dato od Boga. Otklanjao sam nezadovoljstvo sobom, uninije, ogorčenost na sudbinu i Boga. Ispostavilo se da strah za ličnu sudbinu kasnije izaziva ljutnju, a potom mržnju i ljubomoru. U mladosti, ne samo što sam se neprestano plašio za sudbinu, već se taj strah pretvorio u strah od budućnosti, a zatim u uninije. Sve sam to nesvesno preneo svom potomstvu.

„Sada mi je sve mnogo jasnije", – razmišljao sam.– Postoji tema želja i tema volje i svesti. Sve to postoji i u budućnosti. Postoji sudbina koja spaja dva toka vremena. Treba da prevaziđemo zavisnost od sudbine jer će ona stalno pothranjivati i sve drugo". Bol u bubrezima mi nije dopuštao ni da razmišljam, ali onda sam se postupno distancirao od njega. Iznenada mi je na pamet palo zašto se moje knjige zovu „Dijagnostika karme". Zašto sam dijagnostikovao sudbinu ljudi? Da bih im je učinio srećnijom, boljom. Da, shvatio sam da je bez ljubavi prema Bogu to nemoguće. Ali moj primarni cilj je bio kako da ispravim i poboljšam sudbinu. Da, ljubav prema Bogu nam zaista sve daje ako je u duši ima puno. Ona otkriva novi život. Ona daje sva duhovna i materijalna blaga, ali samo onda kada se postavi iznad svega i kad nije sredstvo za dostizanje zemaljskih bogatstava. Šta znači ljubav prema Bogu postaviti iznad sudbine? To znači da ako smo osetili ljubav prema Bogu, prestajemo da zavisimo od toga da li nam je sudbina dobra ili loša. A ja sam, čini mi se, dugi niz godina, pričajući o ljubavi prema Bogu, podsvesno druge ljude usmeravao upravo ka srećnoj sudbini. Dakle, pre ili kasnije, moja sudbina, ili ono što je s njom povezano, trebalo bi da se potpuno razruši. I, rekao bih, da mi je problem s bubrezima posledica upravo tog procesa. U vozu se kvalitetno razmišlja. Satima ležim zatvorenih očiju, a bol mi pomaže da zaboravim na sitnice i koncentrišem se na ono glavno.

Ako sam energiju svojih emocija godinama usmeravao na poboljšanje sudbine, to jest, podsvesno je postavljao kao cilj, koliko godina će mi biti potrebno da se za to iskupim? I kakve nesreće treba da doživim da bih ispravio svoje greške? Da li ću uspeti? Sudeći po svom stanju, teško. Ali, ipak, čemu takav pesimizam? Na koncu, došao sam do zaključka da svaki problem nije naplata za staro, već priprema za novo. Možda se moja duša priprema za nove informacije. Pa ipak, kako ubrzati proces prevazilaženja zavisnosti od sudbine?

Satima ležim udubljen u pronalaženje rešenja. Noću se naročito plodno razmišlja. Um je naviknut da se tad priprema za san. Svi sitni problemi se usporavaju i odlaze u stranu. Postepeno mi se u mislima pojavila reč „razumevanje". Zašto je potrebno na stotine i hiljade puta ponavljati da je ljubav prema Bogu važnija od sudbine, života i želja? Da bismo to osetili i da ne bismo više pravili greške. Ali ako je čovek nešto najdublje spoznao, on više neće ponavljati druge greške, za njega će to biti besmisleno. Znači, ako nastavim da napredujem prema korenu svojih problema i pomažem drugima, moći ću brže da prevaziđem svoje probleme.

Setio sam se još jedne scene koja mi ranije nije bila jasna. Isusa Hrista su nekoliko godina sledili njegovi apostoli. Pridržavali su se svega što je on govorio, menjali su se, verovali su mu, ali je ipak nadjačalo zemaljsko. Najbolji od njih, apostol Petar, tri puta se odrekao Hrista, plašeći se za svoju sudbinu i život, dok je razbojnik na krstu, razapet pored njega, za nekoliko sati dostigao carstvo Božje, odnosno osetio u svojoj duši večnu božansku ljubav. Zašto? Zato što se pripremao da prođe kroz smrt, a to mu je omogućilo da lakše spozna stvarnost božanskog?

Možda. Ali na prvom mestu, njegovu dušu nije promenila smrt, već istinsko viđenje božanskog. To znači da viđenje božanske ljubavi u svemu, ako taj osećaj bude dubok i postojan, može očistiti dušu brže od svih pokajanja i molitvi.

Da bismo osetili svoje božansko „ja" kao stvarnost, potrebno je da neprestano vidimo božansku ljubav i volju u svetu oko sebe. To znači da može nastupiti vreme kad pokajanje neće dati efekta da čovek oseti stvarnost božanskog u sebi i vidi božansku ljubav u svakoj čestici sveta oko sebe. Nastavljam s razmišljanjima i sa čuđenjem primećujem kako bol iz bubrega prelazi u donji deo leđa. Neshvatljivo je šta me zapravo boli – bubrezi ili leđa? Sećam se kako je jedan od mojih najvećih nerešivih problema bila kritika i osuđivanje ljudi. Inercija osuđivanja me je odvela to toga da podsvesno primenjujem jedan trik: sam ne osuđujem, ali da drugima pričam o postupcima neke osobe, očekujući da će je oni osuditi. To mi je donosilo olakšanje i osećaj da sam u pravu. Shvatio sam da sve dok budem ljude delio na ispravne i krive, neće mi biti moguće da osetim božansku stvarnost, jer pojam ispravnosti uvek ishodi iz zemaljskog „ja".

Misli mi lagano plove u istom pravcu. Bol iz donjeg dela leđa ravnomerno nestaje i spušta se niže, u predeo krsta. Pomislio sam da moji problemi s bubrezima možda dopiru iz donjeg dela leđa? A prestupi povezani s donjim delom leđa su dopirali iz osnova kičmene moždine. Ležeći, nastavio sam da razmišljam i da se molim. Postepeno je bol u krstima počeo da se menja i osetio sam neko čudno unutrašnje pomeranje, koje je zatim preraslo u prijatno golicanje i izgubilo se. To znači da su krsta, kao osnov kičmene moždine, povezana sa sudbinom. To što je bol prošao, dobar je znak. Znači da imam šansu da prevaziđem zavisnost od sudbine. Neko vreme ležim uljuljkan i uživam bez bola. Znam da će se nakon nekog vremena bol opet pojaviti. Isplivaće dublji slojevi povezani s mladošću i detinjstvom. Ponovo sam se setio svog pada s razboja pravo na leđa, sa visine od dva metra, kada sam imao 12 godina, i kako sam osetio strašan bol od koga nisam mogao da dišem i da se krećem. Verovatno su mi već tad, u detinjstvu, preko ove povrede, blokirali zavisnost od sudbine. Posle nekog vremena pokrenuće se slojevi dece i unuka. Zatim će uslediti sudbinski problemi, pa onda opet napad bola. I sve ću to polagano i postepeno prevazilaziti. Sav taj bol i neprijatnosti me sve manje zabrinjavaju. Oni su iza mene i pretvorili su se u nešto beznačajno u poređenju sa onim što nazivam ljubavlju prema Bogu.

Objavljene knjige S.N. Lazareva na srpskom jeziku

Edicija Dijagnostika Karme

Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.
• (Audio-knjiga „Sistem samoregulacije polja”, knjiga 1.)

Čista karma – knjiga 2. – I deo
Čista karma – knjiga 2. – II deo
Ljubav – knjiga 3.
Dodir s budućnošću – knjiga 4.
Koraci ka spasenju – knjiga 6.
Prevazilaženje čulne sreće - knjiga 7.
Dijalog sa čitaocima – knjiga 8.
Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

Prvi korak u budućnost
Vaspitavanje roditelja – I deo
Vaspitavanje roditelja – II deo
Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja
Vaspitavanje roditelja – III deo
Vaspitavanje roditelja – IV deo
Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karme (druga serija)

Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

Ozdravljenje duše
Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije
Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana
Tajne porodične sreće
Oblici gordosti
Blaženi siromašni duhom

40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju
Recept za sreću
Lek za sve bolesti
Prevazilaženje gordosti
Put ka sreći
Zbirka najlepših citata S.N. Lazareva

U pripremi su sledeće knjige S.N. Lazareva:

Dijagnostika karme. Knjiga 5. „Odgovori na pitanja”
Dijagnostika karme. Knjiga 9. „Priručnik za preživljavanje”
Dijagnostika karme. Knjiga 10. „Nastavak dijaloga”
Dijagnostika karme. Knjiga 11. „Završetak dijaloga”

Iskustva preživljavanja 2. knjiga
Iskustva preživljavanja 3. knjiga
Iskustva preživljavanja 4. knjiga
Iskustva preživljavanja 5. knjiga
Iskustva preživljavanja 6. knjiga
Iskustva preživljavanja 7. knjiga

CD izdanja S.N. Lazareva

CD „Ozdravljenje duše” (iz tri dela)

Mnogi su primetili da je veoma teško promeniti se nabolje. Ali, ukoliko se misli koncentrišu u jednu živu sliku, odnosno osećaj, tada je to mnogo lakše učiniti. Autor je pokušao da kroz sistem slika, izražen kratkim frazama, kod slušaoca stvori pravilno unutrašnje usmerenje. Slika čoveka koji voli, stvara se brzo i lako. Shodno tome, moguće je brzo promeniti sebe, svoje zdravlje i svoju sudbinu.

CD „Ritmovi oslobođenja svesti” (iz šest delova)

Ove audio-diskove je komponovao lično S.N. Lazarev u studiju. U zapisu se koristio stari narodni instrument, čiji zvuci podsećaju na žubor vode. Namena „Ritmova oslobođenja svesti” je pomoć u oslobađanju od misli, vezanosti, planova, strahova i žaljenja, unutrašnja koncentracija na osećanja, ljubav,

harmoniju i jedinstvo s celom Vasionom. Autor je diskove koristio tokom konsultacija, a njihova dijagnostika je pokazala da ovi ritmovi harmonizuju unutrašnje čovekovo polje, pomažu u zaustavljanju misaonog procesa, oslobađaju svest, i bolje nas pripremaju za rad na sebi.

CD „Relaksacija”

CD „Relaksacija” pomaže kako u smirivanju misli, tako i u oslobađanju od napetosti i ima opšti blagotvorni uticaj na čoveka. Kratke afirmacije, koje izgovara autor, utiču na podsvest, i zato poznavanje ruskog jezika nije obavezno.

Predavanja i seminari S.N. Lazareva

1. Suština sistema 1
2. Suština sistema 2
3. Suština sistema 3
4. Suština sistema 4
5. Suština sistema 5
6. Slika Života
7. Harmonična porodica
8. Oblici gordosti
9. Rad na sebi
10. Spasenje dolazi iz Rusije?
11. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana
12. Unutrašnja harmonija
13. Kako promeniti karakter - praktični koraci
14. Logika budućnosti
15. Muškarac i žena
16. Psihologija pobednika
17. Pokajanje
18. O novcu
19. Formula uspeha
20. Transformacija ljubavi
21. Nezgodna pitanja za vernike
22. Najvažniji koraci u radu na sebi (seminar)
23. Čovek budućnosti (seminar)
24. Nova percepcija sveta (seminar)
25. Porodična karma (seminar)
26. Opraštanje (radionica)

Knjige, audio diskovi i DVD izdanja na ruskom jeziku:

www.lazarev.ru

Distribucija i plasman knjiga,CD i DVD izdanja S.N. Lazareva:

A R U N A
064/15 77 045

www.aruna.rs
aruna@aruna.rs

Fejsbuk stranica:
/IzdavacAruna/

Prodajno mesto:
Prodavnica Maslina
Beograd, ul. Katanićeva 2
(kod Hrama Svetog Save)

Dobro nam došli!